C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Brown D. - Stanice 2 -Laser nad zálivem.pdb

PDB Name: Brown_Dale-002-Kosmicka_stanice
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.7.2010
Modification Date: 24.7.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Laser nad zálivem

"Vrací se do původní pozice, generále."

Saint-Michael, otřesený zprávou o Bakerovi a Yemanovi, zahnal Jeffersona, Markse a Walkera k průlezu do hlavního spojovacího tunelu. "Jděte na Enterprise. Oni tuhle stanici rozstříli. Moyere, přesuň se do -

Náhlá exploze vrhla všechny ve velitelském modulu proti stěně. Na krytu průlezu do spojovacího tunelu se rozsvítilo červené světlo a začalo blikat.

"Oheň ve spojovacím tunelu . . .

Saint-Michael pomohl Walkerovi na nohy a pak si přitáhl jeho sluchátka s mikrofonem. "Enterprise. Nouzový stav. Požár ve spojovacím tunelu. Připravte se k nouzovému odpojení."

"Jasone!" Hlas patřil Jerrodu Willovi na palubě Enterprise. "Napadeni . .. rychlá dekomprese .. . " Ale Will, Sontag a ostatní na palubě Enterprise už neměli čas uniknout.

Střela pronikla spodní palubou přetlakového prostoru posádky, roztrhla palivový článek a způsobila mohutnou explozi vodíku a kyslíku. Dolní a střední paluba Enterprise byla ve zlomku sekundy v plamenech. Davis, Wallis a Montgomery zemřeli okamžitě.

Střela prorazila střední palubu, odrazila se o hliníkový nosník, proletěla pilotní kabinou a vyšla ven palivovou nádrží motoru RCS v přídi raketoplánu. Exploze hydrazinu a nitrogen tetraoxidu zmírnila zbývající energii střely Bavinaš, ale svou práci střela už vykonala.

Bez skafandru nebo přetlakové kabiny, vytvářejících ochrannou vrstvu přetlakového vzduchu okolo jejich těl, začaly plyny, rozpuštěné v krvi zbývajících žijících členů posádky vařit a jejich bubliny začaly explodovat v tkáních a krevních cestách. Během několika dlouhých. agonizujících minut se Will, Sontag, Bayles a Kelly v mrazivé prázdnotě kosmu vyvařili k smrti.

"Wille!" Saint-Michael se uvolnil z velcrového úchytu a připlul ke krytu průlezu do hlavního spojovacího tunelu. Stiskl tlačítko otevírající kryt. Nic. Speciální zámky, reagující na oheň a kouř, zabudované do krytu, ho při výskytu ohně a kouře automaticky uzamkly.

Saint-Michael se obrátil k Marksovi. "Wayne, dehermetizuj spojova-cí tunel dolů do spojovacího modulu. Moyere, slyšíš mě? Kde jsi?"

"Jsem ve strojním," řekl Moyer a jeho namáhavý dech byl zřetelně slyšet i v interkomu. "Jdu ke spojovacímu tunelu."

"Rozumím." Saint-Michael zkontroloval ukazatele na krytu průlezu. Červené výstražné světlo FIRE zhaslo a teď se rozsvítilo výstražné světlo PRESS. "Oheň zhasl a spojovací tunel je dehermetizován na půl atmosféry, Moyere. Můžeš uvolnit zámek. Vezmi sebou pár kyslíkových souprav pro případ, že by je potřebovali."

"Rozumím. Otevírám kryt." Moyer snížil tlak ve strojním modulu, otevřel průchod do spojovacího tunelu, pak zavřel a utěsnil kryt za sebou a pustil se k přechodové komoře.

Nečekali dlouho na jeho hlášeni "Veliteli?"

"Můžeš se dostat do Enterprise? Jak vypadá?"

"Jsem u vstupu do přechodové komory. Na krytu svítí požární vý- straha - " Hlas náhle umlkl.

"Moyere?" Žádná odpověď. "Moyere, hlas co vidíš."

"Veliteli ,. . můj Bože . .. celá sekce přechodové komory je vyhořelá. V komoře vidím dvě těla. Jsou spálená. Myslím, že je to Kelly a Bayles ... myslím, že se snažili dostat zpátky na stanici."

"Moyere . .. " Saint-Michael se na okamžik odmlčel, snaže se uklid-nit a srovnat si to v mysli. Požár v přechodové komoře, přinejmenším dva mrtví . . . dva mrtví venku .. . "Moyere .. . Tede, potřebujeme, abys prohlédl Enterprise. Je to naše jediná šance dostat se odtud a být zachráněni. Musíš zkontrolovat raketoplán."

Moyerův hlas byl pozoruhodně pevný. "Ano, pane. Rozumím. Jsem připraven."

"Dobrá. Dehermetizuji přechodový uzel." Saint-Michael kývl na Markse, který aktivoval panel kontroly prostředí a souhlasně přikývl.

"Přechodový uzel na pěti psí."

"Rozumím," odpověděl Moyer. Jeho hlas byl ochraptělý, ale pevný. Počkal, dokud výstražné světlo FIRE nezhaslo, když řidnoucí atmosféra

v přechodové komoře uhasila poslední zbytky ohně. "Vstupuji do komory." Přes veškeré úsilí se Moyer nedokázal ubránit pohledu na zuhelnatělé pozů-statky mužů, kteří byli po řadu měsíců jeho nejlepšími přáteli. Obrátil se mu žaludek ...

Raketoplán Elektron 1

Ze svého výhodného stanoviště nad kosmickou stanicí Armstrong uviděl Alexandr Govorov záblesk světla a explozi, když Vološinova střela roze- rvala prostor osádky raketoplánu Enterprise. Zahlédl odrazy světla na ok- nech pilotní kabiny a rychle se rozšiřující oblak plynů a trosek okolo rake- toplánu.

"Elektrone dva, ohlas se."

"Přesunuji se do určené polohy, jedničko . . .

"Ta exploze - co se stalo?"

Krátká přestávka, pak Vološin řekl: "Dal jsem Američanům lekci. Než se pokusí o další útok -"

Govorov vztekle uhodil do opěradla svého křesla, pokoušeje se ovládnout svůj hněv. Vološin byl prvotřídní kosmonaut a stíhací pilot. Byl také o pět let mladší než Govorov a jako většina mladých pilotů byl trochu prudký. Později si to s ním vyříká. Teď...

"Držte se mých rozkazů, plukovníku. Máme svůj úkol. Chci ho pro-vést tak chirurgicky, jak je to jen možné. Nejsme učitelé ani řezníci"

Govorov zapnul svůj laserový zaměřovač a zvolna jím přejížděl po-dél centrálního nosníku stanice. Před startem neměl mnoho času na studium nákresů stanice a ty nákresy byly očividně zastaralé. Ale některé cíle byly zřejmé.

Například radar SBR. Jedna z jeho velikých antén byla stržena, ale druhá vypadala neporušená. Pomocí TV kamery spojené s laserovým zaměřovačem zaostřil obraz na zeleném stínítku obrazovky a tak dlouho manipuloval zaměřovačem, až se záměrné znaménko usadilo ve středu roz-měrné skříně, spojující anténu radaru s kýlem. Zničením tohoto spojovacího boxu bude vyřazeno jak ovládání polohy antény, tak přívod proudu a elekt-ronické spoje. Govorov aktivoval kontrolní panel výzbroje, položil palec
v rukavici na spoušť, zabudovanou v řídící páce a jemně stiskl.

Kosmická stanice Armstrong

"Tlak v kabině nula. Požár na střední palubě se rozšířil na horní palubu. Velká díra v přední části pilotního prostoru. Tři ... těla na střední palubě ... Davis, Wallis a Montgomery. Montgomery je ještě upoutaný v křesle. Oni ... neměli naději."

Saint-Michael se skloněnou hlavou naslouchal Moyerovu hlášení. Sedm mrtvých na Enterprise. Sedm mrtvých…

"Vidíš poškození, Tede?"

"Ano, pane. Velká exploze někde na dolní palubě. Snad roztržená palivová nádrž. Velký otvor v přední části pilotního prostoru. Vypadá to, že to jde skrz."

"Je to opravitelné?"

"Nemyslím. Bez svářecího přístroje ne. Vypadá velký."

Enterprise byl vyřízen. "Ať už na něj Rusové vypálili cokoli, bylo to účinné," řekl Saint-Michael, neobraceje se na nikoho. "Tede, vrať se zpátky."

"Co mám dělat s posádkou Enterprise? Nechat je tady -

Uši trhající zvuk podobný prásknutí biče se rozlehl velitelským modulem. Celá stanice začala vibrovat. Na hlavní obrazovce SBR se objevil výstražný nápis.

"Přišli jsme o celou anténu číslo dvě," řekl Jefferson, dívaje se na pří- stroje. "Vůbec žádný signál z té strany."

"Začali," řekl Walker. "Nepřestanou, dokud stanici nerozřežou na kusy."

"Moyere, vrať se. Všichni se přemístí do záchranného člunu," nařídil Saint-Michael. "Nastavím motory, aby stanice vstoupila do atmosféry; na- časujeme to tak, že -"

V celostaničním interkomu se ozval hlas "Kontrolo, zde Skybolt. Myslím, že laser je opět v provozu .. . říkala jsem vám, že už to skoro mám…"

Saint-Michael sebou trhl. Na zlomek sekundy se zarazil, pak stiskl tlačítko na komunikačním panelu. " Cože? Laser pracuje?"

"Potřebuji, abyste přepnuli řízení SBR ze systému Thor zpátky na Skybolt. Nemohu to udělat odsud. Přepněte SBR -"

Přerušila ji dunivá rána a výstražný signál z panelu kontroly prost-ředí. "Kontrolní skříň chladícího systému na pravé straně," řekl Jefferson poté, co zkontroloval výstražný displej . "Polovina našeho systému udržo-vání prostředí je v tahu."

"Nemůžeme to riskovat," řekl Walker. "Ještě pár zásahů jako tenhle a jsme vyřízení." Ale Saint-Michael mu pokynul, aby mlčel.

"Ann, bude Skybolt opravdu fungovat?"

"Baker vychytal chyby v systému," řekla. "Myslím, že teď už bude sledovat cíle. Nejsem si jistá, jestli jsme odstranili problém se spouštěcím proudem MHD, ale -"

"Nemáme čas, Jasone," přerušil je Walker upjatým hlasem. "Musíme do záchranného člunu -"

Další dunivá rána; stanice se otřásla. Světla v modulu na okamžik po- temněla a z panelu kontroly prostředí se ozval další výstražný signál. Situace už byla natolik kritická, že se ani neobtěžovali lokalizovat další po- škození.

"Jasone," řekla Ann, "musíš to udělat hned. Pak by mohlo být příliš pozdě . . .

"V pořádku, zatraceně. Zkusíme to." Walker chtěl pokračovat v pro- testech, ale Saint-Michael ho zarazil: "Ale ne vás pět. Chci vás všechny mít v záchranném člunu. Okamžitě. Chci, abyste se odpoutali od stanice, až budu pálit laserem."

"Nedokážeš to sám," řekla Ann. "Laser musí být odpalován z modulu Skyboltu a potřebuji někoho, aby sledoval SBR tam nahoře. Možná budeme také muset změnit polohu stanice. Já musím zůstat tady, u Skyboltu . ..

Saint-Michael znovu zaváhal, ale věděl, že tady není jiná volba. Tohle byla její hra. "V pořádku, Ann, zůstaň u Skyboltu. Walker, Marks, Jefferson, Moyer, do záchranného člunu."

Ozvalo se několik dalších úderů a došlo k výbuchu palivové nádrže, než konečně Walker ohlásil, že všichni zbývající členové posádky zmrza-čené stanice jsou na palubě záchranného člunu a člun je hermetizován.

Saint-Michael přijal Walkerovo hlášení, popřál svým mužům hodně štěstí a zvedl velký plastikový kryt nad žlutočerně pruhovaným tlačítkem na jeho velitelském stanovišti. Série drobných explozí pyrošroubů uvolnila záchranní člun z jeho úchytů a hydraulické páky mu udělily počáteční impuls. Člun se začal zvolna vzdalovat od stanice. Dobrá, snad někdo přežije, aby řekl, co se tady stalo. A proč…

Raketoplán Elektron 1

"Jedničko, podívej se. Pod tebou."

Tentokrát Govorov lehce objevil objekt, o němž Vološin mluvil. Dlouhé, stříbrné, obdélníkovité těleso pod nákladním spojovacím uzlem se uvolnilo ze svého lůžka a rychle se vzdalovalo od stanice. Za několik oka- mžiků se ztratilo z dohledu.

„Záchranné plavidlo," řekl Govorov Vološinovi. "Opustili stanici. Nezdá se, že by se uvolnilo náhodou."

"Podíváme se na palubu Armstronga, jedničko?"

„Ne, pořád si myslím, že načasovali zážeh hlavních motorů tak, aby stanice opustila oběžnou dráhu a zanikla v atmosféře, až budou pryč. Zůstaň na svém místě a pokračuj v likvidaci subsystémů. Teď už můžeme mířit na přetlakové moduly."

Během řeči si Govorov všiml, že se stanice začala pomalu otáčet, a začal mistrně manévrovat se svým Elektronem tak, aby sledoval její poma-lou rotaci. Nebylo to těžké, ale pohyb stanice byl poněkud nepravidelný - zřejmě už motory nebyly pod plnou kontrolou počítače - a stanice se otáčela kolem centrálního kýlu, ne v ose tlakových modulů.

Několik úlomků antény SBR a dalších trosek se uvolnilo od kýlu a odstředivou silou bylo vrženo proti přetlakovým modulům, do nichž začalo narážet. Vypadalo to, jako by se stanice začala sama rozpadat. Mohou ušetřit své střely pro jiné úkoly, rozhodl Govorov.

Zatím Vološin udržoval svou polohu v prostoru a spíš sledoval otáče-ní stanice pod sebou, než přizpůsoboval pohyb svého raketoplánu jejímu pohybu. V jeho zorném poli se tak začaly pomalu zjevovat nejspodnější sekce stanice ...

Vyhlédl si podivně vyhlížející zařízení instalované na konci jednoho ze spodních přetlakových modulů - nastavitelné zrcadlo Skyboltu. Zrcadlo samotné se podobalo obrovskému lesklému oku.

Stejně dobrý cil jako jiný, pomyslel si, když aktivoval svůj laserový zaměřovač ...

Kosmická stanice Armstrong

"Líp už to nejde, Ann," řekl Saint-Michael do interkomu.

Mluvit v kyslíkové masce bylo ještě relativně nejsnazší. Jinak velké zakřivené plexisklo před obličejem zkreslovalo pohled a zamlžovalo se, když promluvil nebo silněji vydechl. Hadice a šňůry interkomu, vznášející se okolo jeho hlavy, mu překážely v pohybu stejně jako ve výhledu. Plnit tak delikátní úkol, jakým bylo řízení osmisettunové kosmické stanice, bylo téměř nemožné.

"Můžeš ještě trochu posunout nahoru osu X?'

"To by trvalo moc dlouho," řekl jí. "Jestli to nedokážeš, řekni to. Budeme potřebovat čas na převléknutí do skafandru, než to tady Rusové roz- bijí."

Byl dobrým prorokem . Mohutná exploze rozhoupala stanici a smýk-la jím napříč velitelským modulem. Náraz působil dojem, jako by k němu došlo pouhých pár stop od modulu. Světla zablikala, ustálila se, znovu za-blikala a pak zhasla. Rozsvítilo se nouzové osvětlení. Zdálo se, že rotace stanice se zrychluje jako na horské dráze ...

"Ann ..."

Jeho výkřik zanikl v další explozi. Instinktivně sevřel stropní držadlo, jehož se přidržoval. Jenže to nebyla další exploze. Byl to hlasitý, rytmicky vibrující zvuk, pronikající celou stanicí ...

Raketoplán Elektron 2

Laserový zaměřovač se odmítal zaměřit na velké kulaté oko samotné - nějaké zrcadlo uvnitř odráželo energii laseru pryč

namísto zpět k raketo- plánu. Proto musel Vološin zaměřit paprsek na základnu oka. Žádný prob-lém. Stanice se otáčela perfektně, ani příliš rychle, ani příliš pomalu. Za pár sekund bude základna v dosahu a on odpálí střelu Bavinaš přímo -

Plukovník Ivan Vološin uviděl záblesk červeného světla a náhle pocítil horko, jako by ho ponořili do vany s horkou vodou. Ten pocit byl tak příjemný, že nechal teplem zaplavit své tělo jako mírnou vlnu. Měl dokonce čas všimnout si něčeho podivného - chtělo se mu strašně močit. Bylo to tím, že měl pocit, jako by vstrčil ruce do vědra horké vody? To bývala oblíbená technika jeho matky, vzpomněl si: než s ním šla do obchodu, vždycky se ho ptala, jestli nechce jít na záchod a on samozřejmě vždycky řekl, že ne. Pak mu řekla, aby si šel umýt ruce a dohlédla na to, aby použil horkou vodu, a on většinou pak náhle musel jít ...

Plukovník Vološin si nesl tuto příjemnou vzpomínku z dětství sebou do zapomnění, když jeho Elektron explodoval a rozlétl se na tisíce kusů.

Raketoplán Elektron 1

"Elektrone dva, podejte hlášeni o světelném záblesku na vaší straně. Nic, jen šumění statické elektřiny. "Vološine, hlaste se." Govorov musel rychle použít boční trysky, aby se vyhnul velkému úlomku, pravděpodobně ze zničené americké stanice, který se náhle vynořil z prázdnoty.

Vrhl rychlý pohled na ukazatele stavu paliva. Jeho divoký únikový manévr a současné udržování polohy vzhledem k otáčející se stanici citelně vyčerpaly jeho zásoby. Další plýtvání palivem na hledání Vološina by ho pravděpodobně přivedlo až na hranici limitu pro setrváni na oběžné dráze. Už dál nemohl ztrácet čas lokalizací, identifikací, zaměřováním a ostřelo- váním jednotlivých subsystémů.

"Vološine, ohlas stav paliva." Žádná odpověď

"Elektrone dva, já Elektron jedna. Jestli mě slyšíš, přeruš svůj útok a připoj se ke mně tisíc metrů nad osou stanice. Potvrď."

Stále žádná odpověď. Govorovova situace se rázem zkomplikovala:
nedostatek paliva, ztracený Vološin, posledních pět střel a jejich cil ještě není zničen. Opustil svou pozici a obletěl stanici. Po Vološinovi ani stopy. Namísto toho, aby utrácel palivo na udržování stálé polohy vůči stanici, Vološin se pravděpodobně zastavil nad vrakem a . . . byl zasažen odletu- jícími úlomky . ..

Do limitu pro opuštění oběžné dráhy zbývá jen pár minut. Govorov už neztrácel Čas. Zamanévroval přímo naproti otáčející se stanici, zapnul laserový zaměřovač a zamířil jeho paprsek na přetlakové moduly ...

Kosmická stanice Armstrong

"Ann? Slyšíš mě?'

Interkom oněměl. Osvětlení už nesvítilo, s výjimkou jednoho nebo dvou nouzových světel. Neměl jak zjistit, jestli SBR nebo Skybolt praco- val. Nevěděl ani, jestli je Ann vůbec ještě naživu.

Náhle mu celá obrovská, složitá kosmická stanice připadala jako létající mauzoleum a jediné na co dokázal myslet, bylo najít ji a vytáhnout ven z této temné pohřební krypty.

Už od chvíle, kdy posádka velitelského modulu opustila stanici, měl na sobě spodní část skafandru. Teď zamířil k místu, kde se vznášela jeho horní část, vklouzl do ní a hermeticky obě části spojil. Dýchaje kyslík ze svého přenosného přístroje, navlékl si rukavice a nasadil si sluchátka s mikrofonem a přilbu. Pak aktivoval vlastní klimatizační systém skafandru a zamířil k průlezu, vedoucímu do hlavního spojovacího tunelu.

Prošel spojovacím tunelem a právě vstupoval do strojního modulu, když pojednou jako by nad ním vybuchl celý strop. Zahlédl záblesk projektilu, který pronikl modulem a vyletěl podlahou. Materiál Velcro, jímž byla pokryta, se začal tavit jako horký asfalt. Kabinu naplnily jiskry. Roz-svítil se výstražný signál PRESS, následovaný signálem FIRE, který zhasí-nal a rozsvěcel se. Za okamžik jediná světla v modulu byla obě výstražná světla, vytvářející ponurý, stroboskopický efekt. Saint-Michael musel pře-konat náhlou dezorientaci a přinutit své nohy k pohybu. Opatrně se propletl mezi cáry kovu, umělé hmoty, drátů a ostatních úlomků, vířících nyní ve strojním modulu, až se dostal k průlezu do modulu Skyboltu. Když nahlížel dovnitř průzorem z tlustého plexiskla, strojní modul za ním se začal plnit kouřem.

Ann se vznášela asi stopu od stropu s rukama a nohama volně visící-ma jako u loutky. Její přenosný kyslíkový systém se vznášel pod ní. Saint-Michael si s ulehčením všiml, že masku měla nasazenou. Nehýbala se. Na čele měla krev.

Otevřel průlez, prolezl jím a zavřel ho za sebou. Zkontroloval, zda se
v modulu začal obnovovat tlak. Když byl tlak skoro normální, sklouzl dolů,
do úzké uličky mezi masivními skříněmi s elektronickým zařízením a přitáhl Ann k sobě. Rychle překontroloval spojení jejího přenosného systému a zjistil, že je v pořádku. Další prohlídka odhalila velkou tržnou ránu a bouli na jejím levém spánku.

Přiložil svou přilbu ke sklu její masky. "Ann, slyšíš mě?"

Po dlouhém, napjatém čekání si všiml, že se svaly v jejím obličeji za- chvěly, a pak otevřela oči.

"Jsi v pořádku?"

"Já . . . narazila jsem do přístrojového panelu . . . velká exploze . . .

"Musíme odsud. Můžeš se hýbat?" Přikývla a natáhla nohu, aby na- hmátl podlahu. "Já tě odsud vytáhnu, ale potřebuji tě dostat do záchranného vaku."

"Skybolt .. . funguje, Jasone. Pálila jsem . .. pálil ...

"Klid. Nemysli na Skybolt. Ty raketoplány střílí do modulů. Tenhle může být příští." Vytáhl záchranný vak ze žlutě natřeného kontejneru, upev-něného na stropě modulu. "Dokážeš se zevnitř uzavřít?"

Slabě přikývla a její namáhavý dech zamlžoval sklo masky. Další exploze otřásla stanicí a zdálo se, že rotace stanice změnila prudce směr. Saint-Michael se musel pevně přidržet, než se jeho tělo vyrovnalo s novým směrem sil, působících teď uvnitř stanice. Pak otevřel záchranný vak.

"Musíš se ovinout okolo přenosného kyslíkového přístroje." S jeho pomocí objala pažemi a nohama přístroj a bradu položila na jeho víko.

"Nezapomeň, hermetizuj vak, až tě do něho uzavřu a stále kontroluj tlakoměry. Udržuj ve vaku tlak sedm psí. Použij k tomu svůj kyslíkový přístroj, když bude třeba."

Schoulenou ve fetální poloze ji Saint-Michael uzavřel v záchranném vaku. Cítil, jak uvnitř tápe a zápolí se zdrhovacími tlakovými uzávěry, když ji táhl ke kyslíkovému panelu na stěně modulu. Připojil hadici k tlakové spojce na vaku a začal ho nafukovat. Všiml si, že ručička tlakoměru nepře-tržitě stoupá a nafoukl vak na standardní tlak, jaký byl na stanici. Znovu zkontroloval jeho těsnost. Teď vak vypadal jako veliký plážový míč.

Nechávaje Ann prozatím připojenou ke kyslíkové hadici, uvolnil bezpečnostní zámky a otevřel kryt průlezu, vedoucího do strojního modulu. Ten byl úplně bez tlaku a soudě podle občasných explozí, které slyšel, zbytek stanice byl právě tak mrtvý. Zbývala jediná možnost pro přežití. Odpojil Ann a její záchranný vak od přívodu kyslíku a vlekl ji strojním modulem a spojovacím tunelem do spojovacího uzlu -

V bezdrátovém interkomu se ozval silnější, pevnější hlas: "Jasone..."

"Jak je ti?"

"Vidím hvězdičky, pokaždé když zavřu oči a hlava mě bolí jako střep. Kam jdeme?"

"Na Enterprise."

"Nezaútočí na něj Rusové?"

"Enterprise nás nedopraví domů," řekl Saint-Michael, otvíraje vstup do spojovacího uzlu na konci tunelu, "ale snad nás může zachránit. V mém skafandru je dost vzduchu a energie jen na sedm hodin. Enterprise, i když je poškozený, má dost vzduchu a vody na třicet dní a stále má dost paliva, aby se udržel na oběžné dráze. To je naše naděje, dokud ne -"

Podivila se, proč se Saint-Michael náhle zarazil uprostřed věty. Pak pochopila .. . Vstoupili do spojovacího uzlu, kde stále ležela ohořelá těla Baylese a Kellyho. Dokázala si představit oba muže, pokoušející se dostat zpátky do bezpečí Stříbrné věže, dostižené stěnou plamenů ze zničené ná- drže Enterprise ...

Saint-Michaelovy oči byly přitahovány ke zkřiveným tvářím, prázd- ným očním důlkům, ohořelým uniformám Kosmického velitelství ... Opa- tmě zvedaje svůj vzácný náklad nad spálené pozůstatky, uvědomil si záro-veň, že žena, kterou nese v plastikovém záchranném vaku, mohla právě tak dobře být jedním z těch těl na palubě pod ním.

Když se dostali do přechodové komory Enterprise, uviděl, že hlado-vý oheň zachvátil všechno.

"Už jsme V Enterprise?" zeptala se Ann. Nemohl odpovědět a ona na něj nenaléhala.

Montgomery, Wallis a Davis byli stále připoutáni na svých místech, roztavené kyslíkové masky na prsou. Exploze na dolní palubě roztrhala i střední palubu. Všude se vznášela spousta úlomků, které se nikdy neusadí, nikdy nespadnou ...

"Nechám tě na střední palubě," řekl Saint-Michael. Nechal ji vznášet se mezi přechodovou komorou a žebříkem, vedoucím na horní palubu, za-pojil záchranný vak na další kyslíkovou hadici a otevřel přívod kyslíku. Kyslíkový systém Enterprise, povšiml si s ulehčením, byl stále funkční. "Můžeš pomocí té hadice doplnit svůj přenosný přístroj. Já musím ... podí-vat se, jestli je Enterprise letuschopný."

Ann nic neřekla. Věděla, co ve skutečnosti musí udělat - vytáhnout těla Willa a Sontaga z ohořelého kokpitu.

Raketoplán Elektron 1

Zbývala poslední střela.

Govorov využil každou sekundu, která mu zbývala do chvíle, než bude muset přerušit svůj systematický útok. Vypálil své rakety do všech tlakových modulů s výjimkou dvou a byl si jist, že všechno v dosahu bylo přinejmenším poškozeno. Oba zbývající moduly byly na vnější straně otá- čející se stanice a proto se pohybovaly nejrychleji a bylo těžší je zasáhnout, takže musel mířit na bližší moduly, ty které byly umístěny v blízkosti centrálního kýlu.

Okolo zničené stanice se vznášelo mračno úlomků. Ze zkratovaných spojů se jiskřilo a na kýlu občas došlo k explozi nádrže a úlomky antén a chladičů se rozletovaly v beztížném prostoru, jako by je hnal nějaký podiv-ný, nezemský vítr. Rotace stanice byla nepravidelná. Původně vycentrovaná přesně podle centrálního kýlu se teď převracela jako dobíhající káča. Rake-toplán byl stále připojen ke spojovacímu uzlu, ale okna pilotního prostoru byla tmavá a bez života a rozbitá, potrhaná příď napovídala, že raketoplán je nepoužitelný.

Govorov navázal spojení s námořní sledovací stanicí sovětského Velitelství kosmické obrany hned poté, co zmizel Vološin. Sovětský pozemní sledovací systém nebyl tak dokonalý jako americké systémy TDRS nebo WESTAR, takže pojení a přenos údajů s tak slabou stanicí, jakou byl vybaven Elektron byly v nejlepším případě přerušované. Nemohli mu také pomoci při spojení se sovětskou orbitální stanicí. Mimoto Govorov zjistil, že nemá dost paliva na to, aby mohl riskovat dlouhou honičku za Mirem, takže jeho jediná možnost byla opustit oběžnou dráhu.

"Elektron jedna, já velitelské stanoviště Hvězda."

"Slyším."

"Elektrone jedna, doporučujeme další oběh, abyste se dostal do sestu- pového okénka."

Cože? To je nesmysl . .. "Kontrolo, nemám rezervu pro další dvě ho- diny na oběžné dráze. Musím sestoupit při tomto oběhu, Jaký je váš důvod pro odklad?"

"Sledujeme možnou překážku asi deset kilometrů od vaší vypočtené návratové dráhy, Elektrone jedna."

"Překážku? Další kosmickou loď?'

"Kladná odpověď Předpokládáme, že objekt bude ve vzdálenosti pěti kilometrů od vás, když budete zahajovat brzdění. Prosím vaše návrhy."

Govorov pevně sevřel řídící páku. Zdálo se, že boj ještě neskončil. "Můžete objekt identifikovat, kontrolo? Místo startu?"

"Negativní odpověď Není to žádné známé těleso na oběžné dráze. Objevilo se ve vaší blízkosti před necelou hodinou, velice blízko od vaší současné dráhy."

"Potřebuji vektor k objektu, kontrolo, okamžitě."

"Opakujte, Elektrone jedna."

"Potřebuji vektor k objektu. Mám v úmyslu podívat se na tu . .. pře- kážku."

"Rozumím. Zůstaňte na příjmu." Když Govorov obdržel vzdálenost a vektor k objektu, vystoupil mu na čele pot. Objekt byl opravdu velice blíz-ko jeho letové dráhy, nebezpečně blízko. Byl necelých třicet kilometrů od něj, necelých pět tisíc metrů od jeho výšky.

Znovu aktivoval svůj laserový zaměřovač a otevřel dveře nákladního prostoru, kde byla umístěna jeho výzbroj. Pomyslel si, že ví, co je to za tě-leso. Američané měli už několik let ve výzbroji protidružicové střely, nese-né stíhačkami. Střela, odpalovaná z výkonné stíhačky F-15, mohla vyhledat, sledovat a zničit většinu sovětských družic. Zdokonalení těchto střel v pos-lední době údajně zahrnovalo podstatné zvýšení jejich dostupu manévrova-cích schopností a účinnosti bojové hlavice. Předpokládalo se, že střela je přibližně tak dlouhá jako Thor, snad deset nebo dvanáct metrů, ale má menší průměr a je aerodynamicky tvarovaná, aby mohla být nesena pod F-l5 jako létající torpédo.

Musela to být americká odvetná odpověď. Američané nasměrovali svůj útok na tu část jeho letu, kdy byl nejzranitelnější: těsně před sestupem. S omezenou zásobou paliva, manévrující, aby se dostal do sestupového okénka a natolik zaneprázdněný, že nemůže věnovat pozornost čemukoli jinému - perfektní čas pro úder. Charašó, Američané budou překvapeni. On bude lovcem namísto kořistí ...

"Elektrone jedna, objekt je ve vaší výšce, vzdá]lenost dvacet kilomet-rů .. . teď na kolizním kursu. Opakuji, kolizní kurs. Máte ho na dvanácti ho- dinách, vzdálenost osmnáct kilometrů."

Govorov zapojil svůj laserový vyhledávač na nejširší možný úhel záběru a v maximálním zvětšení se objevil velký jasný objekt, pohybující se mezi hvězdami na samém okraji zemského kotouče. Jak se pomalu přibližoval, rozeznal jeho hladké, hranaté obrysy a okrouhlé zařízení na jednom konci - snad radarový nebo infračervený zaměřovač? Nejdříve se obával, že má co činit s nějakým satelitem obíhajícím po nízké oběžné dráze nebo s průzkumnou "fretkou", ale ta věc se nepodobala žádnému satelitu, který kdy viděl. Nemířila přímo k němu, ale laserový dálkoměr hlásil, že se při- bližuje.

Nasměroval zaměřovací paprsek přímo na čidlo na přídi zbraně, při-jal ve sluchátkách pípavý signál PŘIPRAVEN, překontroloval svůj kont-rolní panel zbrojního systému a ze vzdálenosti patnácti kilometrů odpálil svou poslední střelu Bavinaš.

Střela udržovala přesně svůj kurs, sledujíc laserový paprsek přímo do cfle. Govorov ji sledoval až do nárazu. Střela zasáhla okrouhlé zařízení na přídi objektu a pronikla jím, jako by byl z papíru. Žádná exploze, jen něko-lik kovových úlomků a výron nějakých unikajících plynů. Objekt se začal pomalu převracet - jeho směrové řízení bylo zřejmě zničeno - ale jinak pokračoval ve svém kursu. V obavě, že zařízení není ještě zničeno - možná má nějaký druh detektoru blízkosti nebo je ještě schopno sledovat svůj cíl - Govorov vyvedl svůj raketoplán vysoko nad objekt a převrátil se na záda, aby si ho mohl prohlédnout. Objekt ho nesledoval. O pár okamžiků později byl bezpečně pod ním a teď se zřetelně převracel. Jeho výška se už snížila - nebyl daleko od vstupu do atmosféry. Žádná exploze nebo sebezničující detonace. Govorov si poznamenal, že musí informovat rozvědku o novém typu amerického kosmického zařízení. Potřeboval víc informací, chtěl vě-dět, jaké byly jeho možnosti. Ačkoli právě nyní se musel soustředit na po-kyny pozemního řídícího stanoviště pro jeho sestup. Když zahajoval brz-dění, pomyslel si, že i přes nevysvětlitelnou ztrátu Vološina a Elektronu dva byla jeho mise úspěšná.

Raketoplán Enterprise

Ann byla zavěšena na stejném místě na ohořelé střední palubě Enterprise přes hodinu. Saint-Michael okolo ní několikrát během své hrozné práce pro-šel, dvakrát z dolní paluby a několikrát z letové paluby. Do levého stehna dostala křeč, ale neřekla nic. Saint-Michaelova práce byla i tak dost zlá.

Konečně uslyšela známé bzučení cirkulačních čerpadel a elektronic-kého zařízení a přes vinyl a plachtovinu, která ji obklopovala, zahlédla, jak zablikalo pár světel a rozsvítilo se. Pouhý zvuk něčeho fungujícího jí dodal naděje ...

„Jasone?"

"Proud zase běží," řekl. "Ještě nám zbývá polovina zásoby vzduchu - dobré dva týdny. Ne tolik, kolik jsem doufal, ale .. . Všechny motory fungu-jí, s výjimkou předního RCS."

"A co s...

"Všichni jsou ve spojovacím uzlu na stanici."

"Promiň, Jasone."

Dokázala si představit bolest v jeho tváři. Stanice Armstrong, Sky-bolt, Perský záliv, Írán - dokonce i Země, se zdály tak velice vzdálené. To, co zbylo, byl vyhořelý raketoplán. Sedm ohořelých těl -

"Něco jsem našel," řekl Saint-Michael po chvíli. "Na palubě je jeden skafandr, který nebyl poškozen požárem . Mohu natlakovat přechodovou komoru. Budeš se tam moci převléknout."

Odnesl ji do komory a brzy poté byl v komoře dostatečný tlak, takže mohla otevřít záchranný vak a vylézt z něho.

"Teď si připadám jako motýl, když se klube z kukly."

"Myslím, že jsi vytvořila rekord v sezení ve vaku."

Když mluvil, všimla si, že se jeho dýchání zdálo poněkud těžší a na-máhavější. "Pokud jde o to, nemyslím, že by někdo někdy vůbec použil záchranný vak doopravdy . . .

"Jasone, jsi v pořádku?"

Zdálo se, že ji neslyšel. "Připoutej se. Odpojím nás od Armstronga. Automatický systém je vyřazený, budu to muset udělat silou." Ucítila otřes a zaslechla hlasité kovové praštění, jak se Enterprise uvolňoval z úchytů.

O pět minut později se Ann vynořila z komory ve skafandru a zamí-řila na horní letovou palubu, kde našla Saint-Michaela připoutaného v le-vém velitelském křesle, jak vkládá instrukce do digitálního autopilota. Po-hybem ruky jí naznačil, aby se posadila do pravého pilotního křesla. Když přelézala střední konzoli, vyhlédla předními okny a zahlédla odlesk stanice Armstrong.

"Můj .. . Bože ...

"Odvedli na ní svou práci, to je jisté," řekl Saint-Michael. "Zničili skoro všechno, co bylo upevněné na kýlu - chladiče, antény, nádrže, palivo-vé články .. . Jedna z antén SBR se zdá být v pořádku. No, nezničili všech-no. Ale nadělali díry do všech modulů, s výjimkou modulu laseru a reaktoru MHD. Vypadá to, že také dostali modul s elektronikou Skyboltu."

"Dobře, jsou tam díry, ale nemusí tam být velké škody - Jasone, jsi v pořádku?"

Saint-Michael zatřásl hlavou, zamrkal a olízl si vlhkost z horního rtu. "Bolí mě hlava, to je všechno . . .

"Zkontroluj si kyslík"

„ To jsem udělal," řekl, ale udělal to znovu. "Je na sto procentech." Snažil se nevšímat si jejího starostlivého pohledu. "Vyladil jsem nouzový polohový maják záchranného člunu, ale ještě jsem ho nezachytil. Musíme se pokusit spojit s někým na Zemi, aby navázali spojení s člunem a poslali záchrannou loď."

"Okay . . . jen mi řekni, co mám dělat."

"Přepni na pozemní frekvenci jedna a snaž se někoho chytit. Zkus oba kanály. Ta ruská střela utrhla většinu antén na spodku Enterprise, ale ty na horní straně by měly fungovat. Já zkusím znovu satelitní síť." Oba pra- covali několik minut, když šumem statické elektřiny pronikl slabý, stěží rozeznatelný hlas a přiměl Ann vyskočit. "Jasone, někoho jsem chytla."

"Na kterém kanálu?"

"Je to ... druhý kanál pro spojení se Zemí. Naladila jsem ho na UHF." Saint-Michael rychle přeladil na stejnou frekvenci.

"Všem stanicím, všem stanicím. Zde raketoplán Spojených států Enterprise. Opakuji, zde raketoplán Spojených států Enterprise. Ozvěte se. Jsme v nouzi. Přepínám."

Skrze vlnící se pískání a praskot statické elektřiny uslyšeli: "Ester-prise, zde stanice NASA Dakar. Opakuji, zde stanice NASA Dakar. Slyší-me vás. Přepínám."

"Dakare, zde generálporučík Saint-Michael. Žádám spojení na satelit- ním pásmu kilo-uniform prostřednictvím veškeré dostupné sítě. Jde o nou- zový stav. Přepínám."

"Rozumím, Enterprise, Žádáte o spojení na pásmu KU. Dakar nemů-že vysílat v pásmu KU. Čekejte."

Po chvíli se ozval jiný hlas, tentokrát s výrazným americkým přízvu-kem: "Generále Saint-Michaeli zde Kevin Roberts, GS-16, starší spojovací důstojník. Promiňte, pane, ale neočekávali jsme volání v pásmu UHF. Za-měřujeme vaši polohu. Za několik minut bychom měli mít spojení v pásmu KU s TDRS Východ. Můžete nám říci povahu vašeho nouzového stavu?"

"Jo . . . stanice Armstrong byla napadena. Devět mrtvých, opakuji, devět mrtvých. Raketoplán Enterprise se dvěma osobami na palubě je po- škozen a neschopen sestupu. Záchranný člun se čtyřmi muži je na oběžné dráze. Chci se spojit se záchranným člunem a počkat na přílet záchranného raketoplánu."

"Rozumím , Enterprise. " Signál zesílil. "Enterprise, zaměřili jsme vaši polohu. Na spojení přes TDRS se pracuje. Vyčkejte."

"Zachytili jste něco ze záchranného člunu, Dakare?"

"Záporná odpověď Enterprise. Jsme rádi, že slyšíme vás, přes tu zpětnou vazbu. Předám váš dotaz do Roty. Rozuměl jsem, že chcete okam-žité spojení se záchranným člunem."

"Kladná odpověď, Dakare. Enterprise zůstává na příjmu." Čekání ne- trvalo dlouho. "Enterprise, zde kontrola Falcon, Colorado Springs, na dru- hém kanálu. Jak mě slyšíte?"

"Hlasitě a jasně, kontrolo." Saint-Michael přepojil z přímé linky na frekvenci UHF na hlavní systém TDRS, který předával hlas a údaje prost-řednictvím čtyř geosynchronních satelitů do hlavní pozemní stanice ve White Sands v Novém Mexiku. Jakoby v odpověď začal monitor hlavního navigačního počítače raketoplánu zobrazovat stovky řádků aktualizace navigačních a polohových údajů. Poprvé za několik hodin se v Annině po- hledu objevila naděje. "Jste informováni o naší situaci?" řekl Saint-Michael.

"Kladná odpověď Enterprise. Atlantis odstartuje během dvaceti čtyř hodin, aby vás dopravil na Zemi."

"Rozumím.' Saint-Michael se pokusil posadit zpět do křesla a zdálo se, jako by si uvnitř skafandru procvičoval ruce a dlaně. "Přijímám … … přijímám počítačový vstup."

"Jasone?" řekla Ann. Napolo se k ní otočil.

"Já . .. cítím se slabý ... hlava . .. strašně bolí." A pak se přestal hýbat.

"Jasone?" Odpoutala se a přiblížila svou přilbu k jeho, aby se mu mohla podívat do tváře. Ach, Bože ... byla celá zkřivená, očividně měl vel-ké bolesti. "Jasone, slyšíš mě?"

"Dostaň mě ... dostaň mě z letové paluby ... ... přechodová komora ... maximální tlak, pospěš si." Jedno z jeho očí se obrátilo v sloup a začal se třást, skličující třesavkou, která zmítala celým jeho tělem.

Ann se vysoukala ze svého křesla a uvolnila jeho popruhy.

"Co je to, Jasone? Co je v nepořádku?"

"Dusík . .. moc dusíku .. . nedýchal jsem předtím kyslík ... kyslík. Pospěš si, Ann . .. pospěš si, proboha ...

Začal tápat po ovládačích kyslíkového systému svého skafandru. "Ann … tlak ve skafandru … zvyš tlak v mém skafandru." Sáhla na kontrolní panel na jeho hrudi a posunula volič tlaku na maximum, téměř devět psí.

Co to říkal? Do přechodové komory. Zvedla ho - snadný úkol v bez-tížném stavu - a nesla po žebříku na střední palubu a do přechodové komo-ry.

V té chvíli byl už v bezvědomí. Uzavřela za sebou hermeticky vchod do komory a začala studovat ovládání komory. Absolvovala sice školení, jak s ní zacházet, ale to už bylo dávno … Konečně našla správné spínače a nastavila je na maximální tlak. Zatímco čerpadla vháněla do komory čistý kyslík a tlak se pomalu zvyšoval, přepnula ovladač spojení na svém hrud-ním panelu z IC na A/G.

"Kontrolo, zde Enterprise. Jsme v nouzi."

"Enterprise, zde kontrola Falcon. To jste vy, doktorko Pageová?"

"Ano. Generál Saint-Michael je v bezvědomí. Před několika minu-tami si stěžoval na velké bolesti. Jsme v přechodové komoře, nastavené na maximální tlak."

"Rozumím, Enterprise. Posíláme pro specialistu. Zůstaňte na příjmu."

Nečekala dlouho. "Enterprise, zde doktor Haroki Matsui. Je generál Saint-Michael ve skafandru?"

"Ano."

"Absolvoval předtím řádně kyslíkovou dechovou přípravu?"

Teď konečně pochopila, co se stalo. Dysbarismus, křeče; k tomu do-cházelo, když se organismus dostal z normálního atmosférického tlaku do oblasti nižšího tlaku. Byl-li tlak dost nízký - jak tornu bylo, když si oblékal skafandr - dusík v krevním řečišti, který byl hustší než ostatní rozpuštěné plyny, se začal vylučovat ve formě bublinek. Ty pak byly unášeny krevním oběhem, usazovaly se na určitých místech, zvětšovaly se a způsobovaly strašnou bolest. V mnoha případech bublinky dusíku v mozku způsobovaly dusíkovou narkózu, v jejímž důsledku postižení propadali záchvatům vzte-ku, deprese nebo schizofrenie. Dýchání čistého kyslíku před obléknutím by-lo důležité, protože vyhánělo dusík z krevního oběhu. Normální doba příp-ravy byla dvě hodiny před vystavením organismu nízkému tlaku. Ann byla ušetřena následků dysbarismu, protože záchranný vak byl naplněn čistým kyslíkem pod tlakem jedné standardní atmosféry a ona v něm strávila celé hodiny. Ale Saint-Michael si svůj kyslíkový systém nasazoval a zase sun-dával, než se oblékl do skafandru, což mu neposkytlo dost času, aby ze své-ho krevního oběhu vypudil smrtící dusík. Takže neměl absolutně žádnou ochranu. Fyzická námaha, kterou musel podstoupit na stanici a na Enterp-rise věci jen zhoršila ...

"Ne, nemyslím, že ji absolvoval," řekla Ann.

"Pak je to dysbarismus. Udělala jste jedinou věc, kterou je pro něj možné v této chvíli udělat. Dobře poslouchejte. Až tlak v komoře překročí deset psí, bude větší než tlak v jeho skafandru. Sundejte jeho a svou přilbu. Sledujte tlak v komoře a dohlédněte, aby dosáhl alespoň dvaceti psí. Kdyby z nějakého důvodu klesl pod deset psí, nasaďte mu opět přilbu a nastavte jeho skafandr na maximální tlak. Rozuměla jste?"

"Ano."

"Udržujte ho v klidu a bez pohybu, pokud je to možné. Budete tam ještě přinejmenším dvacet čtyři hodiny, než se k vám dostane záchranná loď. Jak se cítíte vy?"

"Mám pocit, jako bych si přála, abyste vy, mládenci, byli teď tady."

"Žádné bolesti v kloubech? Hlava nebolí? Nutkání zvracet?"

"Ne, ne . . .

'Měla byste být v pořádku, když budete na stejném režimu, který jsem předepsal generálovi. Vezmeme s sebou na Atlantis hyperbarickou ko- moru."

"Díky," řekla Ann. Pak ji náhle napadlo: "Můžete stáhnout dolů záchranný člun, když budete mít na palubě hyperbarickou komoru?"

Žádná odpověď.

"Kontrolo, slyšíte?"

"Zde Falcon, Enterprise."

Kontrolor se vrátil a jeho hlas byl hluchý a monotónní. Ann ucítila, že se chvěje v předtuše toho, co bude následovat.

"Doktorko Pageová, ztratili jsme kontakt se záchranným člunem před několika hodinami. Byli jsme s nimi v rádiovém spojení od chvíle, kdy se oddělili od stanice. Asi po půl hodině řekli, že … utrpěli nějaké poškození. Brzy poté jsme ztratili spojení …" "Rozumím." Zachvátila ji slabost. "Jaké poškození, kontrolo? Co … se stalo?"

Po chvíli ticha se ozvalo: "Poslední, který žil, vojín Moyer, řekl, že na ně zaútočil sovětský raketoplán. Zřejmě na ně vypálil jednu střelu. Neměli čas převléknout se do skafandrů, než unikl jejich vzduch. Už nežijí."

8

Srpen

Moskva, SSSR

Govorov vstoupil do konferenčního sálu Hlavního stanu a cestou ke svému místu přijímal gratulace. Zdvořile se uklonil a pak se posadil, dávaje tak příklad ostatním členům Hlavního stanu. Jen generální tajemník strany zů-stal stát a když se v místnosti rozhostilo ticho, řekl: "Vítejte doma, generál-poručíku Govorove. Rád bych vás požádal, abyste šel sem k nám, dopředu."

Govorov vstal, napochodoval do čela místnosti, kde stál generální ta- jemník, a postavil se do pozoru.

„Na můj povel pozor," zavelel zvučným hlasem ministr obrany Čilikov. Členové Hlavního stanu vstali. Čilikov vzal do ruky dokument s ozdobným okrajem a četl: "Z rozkazu vrchního velitele ozbrojených sil Svazu sovětských socialistických republik se Alexandr Govorov tímto po-vyšuje do hodnosti maršála letectva s účinností ode dneška. Politbyro spolu s Kolegiem a veškerým sovětským lidem tak vzdává dík maršálu Govoro-vovi za jeho statečné činy"

Generální tajemník přistoupil ke Govorovovi, odepjal mu zlato-černé nárameníky se třemi hvězdami a nahradil je nárameníky s jednou velkou pěticípou hvězdou pod zlatou čtyřlistou vrtulí. Govorov mu zasalutoval a udělal čelem vzad, takže nyní stál čelem k auditoriu.

Čilikov zvolal: "K poctě!" Govorov a členové Hlavního stanu po-zdravili srp a kladivo nad pravým ramenem generálního tajemníka, pak za-salutovali Govorovovi, který jejích pozdrav opětoval.

"Přímo hleď, pohov!' Členové Hlavního stanu se na okamžik vypjali do pozoru a pak se vrátili na svá místa. Když se usadili, připomněl si gene-rální tajemník, že Politbyro chtělo, aby byl Govorovovi udělen Leninův řád za jeho hrdinské činy v kosmu v uplynulém měsíci, ale on to nemohl povo-lit - alespoň ne veřejně - protože Govorov nešťastnou náhodou zničil ame-rické záchranné plavidlo, když si je spletl se střelou. To bylo zatraceně ne-příjemné, ale už se stalo; dovedl si představit pokřik mezinárodního tisku o barbarství Rusů. Pravda, bylo svrchovaně nepolitické sestřelit záchranný člun, ale to nebylo úmyslné .. . Nu, snad později, až se věci uklidní …

Generální tajemník pokynul Čilikovovi, který za ním přišel na pó- dium. "Připojuji svou osobní gratulaci maršálu Govorovovi, jeho štábu a všem příslušníkům jeho velitelství. Dále mu vyslovuji soustrast svou a všeho lidu nad ztrátou jeho soudruha a spolubojovníka, plukovníka Ivana Vološina, kterému bude udělen Leninův řád za jeho roli při útoku na ame-rickou kosmickou stanici. Jeho činy zasluhují uznání celého světa." Ozval se krátký zdvořilý potlesk. Několik bystřejších lidí pochopilo, že to byla svým způsobem i pocta maršálu Govorovovi . . . kdysi sesazenému.

Jak se na nového sovětského hrdinu sluší, dokázal si Govorov nechat své pocity pro sebe - pokud se týkaly sestřelení amerického záchranného člunu, který si spletl s novou zbraní. Ale pocty a oslavy jeho takzvaného hrdinského činu - vrhajícího, samozřejmě, svůj odlesk i na osobu generál- ního tajemníka - v něm začínaly hlodat. Jistě, byl hrdý na to, co on a jeho lidé dokázali. Věřil v jejich misi, bojoval za ni, to je fakt. Ale nebylo tak snadné vyhnat z mysli to, co se stalo mužům v bezmocném záchranném plavidle .. . Byla jejich smrt okamžitá? Kdo ví? Doufal, že ano. Kdyby se to stalo jemu, věděl, že by chtěl, aby to bylo rychlé. V utrpení není zvláštní čest nebo vznešenost. To bylo pro mučedníky a lidi, posedlé touhou být hrdiny. Doufal, že nepatří ani k těm, ani k oněm. Od té doby, kdy se to stalo - nebo spíše od chvíle, kdy zjistil, co udělal - přemýšlel o těch jednodušších časech, kdy v leteckých bojích stál proti sobě letoun proti letounu ... Jako chlapec dychtivě četl knihy o leteckých soubojích mezi letci za první a dru- hé světové války. Vždycky dával přednost boji muže proti muži, kdy všech- no záleželo na jejich vlastním umění, a kdy jeden druhého dokázal i určitým způsobem respektovat. Mohlo se to zdát romantické - chraň Bůh, aby odha-lil tuto stránku svého charakteru jinde, než v posteli své ženy - ale stále taj-ně toužil po takovém způsobu boje . .. Dobrá, vytkl sám sobě, dost o tom. Jsi také vlastenec a to podkopává tvou bojeschopnost, chystat se lomit ru-kama nad ...

"Nyní k situaci v oblasti Perského zálivu a stavu operace Peří," řekl generální tajemník, přerušuje Govorovovy úvahy.

Čilikov se ujal své úlohy. "Ano, soudruhu, je zde mnoho novinek. Během týdnů po zničení kosmické stanice Armstrong jsme konsolidovali naše síly v oblasti, posílili bojové jednotky a spojili všechny tři fronty. Náš pohyb je brzděn americkými námořními jednotkami v jižní části perského zálivu, podporovanými letectvem."

Generální tajemník ho přerušil. "Začínám věřit, admirále Čerčero-vine, že vaše jednotky nikdy nezískají kontrolu nad Perským zálivem. Zdá se, že váš plán posunout svou flotilu na jih, abyste mohl zesílit nálety na Bandar-Abbás, zase uvázl.

"Obě strany se drží navzájem v šachu, soudruhu generální tajemní-ku," řekl admirál. "Pozemní jednotky jsou ve výhodě. Mohou přesunout své protivzdušné baterie na bojiště rychleji, než my dokážeme dostat námořní stíhací bombardéry na Brežněva."

"Nadzvukové bombardéry z jižního vojenského okruhu úspěšně za- útočily na předsunuté nepřátelské pozice," řekl

maršál Romerdunov. "Ne-přátelský postup byl zastaven nebo neutralizován. Tupolevy 26 jsou sku-tečně nezranitelné v horách středního Íránu -

"Jenže ty útoky jsou strategicky bezcenné," řekl generální tajemník. 'To nejsou ofenzivní akce, nezískávají absolutně žádné území a vůbec nás nepřibližují k cílům operace Peří. Jsou to spíš jen reakce na americké ofen- zivní akce. Jestliže bude tahle válka procent pokračovat, dříve či později útočící strana získá nadvládu. To bychom měli být my. Musíme. Ale v této chvíli tomu tak jasně není."

Generální tajemník se obrátil na Čilikova.

"Řešení je zřejmě na mně. Ze všech tří bojišť je očividně nejslabší flotila v Perském zálivu. Máme v zálivu omezený počet plavidel a téměř nemáme naději je doplnit a posílit. Naše jediné dva zdroje pro doplňování pohonných hmot v Abádánu a na ostrově Kharg jsou neustále ohroženy úto- ky íránských partyzánů. Brežněv musí využívat tolik své bojové kapacity pro vlastní ochranu flotily, že je skoro bezcenný jako podpůrné plavidlo pro další pozemnf útoky ... Admirále Čerčerovine, co na to můžete říct? Vaše úsilí při zajišťováni přístavů na pobřeží v počáteční fázi operace Peří bylo chvályhodné, ale teď je ta veliká, drahá a zranitelná flotila, trčící v severní části zálivu, bezmocná. Právě jsem četl hlášení, že čtyři íránští šílenci v nafukovacím gumovém kluzáku, vyzbrojení bazukarmi, těžce poškodili křižník Dzeržinský dříve, než byli zničeni. Takhle se veliké sovětské ná-mořnictvo nechá zaskočit? Bláznivými muslimy ve směšné kocábce?"

"Ne, soudruhu -"

"Nadešel čas, soudruzi, přijmout rozhodnutí. Západ začal vyvíjet vý- razný tlak, abychom se stáhli z Íránu. Hospodářská blokáda proti naší zemi začíná být citelná. Vyčerpáváme cenné zdroje na udržení nejisté remizy, která se může zvrátit v naši porážku, zatímco dovoz potřebných surovin a potravin byl zastaven." Posadil se, pomalu si založil ruce na prsou a jeho oči putovaly po naleštěném povrchu stolu. "Možná bychom se měli stá- hnout z oblasti . . .

Nikdo z civilních ani vojenských členů Hlavního stanu nereagoval –
s výjimkou Govorova. Ten prudce sevřel oběma dlaněmi okraj stolu, jako by chtěl hněvivě vyskočit.

Generální tajemník se díval přímo na Govorova a jeho mlčenlivé vy- hlášení a jeho tvář zvrásnil chápavý úsměv.

"Nebo možná bych vás všechny měl sesadit - samozřejmě s výjimkou maršála Govorova - a nahradit vás vojenskou radou, která ukáže větší roz- hodnost, větší iniciativu, větší vytrvalost, větší morální odvahu."

Čilikovova tvář temně zrudla. Generální tajemník to ignoroval. "Slíbil jsem kdysi před touto radou, že nebudu prvním generálním tajem-níkem Sovětského svazu, který ustoupí slabšímu, a ten slib dodržím. Nikdy neustoupím."

Vstal a ukázal prstem na Govorova, zatímco oslovoval ostatní členy Hlavního stanu. "Jak tu dokážete sedět, poté, co jsme právě vyznamenali takového vojáka, jakým je maršál Govorov, který riskoval život pro naši vlast, a svým mlčením dávat fakticky najevo svůj souhlas s naší kapitulací a ústupem?"

"Co byste nám navrhoval, soudruhu?" řekl Čujkov. "Nukleární útok na Nimitze? Uder křižujícími střelami s jadernou hlavicí na Bandar-Abbás? Snad salvu raket SS-20 proti americké flotile? Můžeme vymazat z mapy Spojené arabské emiráty a vytvořit si novou Hormuzskou úžinu . . .

Zdálo se, že generální tajemník ignoruje tento výbuch. "Potřebuji plán, jak zvrátit remizu a dosáhnout cílů operace Peří." Obrátil se na mar- šála Govorova. "Maršále Govorove, obujte si boty ministra obrany. Co byste navrhoval?"

Govorov pochopil, že se ocitl jako klín mezi ministrem obrany a ge- nerálním tajemníkem. Nepříjemná pozice. Ale - udělal kariéru tím, že říkal své mínění . . . "Musím s vámi souhlasit, soudruhu generální tajemníku. Bylo důležité zastavit náš postup, zatímco byla neutralizována stanice Armstrong. Taková ofenzíva, o jaké jsme tu mluvili, by byla mohla spustit masivní odvetu, možná nukleární. Teď nás už Armstrong neohrožuje. Jsem tedy přesvědčen, že je nezbytné vyvinout silný tlak v oblasti, jednat rychle a rozhodně." Odmlčel se, aby se nadechl - a uklidnil - a když viděl, že oče-kávají, že přejde k podstatě, spustil ... "Navrhoval bych, aby byly co nej-dříve zahájeny dvě velké operace. První by byla zaměřena na rozbití ame-rických jednotek rychlého nasazení a na obsazení jejich pozic; druhá na ov-ládnutí a udržení oblasti od Arabského moře po Hormuzskou úžinu a tím opanování přístupu do zálivu .. . " Ticho bylo jako vakuum, které bylo třeba
vyplnit, ačkoli si nemohl být jist, jestli bylo projevem souhlasu nebo opozice ...

"Za prvé navrhuji úder křižujících střel na Bandar-Abbás a jednotky podél Perského zálivu. Tento typ útoku byl již dříve úspěšný v případě sku-piny Nimitze. Američané budou muset do boje se střelami nasadit většinu svých pozemních i vzdušných prostředků. Bezprostředně po útoku střel budou následovat útoky těžkých bombardérů, které budou postupně vystřídány útoky lehčích stíhacích bombardérů, dokud nebudou cíle obsa-zeny našimi výsadkovými jednotkami. Během dvou dnů, pokud bude útok dost rychlý a ničivý, bychom měli znovu ovládnout Bandar-Abbás."

Konečně se dostavila reakce: šum hlasů. Pak řekl hlavní maršál letectva Jesimov: "To lze provést. Naše starší turbovrtulové Tu-95, které by nemohly proniknout nad silně bráněnou pobřežní oblast kolem Bandar-Abbásu, mohou být vyzbrojeny křižujícími střelami namísto svrhovaných bomb. Bombardéry je mohou odpálit v hloubce obsazeného íránského území, daleko od amerických postavení protivzdušné obrany.
Každý Tu-95 může nést čtyři střely AS-6."

"Kolik Tu-95 by bylo k dispozici?" zeptal se Čilikov.

Jesimov pokrčil rameny. "Okamžitě můžeme do Taškentu poslat deset letounů. Během týdne mohu do Taškentu předisponovat všechny bombardéry verze H: čtyřicet strojů, to znamená sto šedesát křižujících střel."

"Čtyřiceti bombardérů Tu-95 v Taškentu si brzy všimnou," poznamenal maršál Romerdunov. "Nicméně, těch prvních deset Tu-95 se na Žukovského letišti dá schovat."

"Můžu ty bombardéry dostat do Taškentu za méně než týden," řekl Jesimov. "Okamžitě pro ně připravím plán operačního nasazení."

Generální tajemník byl viditelně potěšen. "Teď se začínáte chovat jako muži, které jsem si myslel, že znám." Obrátil

se na Govorova. „Soudruhu maršále, jaká je vaše druhá operace?"

Velitel kosmické obrany přeběhl pohledem muže okolo konferenční-ho stolu. "Druhá operace je náročnější . . . zahrnuje přesun bojové skupiny Archangelska do Ománského zálivu k přímé konfrontaci s americkým bojo-vým svazem Nimitze."

Tentokrát se ozval hlasitý šum, jasně nesouhlasný.

"To nepřichází v úvahu," odmítl první admirál Čerčerovin. "Archan- gelsk není jenom letadlová loď. Je naše nejnovější a nejlepší. Je to víc než plavidlo. Je to naše budoucnost."

Čilikov ho přerušil. "Maršál Govorov mluví o naší nové letadlové lo-di, soudruhu generální tajemníku. Teď je na hlídkové plavbě v Jihočíns-kém moři, ale v minulých měsících měla základnu v zátoce Cam Ranh ve Vietnamu. Archangelsk je největší loď, jaká kdy byla postavena, mnohem větší než Nimitz. Nese osmdesát pět letounů, všechno Su-27, vyzbrojené pro vzdušný boj a pro boj proti střelám. Navíc má svou vlastní bojovou skupinu. Dva nosiče letounů s kolmým startem, Sevastopol a Novorosijsk, které nesou letouny určené k útokům na pozemní a námořní cíle a množství protiponorkových vrtulníků. Dohromady disponuje skupina sto třiceti bojo-vými letouny a vrtulníky."

Čilikov sledoval při svém popisu Archangelska a jeho bojové sku-piny oči generálního tajemníka. Náhle ustal. "Nemůžeme vyslat Archan-gelsk. To nepřichází v úvahu." .

"Vysvětlete mi to, Čilikove."

"Soudruhu generální tajemníku, vyslání Archangelska do oblasti Perského zálivu by bylo ... jako kdyby Američané poslali peruť bombardérů B-l do Berlína, nebo vpluli s Nimitzem do Černého moře. To by byla nad- měrná koncentrace sil a mohlo by to vést k velké eskalaci -"

"Ale Američané mají skupinu Nimitze v Ománském zálivu," přerušil ho generální tajemník, "a to je velká síla."

"Ale, soudruhu, Nimitz jenom vyrovnává přítomnost skupiny Brež-něva," řekl Čujkov. "Kromě toho, Američané v této oblasti vždycky měli velký bojový svaz s letadlovou lodí. Otevřeně řečeno, je to jediná země, která si může dovolit udržovat takové námořní síly tisíce kilometrů od do- mova."

"Archangelsk by byl stejně zranitelný, jako je Brežněv v Perském zálivu," dodal teď admirál Čerčerovin.

"Se dvěma nosiči jako doprovodem?" zeptal se generální tajemník.

"Jestli je největší letadlová loď na světě, chráněná dvěma dalšími nosiči letadel a dvaceti válečnými plavidly, stále ještě zranitelná i útoky na otevře-
ném moři, pak nemusíme taková plavidla vůbec stavět. Ne, já nevěřím, že by bojová skupina Archangelska byla tak zranitelná. Teď není čas na opatr- nost, admirále. Jestliže máme prostředky, musíme jednat. Chci tento návrh prozkoumat. Chci do tří dnů hlášení, zahrnující všechny možné even-tuality, spojené s přesunem Archangelska do Ománského zálivu." Odmlčel a na okamžik se zamyslel, očividně uchvácen představením, které se prav-děpodobně odehraje, nebo o které se snažili . . . "Ne, chci hlášení do osma-čtyřiceti hodin. A chci, aby byl Archangelsk připraven k vyplutí do týdne po schválení plánu Politbyrem."

Admirál Čerčerovin řekl hlasem, v němž stále zaznívalo odmítnutí: "Je nemožné připravit celou flotilu dvaceti pěti lodí ke vzdálenému nasa-zení během -"

"Tak to dejte do svého hlášení. Ale váš názor nebude jediný, na který se budu spoléhat. Vy máte ve zvyku, admirále, říkat mi, co je nemožné. Jsem už unaven vojenskými veliteli, kteří mi říkají, co je nemožné."

Generální tajemník se otočil ke Govorovovi, který se vrátil na své místo. Ukázal na něj . "Zde je mladý, progresivní velitel, který dělá ne- možné. Vy, starší důstojníci, byste si ho mohli vzít za příklad."

Generální tajemník vrhl rychlý pohled na Čujkova, který obvykle přicházíval na pomoc starším důstojníkům Hlavního stanu v okamžicích, jako byl tento, a zastával se jich. Tentokrát to neudělal. Na rozdíl od admi-rála věděl, kdy má mlčet. Přesto, dívaje se na Govorova, utrousil: "Je to na tobě, hrdino, a přeji ti to .. ."

Námořní nemocnice Bethesda, Washington, DC

Jason Saint-Michael se probudil a objevil teplou ruku, kterou svíral ve své. Pokusil se promluvit, ale všechno, co dokázal, bylo chraptivé zachrčeni. Stiskl ruku, jak jen dokázal a po chvilce uslyšel někde v blízkosti zašustění.

"Jasone?" Zvuk jejího hlasu byl pro něj život sám. Znovu sevřel její ruku.

"Díky Bohu ..."

Otevřel oči, ale jeho vidění bylo rozmazané a víčka těžká a jakoby z oleje.

"Co se děje?" ozval se další ženský hlas.

"Je vzhůru. Stiskl mi ruku."

"Jste si tím jistá?" Ucítil pohyb nablízku a pak chladnou ruku na-místo teplé. "Generále Saint-Michaeli, slyšíte mě?"

Stále nic neviděl, ale dokázal ji ucítit nablízku. Zvedl ruku a pomalu ji natáhl přes teplou zábranu, chránící ho před pádem z postele, a znovu ji položil na.teplou ruku, která se předtím odtáhla.

"Zavolám doktora," řekl cizí hlas a chladná ruka zmizela. Rozhodl se, že tu teplou nenechá znovu zmizet. "Neodcházej."

"Neodejdu. Jsem tady."

"Moje . . . oči . . .?"

"Počkej ." O chvíli později suchý ručník otřel jeho oční víčka a čelo. Několikrát zamrkal a jeho pohled se začal zaostřovat. Byl v malém bílém ... co jiného? . . . nemocničním pokoji. Ann stála nad ním a svírala jeho ruku ve svých. Její úzká, jemná tvář byla orámována dlouhými hustými vlasy.
Pokusil se znovu stisknout její ruku, ale zdálo se, že ho opustila síla. Podařil se mu matný úsměv.

"Vypadáš dobře," řekl.

"Byla bych ráda, kdybych mohla říct to samé o tobě," řekla a její úsměv byl poněkud příliš zářivý. Přejel si suchým jazykem po rtech. "Dej mi trochu vody, prosím tě."

Naplnila sklenku vodou a přidržovala mu ji, když pil. Voda ho dráž-dila v krku, ale přinutil se pít a začal se cítit mnohem lépe.

"Bože," řekla, "teď vím, jaké to asi je - " její úsměv se vytratil a dí- vala se na něj . Studoval její tvář a všiml si, že je hubenější, než dřív. Čím pevněji tiskla jeho ruku, tím měkčeji zněl její hlas - a tím větší začínal mít starosti.

Kdo ví, kolik věcí přede mnou tají, pomyslel si - takže zkusíme tu nejsnazší. "Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"

Její oči se znovu setkaly s jeho. "Co tím myslíš .. . ?" Při zvuku svých slov si uvědomila, jak uhýbavě to znělo.

Zvedl ruku, dotýkaje se její dlaně nataženým ukazováčkem druhé. "Klid, jsem dost silný." Přinutil se dodat svému hlasu něco ze staré oceli, což ho stálo víc úsilí, než očekával. "Ann, jak dlouho?"

"Jasone, byl jsi v komatu tři týdny. Skoro čtyři."

Zaregistroval to, ale shledal, že ho to vlastně moc nezajímá. Nezá- leželo na tom, jak dlouho byl v bezvědomí - důležité bylo, že se probral. Zkusil pohnout různými svaly svých nohou, paží a ramen. "Zdá se, že všechny části fungují. Hej, pojď sem, jsem okay." Položil levou ruku na postel a zjistil, že má dost síly, aby se posunul o pár palců výše. I ten malý pohyb ho rozradostnil. "Zatraceně, cítím se, jako bych se probouzel z dlou- hého spánku. Cítím se dobře, vážně. Čtyři týdny v limbu, brrr. Co dál?"

Neměla možnost odpovědět. Do pokoje vstoupil bíle oděný lékař a vtlačil se mezi ně.

"Vítám vás zpátky, generále. Jsem kapitán Matsui. Jste v námořní ne- mocnici Bethesda. Jak se cítíte?"

"Trochu slabý, mám žízeň a hlad jako vlk."

"To je dobré, dobré a dobré. Samé dobré příznaky. Žádná ztrnulost, bolesti hlavy, bolesti na prsou?"

"Ne. Měly by být?"

Matsui zaváhal.

"Sedněte si, doktore. Promluvme si o těch detailech."

Matsui se posadil a jeho zářivý úsměv trochu pohasl.

"Řekněte mi to na rovinu. Snesu to."

"Není to zase tak dramatické, generále, ačkoli jste nám nadělal pár vrásek. Byl jste postižen dysbarismem, na palubě Enterprise."

"Myslel jsem si to."

"Byl jste postižen tou nejhorší formou," řekl Matsui. "Cerebrálním dysbarismem. Velké bubliny dusíku se usadily ve vašem cerebrálním cor- texu. Naštěstí pro vás, tady doktorka Pageová vás rychle dopravila do pře- chodové komory Enterprise. Pravděpodobně jste byl jen pár minut od komplexní cerebrální dysfunkce."

Saint-Michael pohlédl na Ann. "A co ona, doktore? Je v pořádku?"

"Ona nebyla v nebezpečí. Použila kyslíkový přístroj po delší dobu než vy, byla dost dlouho v řádně nafouknutém záchranném vaku a pak byla s vámi skoro třicet hodin v přechodové komoře. Ona je v pořádku. Ovšem vy, vy z toho ještě nejste venku. Ve skutečnosti to s vámi až dodnes viselo na vlásku, neprobouzel jste se a měl jste záchvaty snad i srdeční, jak váš organismus pokračoval ve vylučování dusíku. Vy -"

"Myslím, že to je tak všechno, co potřebuji vědět teď doktore. Důležité je, že žiju, jsem při vědomí a jsem připravený vypadnout odsud Předpokládám, že mi řeknete, že je to nemožné."

"Naopak, generále. Uděláme pár krevních zkoušek, EKG a EEG. Možná bude zapotřebí nějaká fyzikální terapie - konečně, byl jste pár mě-síců v kosmu a čtyři týdny v komatu. Řekl bych, že vaše srdce a svaly pot-řebují přinejmenším trochu posílit. Když všechny kontroly dopadnou do-bře, budete moci odejít během pár dnů. Zatím si odpočiňte." Matsui pohlédl na Ann a pak odešel spolu se sestrou.

"Odpočiňte si, sakra," řekl Saint-Michael poté, co se doktor Matsui vzdálil z doslechu. "To je jejich odpověď na všechno. Byl jsem v zatrace-ném komatu čtyři týdny, tak na co bych potřeboval dál odpočívat?" Znovu vzal Ann za ruku. "Jsem rád, že jsi tady. Když jsem uslyšel tvůj hlas, já ... " Umlkl a neklidně na ni pohlédl.

Nepředstírala. že to přeslechla. "Byla jsem tady každý den, od té do- by, co jsme se vrátili, Jasone. Já -

Přitáhl ji k sobě. "Tohle není jen takové povídání nebo neuvážené vy- znání, Ann. Tohle je příležitost, abych ti řekl, co jsem cítil a skrýval už moc dlouho. Je to neprofesionální, ale pravda je . . .

"Já vím, Jasone." Ann se sklonila a políbila ho. "Pro lidi jako jsme my mluví činy hlasitěji než slova."

"Zatracená pravda ... ale, hm, jak to vypadá se stanicí? Nezničili ji úplně, že?"

„ . . , Je stále tam nahoře. Ale -

"Výborně. Až si Matsui a jeho kámoši na mně dostatečně vyhrají, spojím se s Jimem Walkerem a ostatními a dáme dohromady plán, jak uvést stanici zase do provozu. Uděláme - " Zarazil se, protože se dívala stranou. 'Co je, Ann? Pojď sem, ke mně."

Pomyslela si, že to nikdy ze sebe nedostane ...

"Walker a Jefferson a"

"Co je s nimi?"

Žádná odpověď.

"Dostali jsme je do záchranného člunu, Ann. Sám jsem je uvolnil. Byli v pořádku, než začal útok ...

„Stala se nehoda .. . alespoň říkají, že to byla nehoda –"

"Jaká nehoda k sakru? Porucha? Záchranný člun - ?"

"Jsou mrtví Jasone. Jeden z ruských raketoplánů je sestřelil. Zničil."

Neřekl nic.

"Ruský pilot prohlásil, že si myslel, že to byla jedna z našich proti- družicových střel. Řekl, že se objevil odnikud, nevysílal žádné identifikační signály a neměl žádné viditelné označení. Řekl, že ho pronásledoval těsně předtím, než zahájil sestup, takže na něj vypálil střelu…
Walker, Marks a Jefferson zahynuli okamžitě. Moyer byl zraněn během de-komprese. Žil dost dlouho, aby podal zprávu o útoku a pokusil se provést opravu, ale nedokázal to, Škoda byla příliš velká a nepodařilo se mu dostat ostatní do záchranných vaků dost rychle a .. . oh, Bože, Jasone, jsou všichni mrtví, všichni, mrtví"

Objal ji kolem ramen a držel ji pevně, cítě jak se její tělo otřásá slza-
mi, které přišly. Sestra nahlédla do pokoje a rychle odešla. Držel ji, zatímco ona plakala. A to byla žena, o které si kdysi myslel, že je chladná a bezcitná. Zase špatně. Sám neměl daleko k slzám, když myslel na muže v záchranném člunu, umírající v chladné, dusivé prázdnotě vesmíru.

"Kdy byli dopraveni na Zemi?"

Zavrtěla hlavou.

"Jsou ještě nahoře?'

"Všechny lety raketoplánů byly zrušeny s výjimkou evakuace po-sádek komerčních kosmických stanic. Rusové stále tvrdí, že jejich útok na záchranný člun byla nešťastná náhoda, ale jejich generální tajemník také řekl, že útoky na pilotovaná i nepilotovaná kosmická zařízení Spojených států budou pokračovat - " Vzplanul v něm hněv a dodal mu sil, aby se na posteli posadil. "Takže střílí po všem, co vypustíme? To jim nesmí projít –"

„Nikomu neprospěješ, když se budeš sotva hýbat a utečeš z nemoc- nice. Nech se prohlédnout od doktorů. Já ti pomůžu s terapií. Dokud nebu- deš vědět výsledky -"

"Musíme to zorganizovat - " ignoroval teď její slova. "Uděláme si zasedání plánovací komise rovnou tady. Budu potřebovat, abys mi připra-vila podklady. Časem odtud vypadnu.."

"Hůůů . . . " ozvalo se za Ann. "Jen jsem přišel a ty už jsi na odcho- du?"

Ann se otočila a Saint-Michael přes její rameno uviděl náčelníka Kosmického velitelství Spojených států Martina Stuarta. Stuart byl jmeno-ván administrativním náčelníkem Kosmického velitelství poté, co Saint-Michael dal přednost velení na kosmické stanici Armstrong.

"Jak se daří, generále? Právě mi řekli, že ses probral."

"Je mi fajn. Zdá se, že mě brzy pustí. Rád bych se s tebou co nejdříve sešel, abychom si promluvili o opětovném uvedení Armstrongu do provo-zu."

"Jasone, uklidni se," řekl Stuart. Pohlédl na Ann, aniž by ji skutečně vnímal. "Co s tím člověkem mám dělat . .. sotva se probral po třech týdnech komatu a už je zase připraven odstartovat -"

"Mám pocit, že to spěchá, myslím, že -"

"Zadrž, počkej minutu. Doktoři říkají, že potřebuješ nejméně dva týdny rehabilitace, než budeš moci uvažovat o odchodu. Potom nejméně měsíc rekonvalescence. Nemůžeš jít ani na zdravotní klasifikaci, dokud ne- skončíš rekonvalescenci."

"To se dá urychlit. Vzhledem k situaci v Perském zálivu by ty věci šly vypustit. Taky vím, že budu schopen získat plnou letovou zdravotní klasifikaci, jakmile odsud vypadnu. To zaručuji."

"Nemůžeme si dovolit "vypustit ty věci", Jasone. Jsi astronaut, ne žák pilotní školy. Musíme projít všechny předepsané procedury, aby nikdo neměl žádné pochyby o tvé způsobilosti nastoupit znovu službu. Pak se podíváme na tvou letovou způsobilost. To může trvat pár týdnů, než si tě pozve letecký zdravotní úřad. Možná i víc. Potom - "

"Takže někdo má pochybnosti o mé způsobilosti?"

"To jsem neřekl." Znovu pohlédl na Ann, stojící v rohu pokoje, a ko- nečně ji poznal. "Řekla jste mu o záchranném člunu, Pageová?"

"Ano, pane."

"S tím jste měla počkat. Vy -"

"To je hanba, že ještě nebyli staženi dolů," přerušil ho Saint-Michael "Rád bych znal důvod."

Stuartova tvář se stáhla hněvem. "Všechny pilotované lety byly odlo- ženy, dokud nebudou jasné záměry Rusů. My -"

"Znám nejmíň tucet pilotů, kteří by pro ty muže letěli dobrovolně."

"To opravdu není důležité -"

"Na co k sakru čekáme, generále?" Saint-Michael se napolo vztyčil na posteli. "Čekáme, až Rusové stáhnou záchranný člun za nás?"

"Zatraceně, Jasone . . . " Generál Stuart pohlédl přes rameno na za-vřené dveře, na Ann a pak znovu na Saint-Michaela. "Už jsi toho namluvil moc. Buď tak laskav a odpočiň si trochu." Okamžik si pohrával se svou čepicí, pak pokynul Ann a vyšel z pokoje.

Když se za ním zavřely dveře, padl Saint-Michael zpátky na polštář. "Dobrá práce, Jasi," zamumlal si pro sebe.

Ann si sedla na okraj postele. "To bylo dost ostré pro každého, Jaso-ne. Většina lidí se na to dívá jako ty - že je to urážlivé, nechat těla třinácti vědců a techniků trčet v kosmu. Žádají vyslání záchranné mise a odvetu v případě, že se ji Rusové pokusí zastavit. Rusové tvrdí, že nechceme nikoho zachraňovat, ale že chceme umístit na oběžnou dráhu nukleární zbraně, abychom je donutili stáhnout se z Perského zálivu. Hrozí rozšířením války na celý Střední východ, jestli se pokusíme poslat něco nahoru, na kosmic-kou stanici."

Saint-Michael si sevřel dlaněmi spánky. "Nikdy předtím jsem se ne-cítil tak bezmocný. Co dělají Rusové v zálivu? Už obsadili Írán?"

"Spíš to vypadá pořád stejně. Írán je rozdělen na dvě části. Rusové kontrolují severní dvě třetiny Perského zálivu. Naše síly rychlého nasazení a námořnictvo ovládají Hormuzskou úžinu. Obě strany podnikají několik nájezdů týdně,

aby získaly území, ale obvykle bývají zatlačeny zpět. Jak říkám, jasná remiza ... "

Zavrtěl hlavou. "Něco je na spadnutí, a to zatraceně brzy." Natáhl ru- ku po sklenici s vodou. "Buď obě strany hodí do ringu ručník, a to rychle, nebo to co nevidět někdo pořádně rozbalí. Jen doufám, že pak dokážeme udržet eskalaci pod kontrolou, až k tomu dojde ..."

"Nedostala jsem kompletní buletin zpravodajské služby," řekla Ann, "ale slyšeli jsme ve zprávách, že pro Rusy je stále těžší zásobovat své ná-mořní síly pohonnými hmotami ze zdrojů v zálivu. Musí být pěkně zoufalí, když . ..

Zarazila se a pohlédla na Saint-Michaela. Svíral si pevně obličej chvějícíma se rukama a škubal sebou v pase, jako by chtěl dělat krátké shyby a jeho dech se stal chroptivým.

"Jasone? Jasone!"

' Ann ... oh, Bože, zase to začínám cítit . . .

Klesla na postel vedle něj a stiskla pevně jeho třesoucí se ruce. Znovu ho zachvátily křeče. Ucítila slzy. Poslední bariéra byla prolomena. Natáhla se ke knoflíku zvonku, stiskla jej a pak ho znovu objala, aby utišila jeho konvulzívní pohyby.

Obranní zpravodajská služba Spojených států

O pět dnů později . ..

Jackson Collins, jako nový vedoucí oddělení KH-14 se nemusel zapisovat, když se chtěl setkat s výkonným ředitelem, ale ještě nikdy nevyužil výhod a privilegií svého nového postavení - až dodneška. Tohoto pondělního rána však vstoupil do pracovny Georga Sahla jako první, s uzamčeným kufříkem
v ruce. Sahl právě vyklepával na terminálu svého počítače dopis, když se Collins objevil, položil svůj kufřík na ředitelův psací stůl a začal si hrát s kombinací číselného zámku.

"Pojď dál, Jacksone,' řekl Sahl a stiskl tlačítko PAUSE 'Ani jsem ještě nedopil svou první kávu."

. Collins se zarazil. U něj měla i absence pohybu svůj význam. "Pane Sahle, říkal jste mi, že kdybych narazil ve své sekci na něco důležitého, mám s tím okamžitě přijít za vámi."

Sahl povzdechl. "Ano."

"Nezáleží na tom, s čím."

"Ano."

"Myslel jste to vážně nebo jste jenom chtěl, abych se cítil důležitý?"

Sahl obrátil oči v sloup. "Dobrá, zatraceně, podíváme se na to, co máte. Dejte to sem."

"Ano, pane." Collins otevřel kufřík a podal Sahlovi několik digitál-ních fotografií z družice. ,

"Aha. Jsme zase u interpretace mizerných fotografií, Jacksone?"

"Marginálně mizerných. Použil jsem nový systém vodítek při vyhod- nocování těch snímků a -"

"Ta nová vodítka - váš nový systém vodítek, který jste vnucoval mé- mu oddělení - ještě nebyl schválen."

"Bude. Na tom nezáleží, pane," řekl Collins. "Poznáváte tuhle loka- litu?"

"Jistě. Co jiného by mi mohl přinést mladý génius Jackson Collins? Mizerné fotografie letiště Nikolaje Žukovského. Ty samé velké hangáry pro Condory."

'S tou výjimkou, že je tam teď dvanáct hangárů. A deset je obsaze- ných."

"Čím?"

Collins ukázal další fotografii, zvětšeninu infračerveného snímku tarmaku před jedním z hangárů. "Stopy pneumatik letadla."

"Já vím, že ty víš, proč tohle není nezvratný důkaz ... " začal Sahl.

"V pořádku, stopy pneumatik mohou být snadno namalovány, já vím. Ale jestliže vám denně přilétají a odlétají desítky letadel s vojáky a zásoba-mi pro velkou ofenzívu, vsadím se, že nebudete mít čas ani náladu masko-vat deset hangárů před pozorováním z družic."

"Stále ...

"Pane, sledoval jsem ty hangáry od té doby, co operace Peří začala. Viděl jsem do nich zajíždět a zase z nich vyjíždět všechny možné druhy le-tadel. Změřil jsem stopy pneumatik každého z nich a ve všech případech moje identifikace byla potvrzena z dalších zdrojů."

Sahl pohlédl na Collinse. "Každému jinému bych řekl, aby vypadl z mé pracovny, dokud nebude mít něco konkrétního. Ale tebe už znám. Předpokládám, že jsi ty stopy změřil a přiřadil je konkrétnímu letounu."

"Ano."

"A to byl ... ?"

"Bombardér Bear, verze H."

Sahl se podíval na snímek pozorněji. "No, to je zajímavé. Jsou daleko od domova." "Nezjistil jsem přesně, odkud jsou - myslím, že na letecké základně ve Vinici, jihozápadně od Kyjeva, jich přinejmenším půl tuctu ubylo - ale přišel jsem na něco ještě zajímavějšího." Collins si přitáhl židli. "Taškent byl hlavni etapní stanicí pro většinu strategických letounů – bom-bardérů a velkých dopravních strojů - zapojených do operace Peří, správně?"

"Pokračuj."

"Myslím, že Rusové na ty bombardéry, zaparkované v Taškentu, za- věšují křižující střely AS-6."

Sahl se zamračil, prohlížeje si digitální fotografie hangárů. "Jak to k čertu můžeš tvrdit, na základě těchto fotografií?"

"Podle tohoto." Collins vylovil z kufříku další snímek. Byla to kon- venční optická družicová fotografie, pořízená

před několika měsíci na jiné, mnohem větší letecké základně. "Když jsem se tak probíral materiály, abych uhrál pár bodů na šéfa, udělal jsem si pár poznámek o strategických křižujících střelách. Zapsal jsem si každý detail, který jsem dokázal zjistit o jejich operacích. Samozřejmě, jedna z největších základen bombardérů Bear je Murmansk, tak jsem soustředil svůj výzkum tam a zaznamenal jsem si spoustu poznatků o křižujících střelách, zavěšovaných na bombardéry Bear verzí G a H, se zvláštním důrazem na pomocná vozidla."

"Tahle povídka má určitě nějakou pointu. Sem s ní."

"Už jsem u ní, pane. Střely AS-6 jsou vybaveny motory na petrolej a kyselinu dusičnou jako katalyzátor. Nebezpečná látka. A co víc, palivo se musí do nádrží střely čerpat pod tlakem, aby se usnadnil zážeh ve vzduchu. Postavili na to speciální kamion. Tady je obrázek jednoho z nich."

Sahl si snímek prohlédl stereoskopickým zvětšovacím přístrojem a pomyslel si, že vozidlo připomíná velký hasičský vůz s hranatou přídí a oddělenou soupravou stříbřitých nádrží na obou bocích. Na snímku byli dokonce vidět čtyři muži ve stříbrných kombinézách, pohybující se okolo vozu. Sahl se podíval na datumové razítko .. fotografie pocházela z dří- vějška. "Jen jestli ted' dokážete objevit jeden z těch vozů v Taškentu .. .

"Požádejte a bude vám dáno." Collins vytáhl z kufříku poslední snímek. "Vyfotografováno včera."

Byl to jeden z nejneobvyklejších snímků, které Sahl kdy viděl. Ukazoval, naprosto jasně, jeden z tankovacích vozů pro křižující střely, který byl odtahován traktorem poté, co zjevně narazil do bezpečnostní zábrany na pojížděcí dráze. Sahl si pomyslel něco o příslovečném štěstí, které bylo potřeba v této profesi: pár sekund a k nehodě by nikdy nedošlo, nebo by satelit vůz neobjevil. Pár minut a vrak by byl beze stopy odtažen a oni by přítomnost křižujících střel nemohli s jistotou prokázat.

"Působivé, Collinsi. Mají v Taškentu křižující střely AS-6 nebo
AS-4.'

"Pravděpodobně AS-6. Zastavili výrobu AS-4 v roce 1989 ve pro-spěch AS-6.

"Tyhle věci mohou opravdu nadělat potíže - opravte mě, jestli se mýlím. AS-6 má verzi určenou k útokům na pozemní cíle a verzi proti plavidlům. Obě nesou tři tisíce liber vysoce účinné výbušniny - " "Nebo dvěstěkilotunovou jadernou hlavici," řekl Collins. "Slušný dosah při nor- málním letovém profilu - mohou je pravděpodobně vypustit ve velké výšce někde na úrovni Šírázu ve středním Iránu, daleko mimo dosah našich Patriotů a Hawků a zasáhnout úžinu. Jestli prolomí náš obranný perimetr, mohou zaútočit proti naší flotile v Ománském zálivu.!

Sahl nemusel dlouho přemýšlet, aby se dobral k rozhodnutí. "Pot-řebuji zprávu o analýze v jednu hodinu, na poradu vedení . . . " Ale Collins už opět otevřel svůj kufřík a položil na Sahlův stůl červenou složku s bez- pečnostní pečetí.

"Ježíši, Collinsi, já strávím zbytek z těch čtyř let, co mi zbývají do důchodu tím, že se budu dívat přes rameno, abych viděl, kdy mě vyhodíte ze sedla jako Barnese."

"Ne," řekl Collins. "Na mě se můžete spolehnout, pane . .. já počí-tám, že chytrý člověk, jako vy, mi pomůže v postupu."

Sahl se usmál a otevřel složku. "Když jim nemůžete vypálit rybník sám, pomůžete s tím někomu jinému."

Námořní nemocnice Bethesda

Byl to pohled, který Ann vůbec neočekávala.

Celé oddělení intenzívní péče bylo vyplněno přenosnou hyperbaric-kou "výškovou" komorou. Jason Saint-Michael ležel v komoře na tvrdém plastikovém stole. Ann sebou trhla, když pohlédla na jeho netečnou podobu - vypadal ještě vyzáblejší, ještě vyčerpanější. Kabely elektrokardiografu a elektroencefalografu, připevněné na jeho těle, vedly k přístrojům vně komory, kde technici a lékaři studovali jejich údaje.

"Srdce se zdá normální," řekl doktor Matsui, když zkontroloval záz-namy EKG. "Silné jako u koně, vážně. Je ve skvělé kondici." Potřásl hla-vou. "S výjimkou ... jiné věci."

"Co se stalo?" zeptala se Ann.

"To samé, co zažíval, když byl v komatu. Jeho tělo stále vylučuje dusík. Dusík se snadno absorbuje v měkkých tkáních. Generálův případ je vážnější. Dusík, nahromaděný v jeho mozku způsobuje jeho mdloby, zá- chvaty a bolesti. Pravděpodobně toho absorboval spoustu do své mozkové tkáně a v normálním atmosférickém tlaku si bublinky dusíku pomalu hle- dají cestu ven z tkáně a do krevního oběhu, v jeho nervových centrech."

"Ale to všechno se stalo před měsícem," řekla Ann. "Probral se z ko- matu. Proč má pořád ty záchvaty?"

"Nevím . .. na jeho tělo zřejmě stále působí bublinky v krevním sys- tému, nebo možná došlo k nějakému druhu nervového, vaskulárního nebo chemického poškození. Obávám se, že toho o cerebrálním dysbarismu moc nevíme - fakt je, že nevíme moc o ničem, když to vstoupí do mozku nebo do nervového systému. Ale je pár věcí, které vím. Za prvé, generál Saint-Michael už není způsobilý k létání. Jeho stav ho jasně diskvalifikuje. Budu také muset doporučit, aby byl uvolněn z funkce velitele kosmické stanice Armstrong nebo toho, co z ní zbylo."

Ann se musela odvrátit. To, co právě vyslechla, rovnalo se rozsudku smrti, ať už si to Matsui uvědomoval nebo ne. Ne,, zatraceně! To se ne- stane. Čert vem doktory. Matsui říkal, že toho sami moc neví. Dobrá, pak jsme na tom stejně - začínáme od nuly. Přijmu tu sázku.

9

Srpen

Robat, provincie Mašíz, střední Írán

Taktické topografické a klimatologické situační zprávy tvrdily, že je to suchá oblast se subtropickým podnebím, ale poručíka Jeremy Ledbettera o tom nemohl nikdo přesvědčit. Dvaadvacetiletý důstojník, čerstvý absolvent ROTC na Pensylvánské státní univerzitě a speciálního výcvikového kursu ve Fort Devine v Massachusetts, měl pod svou šedou pouštní uniformou navlečeny prošívané oteplovací vložky, takzvaný "čínský skafandr," a přes uniformu měl ještě přehozeno plastikové poncho. V předjitřních hodinách ve středním Iránu, dokonce v polovině srpna, zde mrzl až na kost. K dovr-šení všeho Irán, kde v létě jen zřídkakdy pršelo, právě zažíval období lijáků pravého kansaského stylu.

Když Ledbetter obhlížel své ležení, měl pocit, jako by odpovídal za celou protivzdušnou obranu Iránu. Ve skutečnosti velel kombinované proti- letadlové baterii střel Patriot a Hawk, umístěné v těsné blízkosti malého ospalého městečka Robatu v Meydánském údolí. Pod jeho velením zde bylo osmdesát mužů jednotek rychlého nasazení a technické zařízení, které mělo bratru hodnotu přinejmenším deseti milionů dolarů. Jeho osm odpalovacích zařízení pro střely Patriot proti vysokoletícím cílům a osmnáct odpalova-cích zařízení střel Hawk proti cílům, pohybujícím se v malých a středních výškách, účinně uzavíralo celé Meydánské údolí pro všechny neidentifiko-vané letouny do vzdálenosti sto mil ve všech směrech.

Ledbetterova baterie také tvořila jakousi past," vyplňovala soutěsku mezi dalšími dvěma bateriemi střel Patriot na obou stranách Meydánského údolí. Nepřátelský letoun mohl obletět baterie v Anaru a Arsenjanu. Tím byl však donucen pustit se přímo Meydánským údolím rovnou do rány Ledbetterových střel. Jakmile jednou letoun vlétl do úzkého údolí, nebylo pro něj před nimi úniku ledaže by se je pokusil vymanévrovat - což bylo velice obtížné.

Důkaz byl k dispozici: sovětský nadzvukový bombardér Backfire B se chytl do pasti a pokusil se využít své rychlosti, aby uletěl jedné ze střel Hawk. Ke svému neštěstí pilot Backfiru při pokusu uniknout útoku odvrátil pozornost od okolí. Jeho Backfire narazil do západní stěny Jebvalského po- hoří východně od Robatu při rychlosti přinejmenším Mach 1 a ve výšce tři sta stop. Ledbetterovy radary ještě stále zachycovaly jeho vrak, ležící na úpatí hory. Radary ostatních sovětských bombardérů ho dokázaly nepo-chybně zachytit také.

Dobrá, ať slouží jako výstraha, pomyslel si Ledbetter, srkaje kávu z hliníkového šálku. Vzkaz: nezahrávejte si s 335. baterií.

Dnes ráno si přivstal, aby zkontroloval jednotky zajišťující jeho peri-metr. Jeho jednotka rychlého nasazení byla doplněna vojáky íránské Revo-luční gardy, nejdivočejšími a nejnepříjemnějšími lidmi, s jakými se kdy set-kal. Problém byl v tom, že Irán ci neměli ani potuchy, jak obsluhovat střely Patriot nebo Hawk, ačkoli Irán měl Hawky ve výzbroji už léta, takže Ledbe-tter použil Íránce jako strážní oddíl. Ale dělat pouhého hlídacího psa bylo pod důstojnost

muslimského revolučního gardisty po celá staletí vykonávali strážní službu pouze otroci, sedláci, najatí barbaři nebo eunuši. A tak mezi Ledbetterovými lidmi a Iránci často propukaly spory a hádky. Ledbetterovy překvapivé inspekce pomáhaly tlumit tyto konflikty a udržovat morálku a bdělost na přijatelné výši, ale těžko mohl zabránit horlivým íránským vojá-kům, aby nesebrali americkou pušku a neodešli bojovat do Sověty okupova-ného Šírázu nebo Teheránu. Přesto se je snažil přesvědčit, že jejich povin-nost a odpovědnost je zde.

Ledbetter došel ke stanu prvního seržanta ve chvíli, kdy z něj vrchní seržant Plutarski právě vylézal.

'Dobře načasováno, seržante.'

"Slyšel jsem vás přicházet, pane." Plutarski svému veliteli zasaluto-val. Tito dva muži, starý veterán a zelený důstojník, se po příchodu na jed-no z nejžhavějších míst v íránském konfliktu nějakým způsobem spřátelili. Dobře doplňovali jeden druhého: Ledbetter znal střely a elektroniku, Plu-tarski znal své muže, Zřídkakdy mezi nimi docházelo k rozporům, což bylo ku prospěchu jednotky. Ledbetter se nepletl do otázek mužstva, Plutarski se nepletl do technických problémů.

Ledbetter mu kývl v odpověď na jeho pozdrav; nikdo z nich si nepo-trpěl na zbytečné formality. "Chci se nejdřív podívat na Whiskey tři." Whiskey tři, neboli Západ tři, bylo jedno ze stanovišť, střežících hlavní vy-hledávací radar dalekého dosahu.

"Chcete říct, že se chcete podívat na Šuraba," řekl Plutarski. "Já taky. Pan Šurab na to kašle od té doby, co je tady. Kazí ostatní Iránce."

"Říká, že pochází z rodiny jednoho z duchovních členů Alientarovy vlády nebo něčeho na ten způsob," řekl Ledbetter. "Ale máte pravdu. Cho- vá se, jako by se celá tahle válka vedla jen kvůli němu."

Cestou se zastavili a zkontrolovali několik dalších částí baterie. Aby se snížilo riziko, že jedna bomba vyřadí celý raketový systém, byly jednot-livé prvky každého systému široce rozptýleny. Řídící centrum celé baterie bylo umístěno v traileru, který byl na ochranu před útokem zakopán do ze-mě. Tam Ledbetter přespával. Pro zvýšení bezpečnosti většina mužů pře-spávala na svých bojových stanovištích. Pohyblivá anténa radaru systému Patriot byla umístěna na kopci, vzdáleném pět mil, ze kterého byl rozhled po celém údolí.

Uprostřed postavení Ledbetterovy baterie trůnil standardní vyhledá-vací radar, který zajišťoval dálkovou kontrolu oblasti. Přesto že nebyl přímo spojen s žádným odpalovacím stanovištěm, dokázal objevit přibližující se letoun na vzdálenost dvou set mil, od nulové výšky až do výšky přes pade-sát tisíc stop a propojit se s ostatními sledovacími a zaměřovacími radary, aby jim pomohl vyhledat cíle pro jejich střely. Jeho anténa byla umístěna na vrcholku staré, zrezivělé naftové těžní věže asi třicet stop nad zemí, společ-ně se satelitní parabolickou anténou a anténami pro rádiové spojení. Neda-leko byl kulatý bunkr z pytlů naplněných pískem s dalším vyhledávacím ra-darem a o sto stop níže bylo první z osmi odpalovacích zařízení Patriot, rovněž chráněné bariérou z pytlů s pískem.

Ledbetter pohlédl na konstrukci těžní věže, rýsující se matně proti horizontu, foukaje si do zkřehlých dlaní.

"Zima seržante, co?"

"Já jsem z Floridy, pane," řekl Plutarski. "Cokoli pod nulou je pro mě nová doba ledová."

O pár minut později došli k věži a zaslechli kroky a nezaměnitelný zvuk popruhu snímané automatické karabiny M-16. " Stát!" zvolal jakýsi hlas se silným mainským přízvukem. "Kdo tam?"

Plutarski se zachechtal. "Ti Íránci mluví lepší angličtinou než vy, Coopere."

Uslyšeli, jak si technik přehazuje karabinu zpátky přes rameno. "Dobré ráno, seržante. Ranní ptáče, co?"

"Já a poručík tady obhlížíme pozemky. Uvažujeme o tom, že tady po- stavíme Hilton."

"Hilton. Ten je dobrý."

"Kde jsou hadráři?" zeptal se Plutarski a sklidil nesouhlasný Ledbet- terův pohled.

"Někde tady kolem, seržo," odpověděl Cooper. "Jsou potichu jako myšky, tak nevím."

„Šurab taky?"

"Král Šurab říká, že si vyměnil stojku s někým ze svých kámošů."

"Zase?" řekl Ledbetter. "Nemyslím, že si odsloužil vůbec nějakou směnu."

"Já vím zatraceně dobře, že ne," řekl Plutarski. "Až ho najdu, natrhnu mu prdel."

"Raději ne, seržante," řekl Ledbetter. "Írán ci jsou přinejmenším tech- nicky naši spojenci, a Šurab je spojenecký důstojník. Nechme je, ať si to ve své jednotce dělají, jak oni chtějí. Jestli udělá něco, co ohrozí bezpečnost, podám si ho já. Důraz je na slově "já"."

"Ano, pane."

Nechali Coopera hlídat věž a pokračovali v obchůzce. Zanedlouho došli k pěti Iráncům, ozbrojeným karabinami M-l6. Všech pět se postavilo do pozoru a jeden z nich zasalutoval Ledbetterovi.

"Dobré ráno, veliteli," řekl. Ledbetter jeho pozdrav opětoval.

"Kde je kapitán Šurab?" zeptal se.

"Je ve strážním domku, veliteli."

"Má mít hlídku."

Íránci vypadali zmateně, jako by nerozuměli. Plutarski pokročil do- předu. "Šurab, zatraceně. Hlídka. Má hlídku."

"Žádná hlídka," řekl další z revolučních gardistů. "Já beru hlídku. Já hlídka."

"Vy jste Khaleir, že? Khaleir?" Muž přikývl.

"Vy jste měl ranní hlídku. Šurab má noční hlídku.

"Ne. Já beru." Naklonil se, aby vyslechl nápovědu jednoho ze svých kamarádů, pak řekl pečlivě vyslovovanou angličtinou: "Já vyměnil."

"Šuraba! Hned! Přived ho sem," řekl Plutarski. Vojáci stáli okolo a váhali uposlechnout, předstírajíce, že nerozuměli - ale zřejmě se pokoušeli rozhodnout, co udělat.

"Já chci, aby sem kapitán Šurab přišel," řekl Ledbetter.

„Ano, pane, ozval se hlas a ze tmy vystoupil vysoký muž s knírem, neoholený, oblečený v čisté pouštní šedé uniformě a neposkvrněných, záři- vě vyleštěných botách. Kouřil cigaretu. Byl určitě nejlépe obsluhovaným mužem v táboře - zdálo se, že dokonce i bláto odmítá ulpět na jeho botách. Jeho celkový dobře ošetřovaný lesk jen přispěl k prohloubení Plutarského zlosti.

„Kapitáne Šurabe, pane, měl jste vést severní hlídku," řekl. "Proč ne- jste na svém místě?"

"Vyměnil jsem se s Abdulem, pane," tekl Šurab Ledbetterovi, okáza-le ignoruje Plutarského.

"Nemůžete se vyměnit s mužem, který už odsloužil jednu dvanácti- hodinovou hlídku," řekl mu Ledbetter. "Nechci mít ve stráži unavené vojá- ky, zvláště ne v noci. Jsme jen pár mil od území, ovládaného Sověty -"

"Pliju na Sověty, pane . . .

"To je dobře." Ledbetter se obrátil na Plutarského. "Kapitán Šurab povede zbytek noční hlídky a celou ranní hlídku. Není oprávněn odejít za žádných okolností. Nebude-li na svém místě, jak bylo nařízeno, podám hlá-šení veliteli revolučních gard v Bandar-Abbás pro porušení povinností. Dohlédněte na to, seržante."

"Ano, pane." Ledbetter se vydal k těžní věži. Plutarski přistoupil k Šurabovi. "Rozuměl jste rozkazu, pane?"

"Nebudu se bavit s podřízeným - " Šurab se otočil k Plutarskému zá- dy a zamířil ke strážnímu domku. V té chvíli Plutarski vybuchl. Natáhl se, uchopil Šuraba zezadu za límec a trhl s ním nahoru a dozadu, takže přistál na zadnici. Tentokrát na něm bláto ulpělo - na celé Šurabově naškrobené uniformě.

Šurab, dost přiměřeně, zaklel hlasitě v jazyce farsí a vykřikl rozkaz. Všech pět Íránců se pohnulo směrem k Plutarskému, ale než mohli udělat dva kroky, objevila se v jeho ruce devítimilimetrová služební Beretta.

"Ještě krok a manekýn bude mít díru ve své naškrobené košilce." Všichni ztuhli .. . dokud se náhle Šurab nerozesmál, nevstal a nezačal se oprašovat.

"Omlouvám se, seržante," řekl, usmívaje se. "Půjdu." Nařídil svým mužům rozchod a sám se vydal směrem k severnímu strážnímu stanovišti. Plutarski ho stále sledoval, pistoli v ruce. Šurab se náhle zastavil a otočil. "Vztáhnout ruku na nadřízeného je v mé zemi hrdelní zločin, seržante. A vy jste v mé zemi."

"Mě nedojímáte ani vy, ani vaše zatracená země . . .

Šurab mu zahrozil rukou, otočil se a odešel. Plutarski držel pistoli ústím v jeho směru, dokud nezmizel z dohledu, pak ji zastrčil do pouzdra a loudal se zpět k těžní věži s pocitem, že si nezískal právě přítele.

"Slyšel jsem tam vzadu nějaký křik," řekl mu Ledbetter, když se opět setkali. Poručík nepřítomně zíral na otáčející se anténu přehledového rada-ru. "Problémy?"

"Nic, co bych nezvládl, pane." Plutarski sledoval pohled svého mla-dého velitele na vrcholek věže a pak k blízkému bunkru radaru, pracujícího v pásmu L, ale všechno, čeho si všiml, bylo slabé vrzání v masivních nosnících, podepírajících vyhledávací anténu, pokaždé když se zelená síťovitá parabola otočila k severu. "Pošlu někoho, aby se na ty nosníky po- díval ...

Ale Ledbetter neposlouchal. Náhle se beze slova otočil a zamířil rychlým krokem k velitelskému trajleru.

"Pane ... ?" Plutarski se musel dát do běhu, aby stačil poklusu dlou-honohého poručíka. "Něco není v pořádku, pane?"

"Neslyšel jste to, seržante?"

"Co? Nosníky . . .?"

"Radar v L-pásmu," řekl Ledbetter. "Zapnuli radar v pásmu Lima."

"Nic jsem neslyšel," řekl Plutarski. Ledbetter pospíchal a Plutarski měl co dělat, aby s ním udržel krok. "Jak můžete slyšet radar?"

"L-radar v bunkru je podřízený vyhledávacímu radaru," řekl mu Led- better. "Pokaždé když zaskřípala podpěra vyhledávacího radaru na dvanácti hodinách, zaslechl jsem pohyb L-radaru. Hawky jsou aktivovány .. .?

"Dobrá, neměli bychom - ?"

V té chvíli zapípal Ledbetterův walkie-talkie. Ledbetter ho měl už v ruce a nečekal ani na zprávu.

"Zde Ledbetter. Vyhlaste vzdušný poplach. Už jsem na cestě." Sirény se rozhoukaly ve chvíli, kdy s Plutarským doběhli k velitelskému traileru.

"Připravte Patrioty," zaslechl Plutarski říkat Ledbettera, když mizel pod zemí.

V traileru to páchlo zemní plísní. Tři operátoři radarů seděli u kont-rolních pultů na pravé straně a řada transformátorů a skříní s elektronický-mi obvody lemovala levou stranu. Jediné světlo zde vycházelo z obrazovek radarů a z ovládacích panelů. Když Ledbetter vstoupil dovnitř, zaslechl jed-noho z operátorů, jak právě vysílá na kombinované frekvenci výzvu: "Neidentifikovaný letoun sto mil severně od Robatu, směr jedna-šest-nula, výška dva-nula-tisíc, ověřte Delta Sierra. Přepínám." Operátor měl prst na spínači, který dovoloval vyslat počítačem syntetizovanou výstrahu i v ruš-tině a ve farsí, ale Ledbetter mu položil ruku na rameno.

"Není třeba dávat jim víc šancí, aby se identifikovali, seržante. Jestli nemají IFF odpovídač nebo hned nezavolají, jsou to špatní hoši."

"Ano, pane."

"Sleduji šest, opakuji šest narušitelů," řekl operátor vyhledávacího radaru. "Vypadá to, jako by byli skoro v čelní řadě. Mírný výškový roze-stup teď vidím osm letounů, pane, osm narušitelů."

"Vzdálenost?"

"Za minutu budou na maximální dostřel Patriotů."

"Systém Patriot zachytil narušitele, pane," ohlásil další z operátorů.

"Hawk zachytil nepřátelské letouny," ozval se třetí operátor.

"Všechny baterie, povoluji palbu na optimální dostřel," řekl Ledbet-ter. "Potřebuji hlášení o - " "Narušitelé obrací, řekl náhle operátor vyhledá-vacího radaru. "Všichni narušitelé obrací doprava k .. . teď tam mám něko-lik velmi rychlých narušitelů, výška třicet tisíc a stoupají ... rychlost ... rychlost více než Mach jedna a zrychlují. Míří k nám . ..

Ledbetter přešel k obrazovce. Celá scéna se zobrazovala v ostrém reliéfu. Klasický manévr vypuštění sovětských křižujících střel Kingfish a jejich letový profil se tu představovaly přesně jako ve cvičném simulátoru: velká, těžká odpalovací platforma, pravděpodobně strategický bombardér Tu-95 Bear nebo Tu-16 Badger; odpálení těsně předtím, než by se bombar-déry dostaly na dostřel Patriotů, a únikový obrat; střely rychle stoupající do výšky pro supersonický přelet. Za necelou minutu zamíří dolů, na svůj cíl: americké palebné postavení.

"Vysílejte výstrahu na všech taktických a nouzových frekvencích a na FLTSATCOM," nařídil Ledbetter. "335. baterie napadena; profil útoku odpovídá sovětským střelám. Odešlete to."

"Ano, pane." Na minutu se rozhostilo ticho, rušené jen hlášeními vzdálenosti nejbližší střely.

"Zpráva potvrzena na FLTSATCOM. Přijímám výstražné zprávy z ostatních stanovišť."

"Střely teď stoupají nad padesát tisíc stop, rychlost přibližně Mach dvě, vzdálenost patnáct mil ... výška klesá .. . střely rychle padají vzdále-nost deset mil . . . devět . . . osm . . . sedm . . .

Seržant Plutarski právě dostal hlášení o připravenosti k akci od dru- hého odpalovacího zařízení Patriot, které navštívil, když první ze střel od-startovala. Náhlá oslňující záře a strašný, uši trhající řev motoru na tuhé palivo Thiokol způsobily, že se Plutarski sotva udržel na nohou. Další dvě střely odstartovaly v rychlém sledu společně se střelami z ostatních stano-višť. Většina střel mířila přímo vzhůru. Vzduch se rychle naplnil horkým, kysele páchnoucím kouřem.

Plutarski se právě zastavil, aby si otřel pot z čela a rozvážil, kam jít, když se před ním zablesklo. Tentokrát se na nohou neudržel - uchopila ho horká rudá ruka obra a mrštila jím o deset yardů dozadu. Měl pocit, jako by mu něco vysálo vzduch z plic a nahradilo ho přehřátým plynem, který ho dusil, jako by se topil v lávě.

Když se odvážil otevřít oči, zjistil, že je živý a celý. Všude kolem něj byly plameny. Země na tucty yardů okolo vypadala, jako by prošla obrovs-kým struhadlem, jímž neprošlo nic většího, než hrudka bláta. Pokusil se vstát, ale zjistil, že jeho pravý kotník je vykloubený nebo zlomený.

Nablízku zahlédl jeden sotva rozeznatelný objekt a začal k němu lézt po rukou a kolenou, protože vzduch se tam zdál o něco chladnější. Nemusel ani lézt daleko, aby si uvědomil, co to bylo. Exploze byla tak silná, že úplně vyrvala zakopaný velitelský trailer ze země a zmačkala ho jako cár papíru. Deset stop vysoký trailer byl tak zmáčknutý, že nebyl vyšší než pár stop.

Plutarski nemohl uvěřit tomu krveprolití, které viděl kolem sebe. Před pouhými pár sekundami bylo pokojné, tiché, deštivé ráno. Teď, po je-diné explozi, to bylo hořící peklo. Byl snad v bezvědomí? Zůstal chvíli kle-čet na rukou a kolenou, dokud neuslyšel nablízku kroky.

Zvedl hlavu a uviděl pět mužů, spěchajících k městečku Robatu, ruce plné pušek M-16, krabic s municí a potravinovými dávkami a šedých poušt-ních uniforem. Plutarski se zvedl a vytáhl svou berettu.

"Stát! Stát! " Jeho hlas stěží překřikl zvukovou kulisu nekontrolova-ných požárů, volání a sténání mužů, ale všech pět prchajících se náhle za-stavilo a otočilo se k němu. Byli to íránští revoluční gardisté.

"Kam k sakru myslí že jdete s těmi -"

Plutarski zmlkl, když ucítil, že se jeho levého spánku dotkl kus chlad-ného kovu, a otočil se. Uviděl kapitána Šuraba, přidržujícího karabinu M-16 u jeho tváře.

"Helou, seržante Poláku".

V Plutarského očích prokmitl krátký záchvěv strachu, který potěšil Šuraba, ale pak strach vystřídal vztek.

"Jdete někam?" zeptal se.

"Je to urážka pro elitní muslimské bojovníky sloužit jako psi polské spodině. Beru zbraně a zásoby do hor. Budu bojovat se Sověty bez americ-kých raket." Chtěl se od Plutarského odvrátit.

"Raději tu spoušť zmáčkni, hadráři," řekl Plutarski, dívaje se Šura- bovi přímo do očí," protože jinak si tě najdu, stáhnu z tebe tvou špinavou dezertérskou kůži a tvou zdechlinu hodím psům."

Šurab se zastavil a pokrčil rameny. "Jak chcete, seržante."

Plutarski zahlédl záblesk bílého světla a ucítil, jak horký rudý jazyk ohně ožehl jeho tvář. A pak už nic.

Maršál Govorov předpověděl, že Bandar-Abbás padne do dvou dnů. Trvalo to šest dnů. Ale pád hlavní íránské pevnosti, střežící Hormuzskou úžinu byl nyní jistou věcí.

Pouze deset ze čtyřiceti křižujících střel AS-6 Kingfish, které byly vypuštěny proti dvanácti vnějším obranným postavením amerických sil rychlého nasazení, dosáhlo svých cílů, ale těch deset zničilo obranu celé oblasti. Celé Meydánské údolí bylo teď otevřené, když dvě ze tří stanovišť, zajišťujících jeho ochranu, byla zničena. Sovětské bombardéry Backfire si pospíšily využit nového přístupu střelami AS-6 i klasickými bombami rychlé bombardéry v krátké době zničily čtrnáct baterií Hawků, obklopují-cích Bandar-Abbás. Během dvou dnů byl Bandar-Abbás a Hormuzská úžina zcela bez ochrany.

Pak transportní letouny, naplněné elitními sovětskými výsadkovými oddíly, proletěly nikým neobtěžovány Meydánským údolím a přistály v okolí Bandar-Abbás. Po dvoudenních zuřivých bojích americké oddíly vy- klidily město. Zbaveno pozemní podpory, stáhlo se několik amerických plavidel z jižní části Perského zálivu a Hormuzské úžiny pod ochranu Nimitze, který rovněž, vzhledem k tomu, že ztratil podporu ze břehu a byl vystaven zvýšenému nebezpečí útoků křižujících střel, ustoupil hlouběji do Ománského zálivu, skoro dvě stě mil jihovýchodně od Bandar-Abbásu. Nimitz stále kontroloval Hormuzskou úžinu přes Ománský záliv, ale bylo to chatrné sevření.

S neuvěřitelnou rychlostí Sověti obsadili Irán. Ozbrojený odpor byl jen sporadický: stejně jako v Afghánistánu byly opoziční síly rozděleny do znepřátelených rodin nebo soupeřících náboženských sekt, které bojovaly více mezi sebou,

než proti sovětským útočníkům. Bylo hlášeno několik útoků chemickými zbraněmi proti domorodým kmenům v horách a v cent-rální vrchovině, ale většina íránského obyvatelstva v osídlených oblastech se prostě rozhodla raději následovat novou vládu, než riskovat, že bude
vyhlazena Sověty. Pro íránský lid byl malý rozdíl mezi soupeřícími strana-mi: obě si uchovávaly své islámské fundamentalistické základy, jednu pod-poroval Sovětský svaz, druhou Spojené státy. Protentokrát měli Sověti na-vrch a tak se lid přiklonil k vítězné straně.

Výsledkem bylo, že se v Teheránu rychle ustavila nová vláda. Pro ni- koho nebylo překvapením, že nový národ Allah-al-Kastan, Islámský národ Boží, byl okamžitě uznán Sovětským svazem, ale překvapující bylo, že
Sýrie a Irák formálně uznaly novou vládu a navrhly zahájit jednání o spoje-ní svých zemí pod praporem islámu. Mnoho dalších zemí, které neměly zá-jem na pokračování nepřátelství, také uznalo novou vládu ...

Sovětská invaze a obsazení Iránu byly dokončeny, ale konflikt trval. Svět sledoval, jak mohutné bojové seskupení v čele s Archangelskem opus- tilo zátoku Camm Ranh a pomalu a neúprosně zamířilo do Perského zálivu. Bojová skupina Brežněva ovládala Perský záliv, ale nemohla bezpečně za-kotvit v žádném přístavu v zálivu ze strachu před partyzány nebo útoky ko-mandos, ani, díky Nimitzi, nemohla dostat žádnou posilu přes americkou blokádu Hormuzské úžiny a Ománského zálivu.

Svět věděl, že Archangelsk připlouvá prorazit blokádu, jednou pro vždy.

Základna Kosmického velitelství Falcon
Colorado

Shromáždění důstojníků a mužstva Kosmického velitelství se na povel po-stavilo do pozoru, když generál Martin Stuart, velitel Kosmického velitelství, vstoupil do malé zasedací místnosti. Za normálních okolností by Stuart všem řekl, aby se hned posadili, ale tentokrát mlčel. Přitáhl si židli do čela oválného konferenčního stolu, ukázal pohybem ostatním, aby učinili totéž a mlčel dál, zatímco se místnost utišila.

Jason Saint-Michael seděl sám nalevo od Stuarta, jako by představo-val nějakou nákazu. Za ním seděl doktor Matsui.

Naproti Saint-Michaelovi seděla malá skupinka důstojníků Kosmic-kého velitelství. Ann Pageová byla mezi nimi, usazená vedle letového spe-cialisty kapitána Martyho Schultze. Schultzova obvykle mladistvá tvář byla tatam. Ann neklidně přebíhala pohledem z generála Stuarta na Saint-Micha-ela a zpět.

"Dobrá," začal Stuart, "jsme tady proto, abychom vybrali posádku pro raketoplán America, který se vrátí ke stanici Armstrong, dopraví zpět těla mrtvé posádky, odpojí od stanice modul Skyboltu a pomocí tahače PAM ho dopraví na vyšší skladovací oběžnou dráhu, kde zůstane do té doby, než ho bude možno stáhnout na Zemi. Let se musí uskutečnit v prů- běhu příštích osmi dnů, než Armstrong vstoupí do atmosféry. Dáme se tedy do toho." Stuart otevřel čtyři složky, ležící před ním na stole, nahlédl do nich a pak pohlédl na Jasona Saint-Michaela. "Vy doporučujete tyto muže pro záchranný let, generále?"

"Ano, pane," přikývl Saint-Michael. "Plukovník Jonathan Hampton
přichází v úvahu jako jediná možná volba, na funkci pilota. Je to vedle mě nejstarší pilot hypersonického transportního systému HTS." Dokonce jim zkratku HTS hláskoval. "Pouze dva lety s Americou a jedno spojení se sta-nicí, ale rok pracoval jako operační důstojník systému HTS a rok jako inst-ruktor simulátoru v Little Rocku . ..

"Major Ken Horvath jako první důstojník byl vybrán z velkého množství kvalifikovaných uchazečů. Dosáhl nejlepších výsledků při testech a v simulátoru ze všech absolventů přípravy HTS ... Kapitán Schultz byl opět jediná možná volba ze všech dobrovolníků pro tento let. Má kvalifika-ci jak letového inženýra pro HTS a raketoplán, tak specialisty pro náklad. Má také zvláštní nárok, aby byl účastníkem tohoto letu: s plukovníky Wil-lem a Sontagem tvořil posádku po většinu své profesionální dráhy ...

"Můžete mě ujistit, kapitáne Schultzi," řekl generál Stuart, "že ... osobní povaha této povinnosti neovlivní váš výkon?"

"Řeknu vám, co jsem řekl generálovi Saint-Michaelovi, pane. Mám pocit, že je to moje povinnost k plukovníkovi Willovi a k plukovníkovi Sontagovi letět na tuto misi. Žádám, aby mi k tomu byla poskytnuta píle-žitost."

Stuart přikývl a znovu pohlédl na Saint-Michaela.

"Samozřejmě, generále, doktorka Ann Pageová je nejkvalifikovanější osobou pro . .. další úkol tohoto letu."

Stuart složil ruce na Annině osobní složce a zavrtěl hlavou. "Ne- souhlasím, Jasone. Doktorka Pageová už zkusila dost. Nevidím žádný důvod -"

"Promiňte, pane," řekla Ann, "mluvíte o mně, jako bych tu nebyla. Skutečnost je, že nemáte žádnou alternativu. Jsem nejlépe kvalifikovaná pro zacházení se Skyboltem a jsem jediná osoba, obeznámená s laserem, která má kvalifikaci pro kosmický let. Jsem také dobrovolník -"

„Tohle beru v potaz ze všeho nejvíc," přerušil ji Stuart. "Myslíte, že je rozumné působit vaší rodině další starosti po tom, co se stalo před dvěma měsíci. Útok na Armstrong, smrt vašeho otce . ..

"Generále, nechci být dotěrná a myslím, že víte, že nejsem radikální feministka nebo něco takového, ale podobné úvahy skutečně nejsou více na místě u mě než u mužů. Měla bych vám říct, že má jediná rodina je matka - a ta se mnou plně souhlasí." Ann zjistila, že se červená, ale pokračovala:
"Generále, pro nás obě je těžké smířit se s tím, že tato země je ohrožována Sověty. Jak mohou oni říkat nám, kdy si smíme přiletět pro své vlastní mrt-vé? Jak nám mohou nařizovat, že smíme použít pouze raketoplán HTS na-místo normálního velkého raketoplánu?"

"Mají možnost napadnout jakýkoli kosmický prostředek, pokud bu-dou mít pocit, že je nepřátelský," řekl Stuart. "To je fakt. Let velkého rake-toplánu na Armstrong by mohli považovat za pokus o znovuvyzbrojení sta-nice - podle jejich představ útočnými nukleárními zbraněmi. Raketoplán HTS nemá dostatečnou nosnost pro -"

"Tak proč jim neřekneme, že jestli sestřelí ještě jeden americký ne-ozbrojený kosmický prostředek, my . . . odpovíme stejně? . . . Proč se ne-cháme zatla -"

"Ann!" řekl Saint-Michael, upíraje na ni pohled. Otočila se k němu a ptala se ho očima, proč ji umlčel. Snažil se jí naznačit, že spor brzy skončí.

"Už bylo rozhodnuto," řekl Stuart, skrývaje svou podrážděnost a své překvapení. Doktorka Pageová byla očividně víc než pouhá slečna vědá- torka. "Vláda rozhodla, že nebudeme riskovat nukleární konfrontaci kvůli Armstrongu. Je mi líto. Jsou zde další tři soukromé obchodní a vládní vý- zkumné stanice, které potřebují obsluhu. Když vyprovokujeme Sověty kvůli Armstrongu, který je, jak víte, těžce poškozen a pouze pár dnů před zánikem v atmosféře, mohli by zakázat všechny lety k ostatním stanicím.

Ann se chystala odpovědět, že se nevyplácí platit vyděračům, ale roz-myslela si to. Ve skutečnosti šlo o to, aby byla schválena její účast na letu. "V pořádku, generále. Tak použijeme HTS. Budeme hrát podle ruských pravidel. Ale prosím ... ať se nikdo nedotýká Skyboltu kromě mě. Může to vypadat arogantně, když to říkám, ale tady není žádný další specialista pro náklad, který by dokázal odpojit Skybolt od stanice a připojit k němu tahač. Uvědomte si, Skybolt je laser s volnými elektrony. Používá řízené jaderné reakce k vyvolání nezbytného proudu elektronů. Je třeba vědět tolik věcí o spouštěcích mechanismech, že to mimo mě nikdo nedokáže bezpečně provést."

Stuart se na ni pevně zahleděl a nakonec přikývl, spíše jako zdráhavé připuštění toho, co říkala, než jako souhlas. "Tak dobře, seznam posádky je schválen tak, jak byl předložen. Start bude za čtyři dny. To vám dá tři dny na naložení posádky, odpojení Skyboltu, připojení tahače PAM a přemístění Skyboltu na skladovací dráhu. Nějaké námitky proti tomuto hrubému itineráři?"

"Jeden organizační problém, pane," řekl Saint-Michael.

Stuart se zatvrdil. "Řekl jsem ti, že vyslechnu tvé argumenty na této schůzce. Nevím, k čemu to bude, ale předám tvá doporučení Pentagonu a dokonce dohlédnu na to, aby je předložili presidentovi. Ale nemyslím -"

"Ann měla pravdu, pane," řekl Saint-Michael spěšně, aby vyprovoko-val Stuarta. "Platíme vyděračům - nebo přesněji, teroristům. Nemůžeme nechat Stříbrnou věž zničit. Musíme ji reaktivovat, dostat zpátky na oběž-nou dráhu a opravit její systémy, a to co nejdříve -"

"Navrhuješ dostat ji zpátky na oběžnou dráhu nad Perským záli-vem?" zeptal se Stuart. Zavrtěl hlavou, jako kdyby Saint-Michaela dobře neslyšel. "Chceš dostat Armstronga znovu na dosah toho ruského laseru? Dostat ho na oběžnou dráhu, kde ho Rusové mohou přesně zaměřit a zničit? To je bláznovství, Jasone. Proč?" Osobně si Stuart myslel, že ví proč. Jason měl ještě daleko k tomu, aby byl v pořádku. Jeho doktor byl s ním a zjevně neschvaloval, aby -

"Protože SBR a čidla stanice budeme za pár dnů potřebovat. Archan-gelsk dopluje za deset dnů do Arabského moře a dostane se na dosah Nimit-ze. Než k tomu dojde, musí být SBR opraven a v provozu."

"Ale sovětský laser -

"Laser v Sary-Šeganu neměl na stanici valný účinek přerušil ho Saint-Michael. "Pravda, utrpěli jsme určité škody, ale stanice byla stále operační. Kdyby ten laser byl účinnější, byli bychom vyřazeni z činnosti dávno před útokem raketoplánů ... Pane, SBR prokázal svoji hodnotu.

Bude ho zapotřebí více než kdykoli jindy, jestli bude Nimitz uzavřen v Ománském zálivu. Budou mít plné ruce práce se sledováním Archangelska a jeho doprovodu, a pokud budou zatlačeni blíže k pobřeží, Sověti je mohou napadnout svými pozemními střelami. Budou potřebovat SBR, aby je ochránil." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: "A stejně tak Skybolt."

"Skybolt' zeptal se Stuart. "Co s tím má společného Skybolt?"

"Skybolt je operační, pane," řekla Ann rychle. Když Stuartova tvář přecházela z výrazu překvapení k výrazu skepse, pospíšila si dodat: "Opět funguje, pane. Podařilo se mi ho opravit, právě když začal útok střel Gorgon." Na okamžik se odmlčela a pak dodala: "A sestřelila jsem laserem druhý sovětský raketoplán."

„Cože?" zeptal se Stuart a otočil se k Saint-Michaelovi, který pozorně hleděl na Ann, než se setkal očima se svým překvapeným velitelem.

"Nemohu to potvrdit, pane. Během útoku jsem byl ve velitelském modulu a došlo k výpadku proudu. Utočily na nás ty raketoplány – nemohu říci, jestli hluk pocházel od reaktoru MHD nebo od sovětských střel."

"Zatraceně, měla jsem pevný kontakt na jeden z těch útočících raketoplánů a pevný přenos údajů mezi Skyboltem a SBR," řekla Ann. "Sověti oznámili ztrátu jednoho ze svých raketoplánů v průběhu útoku - ne-dokazuje to, že laser fungoval?"

"Nikoli nezbytně," řekl Stuart. "Sověti tvrdí, že jsme odpálili na raketoplán střelu Thor ... Tím jsme vyprovokovali jejich útok. Neříkali nic o laseru."

" Tohle rozhodně není pravda," řekl Saint-Michael. "Všechny střely z "garáže" jsme použili proti Gorgonám. Baker a Yemana vytáhli pouze dvě z deseti zásobních střel. Jedna minula a druhá nebyla. vůbec odpálena. Osm Thorů je ještě na palubě."

"A já říkám, pane, při vší úctě k vám, že Skybolt funguje," řekla Ann. "Zničil ten raketoplán. Jsem přesvědčena, že dokáže ochránit stanici Armstrong před útokem raketoplánů a dokáže ochránit Nimitze před další-mi útoky křižujících střel."

"Nemožné. Pálit na vzdálenost stovek mil, skrze atmosféru, a zničit křižující střelu? Měla jste pouze jednu operační zkoušku Skyboltu a pokud se neukáže jinak, ta nevyšla. Teď říkáte, že může ochránit flotilu lodí stovky mil daleko?" Stuart zavrtěl hlavou. "Vím, jak jste zapálená pro svůj projekt, doktorko Pageová, ale tohle zní poněkud přehnaně - "

"Jestli ji SBR dokáže zaměřit, Skybolt ji dokáže zničit," trvala na svém Ann. "Pokud bude laser řízen SBR a reaktor MHD bude pracovat na plný výkon, dokáže proniknout atmosférou na vzdálenosti tisíc mil a zničit svůj cíl. Pochybuji, že AS-6 jsou chráněny natolik, aby snesly laserový výboj, i zmírněný atmosférou."

Generál Stuart upřeně hleděl na kroužek po Šálku s kávou na svém ji-
nak vyleštěném stole, aniž by ho ve skutečnosti viděl.

"Stanice Armstrong může přežít," řekl Saint-Michael. "Nemůžeme nechat shořet v atmosféře zařízení za třicet miliard dolarů. Jestli se Rusové rozhodnou jít na doraz, může mít SBR rozhodující význam. Stuart konečně vzhlédl. "V pořádku, Jasone. Předám tvá doporučení náčelníkům štábů dnes večer a požádám je, aby je předložili zítra presidentovi. To jim poskytne tři dny na rozhodnutí."

"Děkuji, pane." Saint-Michael věděl, že nemůže očekávat, že by Stuart přednesl jeho případ s takovou naléhavostí, jak by si on přál. Jen doufal, že president pochopí logiku znovuoživení stanice. Jedna věc byla jistá: bude-li plán schválen, on bude jeho součástí. Lépe začít kout železo hned teď. .. . "Generále, jestli dostaneme zelenou, chci pilotovat Americu."

Stuart okamžitě zavrtěl hlavou. "V žádném případě, Jasone. Ty jsi uzemněný. Hampton je pilot, nezávisle na tom, co se rozhodne."

"Pane, nemáte na vybranou. Jestli bude plán schválen, budete na Armstrongu potřebovat velitele stanice - někoho, kdo dá dohromady SBR a ostatní subsystémy stanice. Hampton je nejlepší žokej na HTS, jakého máme, ale není to velitel stanice."

"Jasone," začala Stuarta přecházet trpělivost, "všechno, co potřebu-jeme, je někdo, kdo udrží věci pohromadě, dokud nebude stanice uvedena na náležitou oběžnou dráhu -"

"Ten někdo by musel zaujmout místo prvního důstojníka na Americe a nechat na Hamptonovi, aby dostal HTS na orbitu sám. On je dobrý, ale není tak dobrý."

"Když na to přijde, Jasone, můžeme přidat sedadlo pro dalšího člena posádky. Pořád nejsem přesvědčen, že ty jsi nezbytný."

"Pane, nikdo nezná stanici lépe než já."

"A co váš dysbarismus, pane?" zeptal se Horvath, obávaje se, že by mohl ztratit své místo při svém prvním opravdovém letu s HTS. "Co když se vaše záchvaty ve vesmíru obnoví?"

"V Americe se létá ve skafandrech. Dokud budu dýchat kyslík a zů- stanu ve skafandru, budu v pořádku."

"Jasone, to nevíš," řekl za ním doktor Matsui. Saint-Michael se ne- obtěžoval otočit. "Nižší tlak ve skafandru by mohl spustit záchvat. Vzrušení, adrenalin - dokonce i hluk by vás mohly vyřadit. A kdyby došlo ke stavu nouze - rychlé dekomprese, porušení skafandru -"

"Pak bude vyřazen jak pilot HTS, tak velitel stanice," dokončil za něho Stuart, "a my tě přivezeme zpátky v nákladním prostoru Americy společně s celou tvou posádkou."

Poslední věta Saint-Michaela tvrdě zasáhla. Jeho posádka. Ohrozil by je svým velením při této misi? Jedna věc byla dávat v sázku vlastní život, ale životy posádky…

Pozorně se zadíval do tváří ostatních v místnosti. To co uviděl, obno-vilo jeho odhodlání.

"Podívejte se, generále," řekl Saint-Michael, "nikdo nepopírá, že ris- kuji kůži, když poletím. My všichni riskujeme. To sebou nesou okolnosti. Ale myslím, že naděje dostat stanici znovu do provozu je víc než padesáti-procentní. Právě teď, když uvážíme situaci, se padesátiprocentní naděje jeví docela slušná."

Stuart dlouho mlčel. Pak řekl: "Jak jsem řekl, Jasi, předám tvůj návrh do Pentagonu. Řeknu jim, že se chceš zúčastnit – ať rozhodnou oni."

Dobrý starý Martin Stuart, pomyslel si Saint-Michael. Vždycky ex-pert na přenášení odpovědnosti na jiné. No, nedá se nic dělat, jen čekat ... a doufat. Jeho myšlenky plynuly, pak se zaostřily na obrázek Jima Walkera, vstupujícího do záchranného člunu. Ten výraz jeho tváře. Co to bylo? Po- hled na rozloučenou . . . konečné sbohem . . . ?

Saint-Michaelova tvář ztvrdla. Nějak, jakýmkoli způsobem se musí dostat zpátky na palubu stanice.

Chevy Blazer odbočil z dálnice na hrbolatou, blátivou cestu, označenou tabulí s nápisem: "Calhanské okresní letiště Vás vítá."

Ann pohlédla na Saint-Michaela. "Letiště? Ty žiješ na letišti?"

"Pokaždé stejná reakce. Hádám, že jsem jedním z mála lidí, kterým se podařilo naplnit své dětské sny. Když jsem byl kluk, umýval jsem le-tadla, pumpoval do nich palivo a zametal hangáry, abych si vydělal na pi-lotní výcvik. Dostal jsem pilotní licenci dřív než řidičský průkaz. Byl jsem pořád na letišti. Po létech, když mě přeložili do Colorado Springs, začal jsem shánět místo, kde bych mohl bydlet, a narazil jsem na tohle opuštěné okresní letiště. Třicet akrů, hangár, sklad paliva, dům, terminál a dlážděná runway. Navíc čerstvý vzduch - okořeněný občas vůní z ohrad pro dobytek - volné nebe a Skalisté hory. A to všechno mě stálo pouze daňový doplatek. Ráj."

Zastavili před starým, ale impozantním domem ve stylu ranče, obklo- peným stromy a vzdáleným několik set yardů od budovy terminálu. Ann si s překvapením všimla světelného majáku, otáčejícího se na věži nedaleko terminálu.

"Letiště je teď v provozu," vysvětlil jí. "Součást dohody, kterou mám s okresem."

"Neruší tě hluk? Já bych se z toho musela zbláznit."

„ Tolik v provozu zase není. Mimoto, málokdy tu jsem."

"Ty máš své vlastní letadlo?"

"Ano. Nádheru." Vystoupili z vozu a zamířili k domu. "Samozřejmě, jestli mi doktoři z Kosmického velitelství nevrátí zdravotní klasifikaci, bu- du mít potíže i s létáním se svým Piperem Malibu."

Vyťukal kód do zámku dveří a ty se otevřely. K jejímu překvapení se okamžitě rozsvítila světla ve foyer a v předních

dvou pokojích.

"Jsem taky hračička," řekl. "Pokud se o nějakém domě dá říci, že je to "high tech," pak je to tenhle." Pomohl jí z pláště a pověsil ho na věšák. "Je tady teplo," řekla Ann. "To tady topíš po celou dobu, i když jsi pryč?"

"Další hračička. Než opustím velitelství, zatelefonuji domů. Když po- čítač odpoví, předám mu telefonem příkaz, aby zatopil nebo zapnul klima-tizaci, rozsvítil venkovní světla a tak - dokonce mi udělá šálek kávy."

Ann se usmála, potěšena tím, že ho vidí z nové stránky. Zavedl ji do velkého pokoje, obloženého dubovým dřevem, kterému dominoval klenutý strop a masivní kamenný krb. Posadila se do kožené pohovky před krbem a on jim oběma nalil sklenku whisky. Když se vrátil s nápojem, potěšilo ho, že se pohodlně opřela do velkých polštářů, jimiž byla pohovka vystlána.

"Vypadáš jako doma," řekl. S úsměvem přijala sklenku.

Přešel ke krbu a za chvíli se v něm rozhučel oheň. Vrátil se k pohov-ce a posadil se vedle Ann, dívaje se zamyšleně do plamenů. Po chvíli se k němu přisunula - nebyla ani ostýchavá, ani koketní - a položila si hlavu na jeho rameno. Vztáhl ruku a odhrnul jí vlasy z čela.

"Je tady takový klid," řekla. Vzhlédla k němu a pozorovala odraz ohně v jeho očích. "Co myslíš, že řeknou? Myslím o znovuoživení stanice? A o tvém letu?"

"Počítám, že řeknou jo v obou případech."

"Ale co když -"

"Nebudu o tom teď přemýšlet," řekl. "Chci se dostat zpátky na stanici a pocit, že se tam musím dostat a dostanu je to, co mi pomáhalo bojovat s tou zatracenou nemocí. A ty jsi byla důležitou částí toho všeho. doufám, že sis toho všimla."

"Jasone . . ."

Byl by musel být blázen nebo něco ještě horšího, aby nepochopil, že teď je čas. Políbil ji. Přitiskla se k němu, prodlužujíc polibek, jak to jen bylo možné. Když se od sebe oddálili, pohlédli jeden druhému do očí a přečetli si v nich své myšlenky a touhy - u obou stejné.

"Vezmi si mě, Jasone. Teď"

A generál Saint-Michael jedinkrát ve svém životě udělal přesně to, co mu bylo řečeno.

Do usínání se oběma mísil nevyslovený pocit, že je nepravděpodobné, že se dnešní den bude tak brzy opakovat. Před nimi ležela tmavá prázdnota ves-míru a neznámá budoucnost.

Pentagon

Počítačem generovaný hlas, který se ozval na tajné lince Pentagonu, zněl jako hlas Jasona Saint-Michaela, ale generál Stuart poznal ihned, že mluví stroj . Na tom nezáleží. V Coloradu bylo pět hodin ráno, ve Washingtonu sedm. Nechte lidi odpočinout.

Když hlas vystřídal zvukový signál, Stuart řekl: "Jasone, tady Stuart. Právě jsem přišel ze schůze náčelníků štábů. President a vláda byli s námi ve spojení přes videotelefon. Obávám se, že tě nepotěším. Ministr obrany je tvrdě proti stanici a přesvědčil presidenta, aby odmítl tvůj požadavek.

Je mi skutečně líto, Jasone, ale bylo rozhodnuto tě ze zdravotních důvodů pensionovat. Americu bude pilotovat Hampton. Posádka bude mít za úkol záchranu těl a dopravu Skyboltu na skladovací dráhu. Tak je to, Jasone. Je mi líto ...

Když vracel sluchátko do vidlice, musel si Martin Stuart připustit, že ve skutečnosti doufal, že Saint-Michaela nezastihne a bude mluvit s jeho počítačem. On a Jason se spolu léta střetávali, ale on vždycky mladého generála respektoval a považoval ho za skvělého velitele. Byl by nerad musel říci přímo Saint-Michaelovi, že Kosmické velitelství už nepotřebuje jeho služby. Byl tedy zbabělec. V tomto případě neměl omluvu. Jen doufal, že to Jason dokáže přijmout. Ale věřil opravdu, že je něco takového možné?

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

10
Říjen

Kosmické letiště Macauliffe, Needles, Kalifornie

Tohle už není nejmodernější kosmický dopravní prostředek na světě, po-myslela si Ann, a my už nejsme posádka perfektně vyškolených a vycvi- čených astronautů a inženýrů. Ta nádherná kosmická loď jménem America není nic víc, než velkolepý pohřební vůz a my jsme parta funebráků. Čeká nás špinavá práce za přihlížení celého světa.

Dva dny před startem Ann a Marty Schultz pozorovali nakládání Americy. Stáli na ocelovém oblouku nad masivním raketoplánem HTS a sledovali mohutné jeřáby a dělníky, umísťující v nákladním prostoru zá-soby. První dojem, který Ann z Americy měla, byl tak působivý, že na okamžik zapomněla na důvod jejich cesty a bolest nad tím, že Jason nepoletí s ní. "Je nádherná, opravdu nádherná," řekla, když poprvé vystoupili na kontrolní lávku.

Schultz ji nejdříve vzal na obhlídku kosmického plavidla. Na rozdíl od zavalitých raketoplánů typu shuttle, byla America hladký, štíhlý, zlo-věstně vyhlížející stroj . Byla dvakrát tak velká jako raketoplány typu Shift-le a velice připomínala zvětšenou verzi třímachového vojenského průzkum-ného letounu SR-17 Blackbird (nejrychlejšího letounu na světě, dokud se neobjevila America), se špičatou přídí, půvabně vybíhající vpřed ze širo-kého, plochého trupu s malými, neuvěřitelně tenkými křídly.

Letoun byl postaven převážně z exotického kovu, zvaného rhenium, který byl pevnější a lehčí než titan a horku vzdoroval lépe, než zesílené uhlíkové kompozity. Pilotní kabina, kabina posádky a nákladní prostor tvořily ladný výstupek na lesklém šedočerném trupu, přecházejícím do široké ploché zádi. Boky trupu přecházely plynule do krátkých tenkých křídel, která se pár minut po startu, když jejich vztlaku už nebylo zapotřebí, zasouvala do trupu. Dva krátké stabilizátory vyčnívaly z trupu poblíže zádi. Ale nejpůsobivější na Americe byly její tři veliké motory: dlouhá, krabico-vitá zařízení, zavěšená pod trupem. Ann přešla k přední části motoru a ze zvyku a ze zvědavosti nahlédla do jeho vstupu. Ke svému úžasu zjistila, že motorem je vidět skrz naskrz. Položila obvyklou otázku:

"Kde jsou, k čertu, motory?"

„ Tohle jsou motory," řekl Marty, vítaje příležitost poučit ji o něčem, co on dobře znal. Pochopila to a tiše naslouchala. "Tohle jsou náporové motory - supersonické náporové motory. Místo kompresoru, který používají ke stlačování vzduchu běžné motory, používá náporový motor Venturiho efektu, daného vnitřním tvarem motoru, k potřebnému stlačení vzduchu před vstřikem paliva. Spodní část trupu tvoří integrální část motoru, která zpomaluje a ochlazuje vzduch před jeho vstupem do difuzoru.

Běžný lopatkový motor je omezen na rychlosti do tří a půl Machu; nedokáže prostě nasát víc vzduchu. Jednoduchý náporový motor je daleko účinnější, lépe využívá paliva a může dosahovat rychlostí Mach pět až šest.
Spousta starých protiletadlových střel byla poháněna náporovými motory s raketovými urychlovači. Náporové motory mají omezení daná použitým materiálem, který hoří, nebo se při vysokých rychlostech dezintegruje. Ale supersonický náporový motor používá hydrogenového paliva a jeho vstupní části jsou z uhlíkového kompozitu. To pomáhá vnitřním částem motoru snést hypersonické rychlosti nad M 5.

Když byly vyřešeny problémy teploty a dezintegrace materiálů, moh-li jsme se pustit do závodů. Pro supersonické náporové motory teoreticky neexistuje rychlostní omezení, ale Mach dvacet pět pro naše účely stačí; to je orbitální rychlost." Marty ukázal na kolejnice pod raketoplánem. "Pro- tože náporový motor nemůže nasávat vzduch sám o sobě, rozjíždí se rake- toplán po téhle dráze na raketových saních, aby získal potřebný tlak vzdu- chu pro zážeh náporových motorů . Při rychlosti okolo dvou set mil za ho- dinu začínají difuzory pracovat a America se sama odpoutává od saní."

"Ale jak ty motory pracují v kosmu?" zeptala se Ann. "Tam není žád- ný vzduch."

"Tyhle motory jsou hybridní; v atmosféře jsou to klasické náporové motory, ale mění se na raketové motory na kapalné palivo, když jimi už ne-prochází žádný vzduch. America používá jako palivo vodík a kyslík. Jak víš, kyslíku je v atmosféře v menších výškách dost. Jak America stoupá a vzduch řídne, žaluzie v přední části motoru se postupně uzavírají a do mo-toru se začíná přivádět kyslík z palivových nádrží. Náporový motor se mění v raketový ve výšce kolem sedmdesáti mil. Raketoplán HTS je vlastně ve-liká palivová nádrž. Všechno s výjimkou kabiny pro posádku, nákladového prostoru a prostoru pro avioniku je skladem paliva.

Při návratu je tomu opačně: vodík a kyslík se mísí v motorech, dokud ho není dost v okolní atmosféře, vstupující do difuzoru. Motory lze použí-vat skoro až do přistání, takže America může přistát skoro na každé delší runwayi. Los Angeles International a San Francisco International jsou naše záložní letiště, ale když je to potřeba, můžeme létat třeba hodinu, abychom si našli příhodné místo."

Zatímco Marty hovořil, Ann se nedokázala ubránit myšlenkám na Saint-Michaela. Neviděla ho dva dny, od té doby, kdy začala cvičit v simu-látoru HTS v Little Rocku a pak se přesunula na letiště v jižní Kalifornii. Ačkoli to neřekl, počítala, že po jejich rozloučení odletěl do Washingtonu, aby zapůsobil na ty, kteří ho "uzemnili". Nicméně pochybovala, že dokáže přesvědčit náčelníky štábů o nutnosti oživení stanice a s každou další mí-jející hodinou beze zprávy od něj se jí ta možnost zdála méně pravděpodob-nější.

Pohlédla na otevřené dveře nákladního prostoru Americy a stříbrné chladiče, odrážející záři stovek reflektorů. I když byl raketoplán HTS
jednou tak velký než jeho starší, jednodušší příbuzní, jeho nákladní prostor byl stejně malý jako jejich. A v porovnání s rozměry raketoplánu se zdál ještě menší a jakoby dodatečně přidělaný. Avšak jediný pohled na náklad člověka vracel k děsivé realitě jejich mise.

Větší část nákladního prostoru vyplňovaly dva tahače PAM - velké raketové motory na kapalné palivo s adaptéry a jednotkami dálkového ří-zení. To bude její práce, připevnit s pomocí Martyho Schultze modul Skyboltu k tahači PAM, nasměrovat ho směrem od Země a aktivovat. Za pomoci řídících signálů z letové kontroly Falcon, předávaných satelitním systémem NASA TDRS, přemístí tahač modul Skyboltu na skladovací oběžnou dráhu ve výšce šesti set mil, což poskytne Kosmickému velitelství dalších pár měsíců na přípravu mise, která laser stáhne zpět na Zemi. Přes-to, že nákladní prostor Americy měl stejné rozměry jako nákladní prostor Enterprise, raketoplán HTS nebyl projektován pro dopravu těžkých nákladů zpět na povrch Země.

Druhý tahač PAM byl záložní a v případě, že první splní úspěšně svůj úkol a bude dost času, měl dopravit na skladovací dráhu velitelský modul stanice Armstrong.

Velký jeřáb začal zvolna spouštět do přední části nákladního prostoru velký válcovitý předmět, deset stop dlouhý a osm stop v průměru. Z jakéhosi důvodu jeho strohá jednoduchost způsobovala, že pohled na něj byl ještě bolestnější. To byla kosmická hrobka, obrovská rakev, zařízení, které mělo být použito k dopravě těl posádky stanice Armstrong a raketoplánu Enterprise.

Ann odvrátila pohled. "Vypadá to jako stará palivová nádrž," řekla Martymu.

"To taky je. Typ používaný raketoplány k doplňování paliva druži-cím. Důkladně ji izolovali, aby ochránila ... ' zarazil se a těžce polkl, "po-sádku při sestupu. Teplota v nákladním prostoru může dosáhnout až tisíce stupňů Fahrenheita."

Dotkla se lehce jeho ramene. "Nelíbí se mi co tady děláme," řekla. "Rusové nás tlačí do kouta, dokonce nám diktují, kdy a jak si můžeme od-vézt své vlastní mrtvé. Zatraceně, vážně bych chtěla, aby Jason… generál Saint-Michael letěl s námi. Jaksi jsem si až doteď myslela, že to dokáže . . . " /Jako se dokázal pomilovat se mnou, pomyslela si, po nemoci, která by většinu mužů připoutala na celé týdny na nemocniční lůžko./

Americkou a sovětskou flotilu od sebe dělilo ještě více než dva tisíce mil oceánu, ale i na tuto vzdálenost už podnikly prvních pár přípravných krůčků ke střetu, o kterém obě strany věděly, že je téměř nevyhnutelný.

Bojový svaz Nimitze vplul do Arabského moře, aby se jeho plavidla mohla rozptýlit po větší ploše a manévrovat vyšší rychlostí. Svaz byl posílen třemi fregatami, dvěma křižníky a dvěma ozbrojenými zásobovací-mi loděmi z ostrova Diego García. Američané dále zesílili blokádu lodí so-větského bloku, které se pokoušely proniknout do Perského zálivu a dovézt palivo, které tak zoufale chybělo oslabenému svazu Brežněva, když zásoby, dopravované vzdušnou cestou nepostačovaly k tomu, aby svaz mohl ope-rovat s plnou účinností.

Dále Američané vyslali několik rojů bombardérů B-52, doprováze-ných stíhačkami F-l5 ze základny na ostrově Diego García,. aby sledovaly a vyzkoušely reakce ohromného bojového uskupení Archangelska, které právě překročilo Osmistupňový kanál západně od Srí Lanky a bylo nyní v Indickém oceánu. Bombardéry B-52, zvolené hlavně kvůli kapacitě svých nádrží, byly vyzbrojeny každý dvaceti čtyřmi protilodními střelami střed-ního doletu Harpoon, což z nich činilo vážnou hrozbu sovětské flotile.

Ale Archangelsk nehodlal pustit B-52 do své blízkosti. Sověti za- chycovali B-52 už ve vzdálenosti tří set mi! od své flotily, používajíce své námořní Su-27 Flankery ve zdánlivě nekonečném proudu. Věděli, že střely Harpoon mají dosah sto mil, tak tu vzdálenost prostě zdvojnásobili a zřídili pevný kordon.

Su-27 byly ve vzdálenosti tří set mil nevtíravé, ve vzdálenosti dvou-set padesáti mil začínaly americké stroje "stínovat' a ve dvou stech dvaceti mílích se stávaly agresivními. Ve vzdálenosti dvou set mil zahajovaly výst-ražnou palbu, doprovázenou ještě důraznější slovní výstrahou.

F-15 byly ve velké nevýhodě. Musely zanechat své zranitelné tanko-vací KC-135R a KC-10C daleko vzadu, mimo dosah Flankerů, a tak byl jejich bojový dosah značně omezen. B-52 mohly počítat s dostatečnou stí-hací ochranou pouze při průlomu první vlnou Su-27 z Archangelska a na zbývajících sto nebezpečných mil ke svým palebným pozicím byly odká-zány samy na sebe.

B-52 uposlechly posledního varování a ve vzdálenosti rovných dvou set mil obrátily. I tak splnily svůj základní úkol, to jest shromáždily cenné údaje o ruských lodích a jejich radarech, které je sledovaly. Jenže tyto informace nic neměnily na základním faktu, že bude velice obtížné, ne-li nemožné, pokoušet se proniknout k sovětské flotile.

Stejně jako Archangelsk, musel se i Nimitz potýkat s vlastním ohro- žením ze vzduchu. Nacházel se pouze tisíc mil jižně od Taškentu, kde bylo nyní umístěno deset bombardérů Tu-95 Bear. Tu-95 nesly námořní verzi střely AS-6, která mohla být odpálena proti Nimitzi z hloubky okupované-ho íránského území, kde bombardéry zůstávaly pod ochranou pozemních prostředků PVO. Sověti měli také novou zbraň, nadzvukovou křižující stře-lu dalekého doletu s nukleární

hlavicí AS-l5, která mohla být vypuštěna z území SSSR nebo z některého doprovodného plavidla Archangelska. Nad-zvukové pozemní bombardéry, startující ze sovětského území, představo-valy pro americké lodě rovněž velkou hrozbu.

Další série manévrů proběhla ve zcela odlišném království: pod mořem. Malá flotila amerických útočných ponorek vplula do Indického oceánu a přibližovala se stále těsněji ke svým protivníkům. Ale na rozdíl od manévrů B-52 ve velkých výškách se jejich postup měřil na pouhé míle či dokonce yardy. Mohlo to trvat celé dny, než se útočná ponorka třídy Los Angeles přiblížila o dvě míle k doprovodným lodím, obklopujícím Archan- gelsk a pak, hříčkou náhody, byla objevena díky nepatrnému zvuku ze své-ho nitra nebo zachycena sonarem helikoptéry, která měla štěstí, a ponorka byla donucena ustoupit a začít se vším znovu. Čtyři ponorky se účast-ňovaly tohoto napínavého honu, přibližujíce se krůček po krůčku ke svému obrovskému cíli.

Nimitz na tom byl o něco lépe: čtyři sovětské útočné ponorky z Vla- divostoku zůstávaly v obranném postavení v sestavě bojového svazu Archangelska a prohledávaly moře v jeho blízkosti. Ostatní ponorky byly odeslány z Havany a ze Středozemního moře směrem k Perskému zálivu, ale ty byly objeveny, když proplouvaly Suezem nebo obeplouvaly mys Dobré naděje a byly sledovány. V případě vypuknutí nepřátelství mohou být přinejmenším dostiženy a napadeny předtím, než dosáhnou Perského zálivu. S jakým výsledkem, to bylo samozřejmě nejisté.

Bojové linie byly už zaujaty. I když od sebe protivníky dělily ještě stovky mil, hlavní protagonisté bitvy o Perský záliv byli už stanoveni.
Střetnutí bylo na spadnutí.

Tentokrát nebyla nenucená snídaně před startem za přítomnosti rodinných příslušníků a politiků, nekonala se žádná tisková konference, žádné gratula-ce a projevy. Posádka Americy dostala tradiční biftek s vejcem, ale snídaně se podávala v přísném soukromí jídelny Kontrolního střediska HTS Členové posádky mezi sebou tu a tam prohodili pár slov tlumeným hlasem, ale ta se týkala výlučně startu nebo letu.

Po snídani se posádka šla převléknout do skafandrů. Přes kombinézu si každý navlékl anti-g-oblek, chránící proti přetížení pěti až šesti g během prvních deseti minut letu. Vzhledem k tomu, že za vysokého přetížení mohlo být dýchání obtížné, nasadil si každý kyslíkovou masku, do níž byl kyslík dodáván pod tlakem.

Potom přešli do nástupního prostoru na vrcholku raketoplánu. Ame- rica stála ještě v hangáru, usazená na raketových saních. Vyjeli nahoru es- kalátorem, přešli po můstku na hřbet Americy a sešplhali po žebříku do přechodové komory na letové palubě.

Navzdory ohromným rozměrům Americy nebyla její letová paluba větší než horní paluba Enterprise. Kuchyně, zařízení na likvidaci odpadů a skladovací boxy byly na levé straně. Na pravé straně kabiny byla řada skříní se skafandry a zařízení pro výstup do volného prostoru.

Před přechodovou komorou byla umístěna dvě pevně zabudovaná sedadla, vedle nichž bylo místo pro další dvě nouzová sedadla. Pevně zabudovaná sedadla byla hydraulicky tlumena a mohutně vypolštářována, aby pomohla sedícímu lépe snášet vysoké přetížení.

Před sedadly cestujících byl malý prostor s pomocnými řídícími pa- nely a za ním byl pilotní prostor. Celou letovou palubu od přechodové ko- mory dopředu tvořil velký záchranný modul. V případě nouze mohl být pomocí výbušných šroubů uvolněn od raketoplánu a po zbrzdění se mohl snést na padácích k zemi.

Pod nekompromisním řízením hlavního letového počítače byla ve chvíli, kdy posádka nastoupila, předletová příprava již v plném proudu, takže Ann a jejím kolegům zbývalo už jen se připoutat a sledovat práci počítače. Čtyři velké monitory v čele pilotní kabiny zobrazovaly každý provedený krok předletové přípravy. Jako gesto určené lidem udělal počítač po každém kroku přestávku a zeptal se, jestli lidé chtějí pokračovat. Odpověď zněla pokaždé 'ano", i když počítač by stejně pokračoval pokud by do pěti sekund nedostal žádnou odpověď. Za pouhých třicet minut byla America připravena ke startu.

"Kontrola Falcon, zde America,' ohlásil plukovník Hampton. "Počí- tač hlásí předstartovní kontrolní běh kompletní. Potvrďte."

"Americo, potvrzuji. Kontrolní běh kompletní. Tlakování paliva star- tovacích saní ukončeno."

"Rozumím. Čekáme na konečné povolení."

"Zůstaňte na příjmu."

Poslední věty Ann překvapily; byly to neobvyklé zásahy lidí do nor- málního průběhu startu HTS . Normálně šla veškerá potřebná povolení ke startu přes počítač a lidé nebyli obvykle konzultováni.

Ann se otočila k Martymu a zapojila interkom. "Něco není v pořád-ku? Na tenhle krok si ze simulátoru nepamatuji."

Marty zaváhal, než odpověděl. "Myslím, že některý z těch oficírs-kých papalášů, co sledují let, někde zmáčkl stop-tlačítko, aby měli čas se chytit. Počítač je na ně asi moc rychlý."

Čekání trvalo nějakých pět minut, pak se v rádiu náhle ozvalo:

"Americo, zde kontrola Falcon. Zážehová sekvence přerušena. Start přerušen. Start přerušen."

Ann měla své popruhy a hadice dole za pět vteřin. Marty ji následo-val a rychle vstal.

"Pamatuj, pevně si utáhni bezpečnostní pásy na záchranné věži," řekl jí. "Pořádně to s tebou škubne, když nás odpálí od -"

Uslyšeli zvuky od horního vstupu do přechodové komory, který se otevřel. "Někdo je venku," řekl Marty, napůl nevěřícně. "Jak to? Právě vyhlásili přerušení startu ... " Oba se vrhli do komory, aby se podívali, kdo se dostal na hřbet raketoplánu pouhých pět sekund po přerušení startu.

V odpověď se před nimi otevřel velký, vypouklý poklop přechodové komory a dovnitř se protáhla vysoká postava. V Anniných očích se objevilo ohromené poznání, ale než ona nebo Marty stihli promluvit, postava řekla: "Teď není čas

na vysvětlování." Saint-Michael se protáhl kolem nich do pilotní kabiny.

Ann několik sekund zírala na pilotní sedadla a pak se otočila a uvidě- la dva techniky, prolézající vstupním otvorem. Vrátila se do pilotní kabiny ve chvíli, kdy kolem ní proklouzl Horvath a Hampton se začal upoutávat na pravém sedadle.

"Jasone . .. jsi v pořádku ... ? Poletíš s námi ...

"Zdá se."

"Ale říkal jsi mi, že tvůj plán neschválili .. . "

"To jde dolů starým dobrým úředním postupem. Promluvíme si o tom později," řekl, když se připoutával do levého velitelského sedadla. "Hlaste pohotovost ke startu; nemůžeme se dlouho zdržovat nebo zmeška-me optimální startovní okno. Máme jen devadesát minut na to, abychom vytáhli tu zatracenou krabici z nákladního prostoru a naložili palivovou nádrž - tentokrát plnou."

Spolkla své otázky a vrátila se na sedadlo. Schultz a Horvath pomá- hali technikům upevnit přídavné sedadlo mezi dvě stálá. Marty postrčil Horvatha do svého stálého sedadla a ten přijal a začal se upoutávat vedle Ann, zatímco Marty se začal zajišťovat v křehce vypadajícím přídavném sedadle, které technici právě připevnili.

"Ty poletíš takhle?" zeptala se Ann.

"To se můžeš vsadit," řekl Marty a vykouzlil co nejfuriantštější úšk- lebek. "Jenom zelenáči potřebují anti-g sedadla."

"Ale co záchrana těl?"

"Vypadá to, že teď je na programu něco jiného," řekl Marty. "Určitě se to brzy dovíme. Je to sakra nebezpečné, přerušit startovní odpočet, když už jsou natlakované nádrže. Pár minut a bude pozdě. Nehneme se odtud týden." Zvedl prst. "Jak znám generála Saint-Michaela, tak zorganizoval nejrychlejší výměnu nákladu v historii. Jedna z těch nádrží může pojmout pět tisíc liber tekutého kyslíku a deset tisíc liber tekutého vodíku - víc než dost na doplnění vyčerpaných palivových článků na Stříbrné věži. Tahače? Potáhnou Armstronga."

'Tak takhle je to . .. letíme oživit naší stanici ...

Tjuratam, SSSR

Maršál Alexandr Govorov byl na pozdní odpolední objížďce základny. Vystoupil z vozu a zvolna kráčel k odpalovacím stanovištím. Vůz s ozbroj- jeným řidičem ho v uctivé vzdálenosti pomalu následoval. V houstnoucím šeru obcházel odpalovací rampy svých Elektronů - teď podle dekretu Hlavního stanu už zcela nepochybně jeho. Dával přednost samotě, když pozoroval své pracovníky, hemžící se okolo startovních plošin.

Pohlédl vzhůru a uviděl nad sebou stát svůj sen, ozářený reflektory z vysokých věží: tři rakety SL-16 Krypkoj, servisní ramena a kabely na místě, připravené k vypuštění. Na vrcholku každé z nich byl raketoplán Elektron, zářící barvami Velitelství kosmické obrany - stříbrnou a rudou.

Každý z nich byl vyzbrojen deseti střelami Bavinaš, teď už hromadně vyráběnými v leningradském vojenském závodě číslo devět. Prokázaly svou cenu. Govorov měl nyní k dispozici i tři špičkové sovětské kosmonauty, které si sám vybral a vyškolil, a kteří teď drželi nepřetržitou čtyřiadvaceti-hodinovou pohotovost.

Jeho nově zformovaná jednotka, první svého druhu, byla výtvorem sovětské armády, ale navzdory tomu - nebo možná právě proto - mnoho jejího úsilí bylo vynakládáno na institucionální zdokonalování a vylepšování. Neustále byly navrhovány různé změny, například v projektu Govo-rovových jednoduchých, ale účinných střel. Tyto změny nepochybně vedly ke komplikacím a vyžadovaly víc zásahů kosmonauta před odpálením střel, ale to, myslel si Govorov, byla rozumná cena za zlepšení.

Jedna změna, už provedená, spočívala v instalaci výbušné hlavice. Nějaký řadový inženýr si totiž všiml, že patnáct zásahů střelami Bavinaš do stanice Armstrong zdaleka nezpůsobilo předpokládanou destrukci. Let s no-vými střelami s výbušnými hlavicemi byl nebezpečnější, ale to bylo běžné. Lepší rovná se nebezpečnější.

Govorov také poznal, že někteří lidé navrhovali různé změny a vylepšení jen kvůli své kariéře a občas to svým způsobem přehnali. Dával si na takové lidi pozor, ale zároveň se snažil nelpět příliš ortodoxně na svých drahých Bavinaších. Pokrok, ať lepšímu, či k horšímu, byl nevyhnutelný.

Co bylo důležitější, jeho velká sázka se vyplatila. I v sovětské vo- jenské hierarchii ti, kteří dokázali stát za tím, o čem byli přesvědčeni, moh-li dosáhnout úspěchu. Vysoké postavení se obvykle vyznačuje hlubokou setrvačností a netečností a členové Kolegia se těmito vlastnostmi vyzna-čovali ve větší míře, než by si kdy byli ochotni připustit.

Ale vůdcové mohou odměnit stejně snadno, jako srazit dolů – pokud na tom mají svůj zájem. Govorov, kdysi velitel malé jednotky, která byla na Tjuratamu v jakémsi podnájmu, byl nyní velitelem poloviny celé základny - přes dva tisíce čtverečných kilometrů, dvanáct odpalovacích plošin s pomocným zařízením a dva tisíce mužů a žen - a mohl mít, cokoli potře-boval z kteréhokoli kouta Sovětského svazu, pokud o to požádal. Na svou vlastní odpovědnost mohl vypustit do kosmu půl miliardy kilogramů lidí a strojů. Mohl udělat cokoli, s výjimkou napadení cizího kosmického plavidla, a k tomu potřeboval pouze slovo jednoho muže, samotného generálního tajemníka Sovětského svazu, a pak mohl zaútočit na jakýkoli kosmický cíl, o kterém si myslel, že ohrožuje jeho zemi.

Tohle byla odpovědnost v Sovětském svazu bezprecedentní - a, až na pár výjimek, i kdekoli jinde. Velitelé amerických atomových ponorek mohli, za mimořádných okolností, nařídit útok v době války; velitel amerického strategického letectva mohl nařídit start svým letounům na základě svého uvážení, aby zvýšil jejich šanci na přežití v případě napadení nebo přírodní katastrofy; velitelé tří izraelských leteckých okruhů mohli nechat namontovat své uskladněné jaderné zbraně a použít je, jestliže byli vyprovokováni nebo v nebezpečí porážky. Ale nikdo z nich neměl tu

moc velet ve vesmíru. To mohl pouze maršál Alexandr Govorov ze Sovětského svazu.

Velet ve vesmíru. Govorov uvažoval o významu těchto slov, když sestupoval do hlavního řídícího stanoviště. Zdržel se tam sotva pár minut, když k němu přistoupil plukovník Guljajev.

"Soudruhu maršále, došlo hlášení z průzkumné družice. Raketoplán America odstartoval z jižní Kalifornie . . .

Govorov pohlédl na chronometr nad kontrolním pultem. "O deva-desát minut později proti ohlášenému termínu. Byl start potvrzen z jiných zdrojů?"

Guljajev pohlédl na hodinky. "Ano, soudruhu maršále. Agenti poblíž základny Edwards to hlásili rozvědce a zprávy z několika zemí jsou plné detailních popisů startu." Na okamžik se odmlčel. "Nějaké problémy, sou- druhu maršále?"

Govorovova předchozí nálada se rychle rozplynula. "Myslíte, že opožděný start má význam?"

Guljajev pokrčil rameny. "Nejdůležitější široce publikovaný let ura- žených Američanů a opozdí se o devadesát minut .. . Mohlo by to mít výz- nam."

Govorov přikývl, přešel rychle k monitoru na samém konci řídícího pultu, odstrčil stranou technika a zahleděl se na obrazovku.

"Ty údaje jsou hodiny staré," řekl. Guljajev mu nahlédl přes rameno a uviděl, že jeho nadřízený studuje údaje o oběžné dráze stanice Armstrong. "Můžeme aktualizovat údaje po třech hodinách," řekl mu Guljajev, znovu se dívaje na hodinky. "Ale dráha stanice je nepravidelná a její výška rychle klesá. Je ji stále obtížnější sledovat."

Govorov studoval informace. Armstrong byl jakýmsi zázrakem stále ještě pohromadě, soudě podle síly odražených signálů. Zdálo se, že budou muset znovu definovat, kde vlastně začíná horní hranice atmosféry. Sto- třicet kilometrů byla obvyklá výška, kde by žár, vzniklý třením o atmosféru měl zničit kosmické těleso, ale rovněž bylo všeobecně známo, že horní hranice atmosféry není plochá jako poušť, ale podobá se spíše Himalájím. Na některých místech sahá pouze do výšky osmdesáti kilometrů a na jiných až sto padesáti. Zemská atmosféra, jak si Govorov všiml při svých letech, se podobala vřícímu kotli. Mraky odhalovaly pouze nepatrnou část její turbu-lence. Americká stanice měla narazit na dostatek atmosférických výběžků, aby utrpěla nějaké škody. Očividně se tak nestalo…

Govorova zachvátil neurčitý pocit neklidu při vzpomínce na to, co sám řekl svého času plukovníku Vološinovi - bylo to něco v tom smyslu, že stanice Armstrong zůstává hrozbou tak dlouho, dokud je na oběžné dráze. Posledních pár týdnů si dopřával luxus považovat stanici za zničenou, myslet si, že útok dvou raketoplánů jí zasadil smrtelnou ránu. Ale stanice byla stále nahoře. Byla také stále nebezpečná?

Logika říkala, že ne. Stanice byla jen pár hodin před vstupem do atmosféry. Posádka raketoplánu America měla sotva čas na záchranu těl zahynuvších členů posádky stanice a musela pustit z hlavy pokus dostat stanici na vyšší oběžnou dráhu. Jejich opožděný start byl něco jako rozsu-dek smrti pro stanici. Ne, on svůj úkol splnil.

Čas stanice vypršel ...

Nadechl se a kývl na Guljajeva. "Postarej se o pečlivé sledování čin- nosti amerického raketoplánu. Budu v kasárnách."

Pár hodin, pomyslel si Govorov, když šel ke svému čekajícímu vozu. Jen pár hodin ...

Raketoplán HTS Arnerica

Dlouho, dlouho poté, co se America dostala na oběžnou dráhu, se Ann plně probrala ze startovního vzrušení. Marty Schultz s ní musel skoro zatřást, aby získal její pozornost.

"Jsme na oběžné dráze," řekl. "Promiň, že jsem tě vylekal, ale nevy- padala jsi, že se v dohledné době probereš."

"Připadám si, jako bych zrovna doběhla maraton," postěžovala si Ann.

"No, není to jako start v normálním raketoplánu, to jistě."

To, pomyslela si Ann, krutě podceňuje skutečnost. Na rozdíl od Enterprise, který pěkně pomalu stoupal na oběžnou dráhu, America na ni doslova vystřelila. Od okamžiku, kdy se zažehly motory raketových saní, na nichž se America rozběhla po startovní dráze v jihokalifornské poušti, měla pocit, že ji drtivé přetížení doslova přišpendlilo k sedadlu. America byla urychlena z nuly na dvě stě mil za hodinu během necelých patnácti sekund ... bylo skoro neuvěřitelné, že sedm set tisíc liber váhy stroje mohlo být urychleno takovým způsobem.

Byla by myslela, že přetížení zeslábne, jakmile se odpoutají od raketových saní, ale k tomu nedošlo ani náznakem. První signál přetížení ještě většího, než na raketových saních přišel, když se zažehl střední náporový motor. Třistapadesátitunový raketoplán poskočil jako živá věc a naklonil se tak, že hydraulické tlumiče Annina sedadla tento otřes stěží zachytily. Během mrknutí oka se zvýšila rychlost o sto mil. Její antigra- vitační oblek ji uchránil od bezvědomí a kdyby do její masky nebyl dodáván kyslík pod tlakem, zadusila by se. Náhle měla pocit, že její žebra jsou z olova a dýchání je nemožné. Když se krátce nato zažehly další dva náporové motory, hydraulické tlumiče jejího sedadla dosedly na doraz a její tělo muselo snášet drtivý tlak. Musela provést H-manévr, při němž byla krev z periferních částí těla tlačena vzhůru a do hlavy částečným uzavřením tepen, aby tak mohla vzdorovat přetížení. Pohlédla stranou a uviděla, jak se Horvathova hruď těžce zvedá a chvěje, když prováděl tentýž manévr.

Za okamžik America, hnána svými třemi motory, dosáhla rychlosti přes tři sta mil za hodinu a spotřebovala už tři z pěti mil rozjezdové dráhy. Poslední zámky se uvolnily a raketoplán opustil sáně a vystřelil k obloze. Kdyby se motory nezažehly, automaticky by se tím aktivovaly vysokotlaké parní motory na poslední míli rozjezdové dráhy a zpomalily by raketoplán na rychlost dvě stě mil v hodině, při níž by mohla být použita brzdní lana a hydraulické brzdy.

Zvukovou bariéru prorazila America dvacet sekund po uvolnění ze startovacích saní. Poté přešla do stoupavého letu pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů při šesti "g'. Stoupání činilo více než pět tisíc stop za minutu. O pa- desát sekund později dosáhla America rychlosti Mach 5 - to už byla ve výšce čtyřicet tisíc stop. O pět minut později dosáhla

America kanadské hranice při rychlosti Mach patnáct, táhnouc za sebou míli dlouhý ohon vodíkového plamene. Její křídla se zasunula, protože ve výši dvě stě tisíc stop už nebylo dost vzduchu, aby vyvozovala vztlak.

Žaluzie náporových motorů se zvolna uzavíraly, takže po dalších pěti minutách letu se letoun změnil v raketu na kapalné palivo. Když motory začaly spalovat mnohem čistší kyslík z vlastních nádrží, rychlost vzrostla. Konečně, asi po deseti minutách, začalo přetížení slábnout, jak se America blížila orbitální rychlosti.

Několik zážehů manévrovacích motorů vyrovnalo dráhu raketoplánu s dráhou poškozené stanice. Stoupání do výšky Stříbrné věže netrvalo dlouho. V nejnižší části své oběžné dráhy se nyní stanice nacházela ve výš- ce pouhých pěti set tisíc stop, to znamená osmdesáti tří mil, dost nízko na to, aby byla jasně viditelná pozorovateli ze Země. Na příkaz pozemních stanic přestal Armstrong vysílat polohové signály už před několika týdny. Saint-Michael a Hampton začali stíhat mrtvou kosmickou stanici.

"Digitální autopilot napojen na sledovací signál v pásmu K,' ohlásil Hampton. "Předpokládané setkání za třicet minut."

Saint-Michael zkoumal letový profil Americy a údaje o okolí. "Osm- desát mil," zamumlal. "Jsme sotva nad vstupní výškou" - kde kosmická za- řízení vstupují do atmosféry a začínají brzdit v důsledku tření. "Zkontro- lujte chladiče a průtok média. Jsme už skoro v kritické vzdálenosti."

"Průtok média maximální," řekl Hampton, když pohlédl na další obrazovku. "Můžeme částečně uzavřít chladiče, abychom snížili tření. Nebo můžeme nouzově zvýšit průtok média, abychom srazili teplotu na nor- mál."

"Jak to vypadá s palivovým tankem vzadu?" zeptal se Saint-Michael. "Nemůžeme se motat tak blízko atmosféry s touhle věcí na palubě. Možná ho budeme muset odhodit, když teplota dosáhne nebezpečné úrovně. Nemá smysl ho tu držet a ohrožovat loď.'

"Dokážete stanici oživit nebo přemístit bez doplnění paliva?" "Nevím. Nepamatuji se, jak těžce byly poškozeny solární panely."

Stejně jako Ann, Horvath a Schultz, měl Saint-Michael nasazenu kyslíkovou masku a pokračoval v dýchání čistého kyslíku, aby se připravil na výstup do otevřeného prostoru. Když mluvil, začal si masírovat spánky.

"Jste v pořádku, generále?" zeptal se Hampton.

Saint-Michael rychle oddálil ruce od hlavy. "Promiňte, špatný zvyk. Jenom přemýšlím, věřte nebo ne .. . Ten ruský útok vyřadil velitelský modul, ale myslím, že SBR a Skybolt ještě fungovaly, když jsem našel Ann v bezvědomí v řídícím modulu Skyboltu. To může znamenat, že stanice je stále funkční, alespoň částečně."

"Ale Falcon ztratil kontakt už před několika týdny. Myslí si, že sta- nice je bez proudu."

"Budeme předpokládat to samé," řekl Saint-Michael a stiskl knoflík interkomu. "Posádko, poslouchejte. Nebudeme mít moc času a musíme předpokládat, že stanice je totálně mrtvá. Náš hlavní úkol bude dostat stanici do bezpečné výšky. Potom se pokusíme obnovit dodávku energie na stanici, přemístit ji do správné polohy, obnovit činnost SBR nad Indickým oceánem a začít s některými nezbytnými opravami. Během toho můžeme pravděpodobně očekávat další útok ... Ann, ty budeš mít za úkol upevnit tahače na kýlu stanice. Vím, že ti Marty vysvětlil, jak a kam patří. Nějaké dotazy?"

"Ne," řekla Ann, ačkoli jí stále připadalo zatěžko uvěřit, že vůbec stanici oživí. "Je to mnohem jednodušší, než by bylo bývalo odpojování Skyboltu."

"Dobře. Marty, ty máš za úkol doplnění nádrží na kýlu, abychom dostali zpátky energii. Nákladová plošina je patrně zničena, takže to budeš muset dělat dost obtížným způsobem: vytáhnout záložní tank až k nádržím pomocí MMU a použít dálkového přečerpávacího systému. Nějaké problémy?"

"Pracoval jsem u benzinové pumpy v Ohiu, když mi bylo devět let."

"Jen buď připraven, kdyby Ann potřebovala pomoci."

"Jasně."

"Kene, ty se mnou půjdeš na stanici," řekl Horvathovi. "Kontrolní systémy prostředí a elektro jsou snáze ovladatelné, než na raketoplánu, takže by pro tebe neměl být problém, přijít na to, jak fungují. Pokusíme se nahodit solární baterie a pak palivové články. Když se ti podaří najít a ucpat díry ve velitelském modulu, usnadní nám to práci. V každém případě se pokusíme aktivovat systémy ovládání polohy a kontroly prostředí. Jone, ty zůstaneš na palubě Americy a budeš připraven pomoci každému, kdo bude pomoc potřebovat. Absolutní prioritu má instalace tahačů. A potom doplnění paliva a opravy. Předávej nám veškeré zprávy z Falconu, dokud nebudeme sami schopni přijímat."

"Rozumím." O třicet minut později už byli jen pár set yardů od Stříbrné věže.

O pár okamžiků později v nich však pohled na stanici utlumil veškeré
Nadšení… Poškození bylo horší, než si kdokoli z nich dokázal předtím představit.

Rotace stanice poněkud pozbyla na rychlosti, ale zdálo se, že se stanice otáčí podle tří nebo čtyř os zároveň, připomínajíc podivné mimo- zemské stvoření s mnoha chapadly, které se snaží zachytit raketoplán a po- hltit ho. Ionizace, způsobená častými střety s horními vrstvami atmosféry, vytvářela mnohobarevnou, vlnící se auru energie okolo stanice. Části otevřeného kýlu zářily do tmy jako rozžhavená mříž a všude okolo se vznášel oblak trosek, zmrzlé vody, plynů a zbytků paliva. Několik velkých panelů z antén SBR a slunečních kolektorů chybělo nebo bylo zničeno. Hampton pohlédl znepokojeně na Saint-Michaela: 'Myslíte, že je bezpečné přiblížit se ke stanici, se vším tím smetím a jiskřením kolem?"

"Ne. Ale musíme to udělat."

"Pane, počkejte." Hampton otočil své křeslo tak, aby viděl Saint-Michaelovi do tváře. "Těch "kdyby" se tu začíná hromadit vážně moc. Po- letíme přímo doprostřed všech těch úlomků a horké ionizace. Pak se musíme pokusit přizpůsobit pohybům stanice. Jediná chyba a je z nás další mrtvá loď."

"Znal jsi riziko, Jone. Všichni jsme ho znali."

Hampton chvíli mlčel a uvažoval. Nakonec pokrčil rameny a řekl:
"Okay, generále. Uděláme to jak chcete. Strčíme nos do toho vosího hnízda."
Saint-Michael přikývl a sevřel ruku na páce ručního řízení.
"Tak jedeme."
Zapojil na dvě sekundy dopředný tah. Náhle otřásl Americou od přídě k zádi strašlivý úder. Vrhl rychlý pohled na Hamptona, který kontroloval monitor indikátoru poškození.
"Pořádné vosy," poznamenal Hampton.
Saint-Michael, ignoruje ho, sevřel pevněji řídící páku a posunul ji do- předu.

Z pilotní kabiny Americy nebylo vidět ven, pouze velitel a pilot měli před sebou malé průzory, takže ostatní byli ušetření pohledu na zdroj explozí, hřmotu, záblesků světla, které hrozily, že rozbijí jejich loď na kusy dříve, než se spojí se Stříbrnou věží.
Teplota v nákladním prostoru dostoupila nebezpečné výše. "Přehřátí nákladního prostoru," ohlásil Hampton.
Saint-Michael rychle zablokoval předem naprogramovaný příkaz - jímž bylo odhození palivové nádrže - a namísto toho zvolil NOUZOVÉ DOCHLAZOVÁNÍ, otevírající žaluzie náporových motorů a umožňující kapalnému vodíku z nádrží proudit do chladičů. Bylo to riskantní roz- hodnutí - sebemenší trhlina v chladičích by znamenala zapálení vodíku pře- hřátým ionizovaným plynem, obklopujícím stanici - ale k žádné explozi nedošlo a teplota se snížila na přijatelnou úroveň.
Saint-Michaelovy prsty přebíhaly po řídících klávesách, zapojujíce střídavě trysky přímého posuvu a osové rotace. Protože bylo kratší natáčet se v jednom směru, než směr rotace neustále měnit, America se ke spojovacímu uzlu doslova "provrtávala" jako vývrtka. Byli nuceni narážet do menších kousků trosek, aby se vyhnuli nárazu do větších. Mračno úlomků okolo stanice ani po týdnech nezmizelo; zdálo se, že visí okolo sta- nice a pohybuje se po vlastní oběžné dráze.
Po třiceti minutách se America vznášela pouhých deset stop od spojovacího adaptéru, udržována na svém místě složitou elektronikou. Ale deset stop bylo pořád deset stop - příliš mnoho. "Dál už nemůžeme, generále," řekl plukovník Hampton. "Systém sledování pohybu stanice je na hranici možností."
"Ozval se Horvath: "Půjdu do spojovacího modulu a -"
"Ne. Já půjdu," řekl Saint-Michael.
'To bych nedoporučoval, generále," řekl Hampton. "Váš dysbaris-mus…"
"Budu to muset dříve či později stejně udělat a jsem nejpovolanější ke kontrole stanice. Dýchal jsem kyslík po celou dobu letu, takže bych měl být okay. Převezmi řízení." Saint-Michael počkal, až Hampton položil ruce na klaviaturu a usadil se, pak se odpoutal a vznášel se k přechodové komoře.
Ann se natáhla a zastavila ho. "Jestli se cítíš . .. jestli máš jakékoli potíže, vrať se."
Přikývl a protáhl se okolo ní.
Oblékání do skafandru mu zabralo pět minut. Ann, připravena obléci se, jakmile on opustí komoru, ho sledovala průhledem ve dveřích, když začal snižovat tlak v komoře. Náhle, právě když přesunul ovládač TLAK V KOMOŘE z pětky na nulu, rychle ho vrátil na pětku.
"Jasone?"
Zvedl odmítavě ruku, ale zdálo se, že potřásá hlavou, aby mu zmizely mžitky před očima.
"Dej spínač zpátky do polohy TLAKOVÁNÍ," zavolala na něho.
"Jsem v pořádku." Saint-Michael se zvolna vzpřímil, potřásaje hla- vou, jako by se probral z mdloby. "Už je to pryč . .. ' Opět vztáhl ruku po ovládači tlaku -
"Ne," řekl Marty spěšně. "Nemůžete to udělat, generále -
"Jsem v pořádku." Okamžik počkal a pak přesunul ovládač na nulu. Za několik minut dal Ann a Martymu znamení vztyčeným palcem a otevřel výstupní otvor. Jakmile opustil komoru a zvenčí otvor uzavřel, začala Ann znovu zvyšovat tlak v komoře.
"Špatné zprávy," ozval se ve sluchátkách Saint-Michaelův hlas. "Spojovací tunel je k nepotřebě - celý spojovací modul je skoro odtržen od stanice. Nedá se nic dělat, všichni musí vystoupit do prostoru."
Saint-Michael zkoumal kousek po kousku raketoplán. Pohled na Americu uprostřed chaosu, obklopujícího stanici stál skutečně za to ... Šedočerný raketoplán jakoby dodával zdání síly a energie poškozené sta- nici, v jejíž blízkosti se vznášel. Zahlédl malé obláčky plynu, odfukující v nepravidelných intervalech ze stabilizačních trysek na přídi a zádi, jak si raketoplán udržoval svou vratkou pozici vedle stanice.
Celá scéna vypadala ještě normálně, pokud se soustředil pouze na stanici a raketoplán, ale když se zkusil podívat na Zemi, scenérie se znovu stávala chaotickou.
Díky tomu, že pohyb Americy byl téměř perfektně synchronizován
s pohybem stanice, zachovávaly vůči sobě stálou polohu - ale Země vířila
okolo nich rychlostí jedné otáčky za minutu. Nejdříve ho to dezorientovalo
a musel bojovat se "závratěmi" - zatímco mu oči říkaly, že stojí nehnutě,
jeho hlava a tělo vířily a oscilovaly ve vztahu k Zemi.
"Buďte při výstupu opatrní - jízda tady venku je trochu divoká. Na Americe nevidím žádné větší poškození. Ann, začnu vykládat tahače PAM. Já připojím jeden, ty druhý.'
"Rozumím. Mám minutu do výstupu."
Saint-Michael opatrně postupoval po hřbetě Americy k otevřenému nákladnímu prostoru, pozornost přitom stále upřenu na stanici.

"Rusové se podepsali na řídících a spojovacích skříních SBR," řekl. "Zdá se, že je budeme muset všechny opravit, ale na tu vzdálenost si ne- jsem jistý. Jedna nebo dvě antény jsou snad nepoškozené."

Sestoupil do nákladního prostoru a uvolnil upevňovací šrouby.

"Oba tahače uvolněny."

"Rozumím, generále," ozval se Marty Schultz. Saint-Michael sledo- val, jak se zvedlo rameno dálkového manipulátoru Americy ze své zajiš- ťovací vidlice a malá kamera s uzavřeným okruhem namířila svůj objektiv směrem k němu. "Připraven k vysunutí zadního tahače."

Generál se vzdálil několik stop od tahače. "Teď."

S odfouknutím plynu vyklouzl velký tahač z upevňovacího rukávce a zvolna se zvedl z nákladního prostoru. Když ho tahač míjel, Saint-Michael zamanévroval vzhůru a stranou a pak vyrazil vpřed a zachytil se zesílené podpěry na boku tahače. Přitáhl se k tahači a upevnil k úchytu svou MMU, osobní manévrovací jednotku. Jeho hlava teď byla výše než vrcholek tahače.

"Mám venku první tahač," řekl. "Ann, budu postupovat podél kýlu směrem k přídi raketoplánu. Ty postupuj dozadu. Upevni svůj tahač ke kýlu kolmo k postavení Americy, já upevním svůj paralelně s ní. Snad se nám podaří zároveň s posuvem stanice zastavit její převracení se."

"Rozumím."

"Generále, zde Hampton. Jsme ve výšce sedmdesát pět mil. Teplota nákladního prostoru je opět nebezpečně vysoká."

"Použijte znovu nouzového dochlazování."

"To jsem udělal. Šlo to trochu dolů, ale zase to stoupá. Navrhuji od- hodit palivovou nádrž a vzdálit se."

"Na to zapomeň ... Ann, kde jsi?"

Uviděl ji, jak se vynořuje z přechodové komory dříve, než zaslechl odpověď: "Na cestě." Za okamžik ji minul, když plul podél zkosených oken pilotní kabiny a pak dál přes špičatou plochou příď a podél otevřené kon- strukce kýlu.

"Musíme si pospíšit, Marty, budeme tebe a Horvatha potřebovat tady venku. Okamžitě."

"Oba jsme v komoře a oblékáme se," řekl Marty. "Měli bychom být venku za čtyři minuty."

To poskytlo Ann a Saint-Michaelovi dalších deset minut na upevnění tahačů ke kýlu. Mezitím Schultz a Horvath opustili komoru. Marty si vzal poslední MMU - America měla na palubě pouze tři - a pomohl Ann připev- nit její tahač. Horvath bez MMU, ale s pomocí lan a bezpečnostních svo- rek, postupoval zničeným tunelem do spojovacího modulu Stříbrné věže.

'Můj tahač je připevněn," ohlásil Saint-Michael. "Ann?"

"Ještě minutu a -

Ve sluchátkách se ozval Horvathův výdech. Právě vstoupil do spo- jovacího modulu, kde leželo sedm mrtvých členů posádky. Pokusil se to vymazat z vědomí, ale věděl, že se mu to nikdy nepodaří. O chvíli později hlásil: "Generále, jsem v průchozím tunelu. Je bez tlaku, ale zdá se, že v modulu Skyboltu tlak je. A vidím světla v kuchyni a u Skyboltu. Vidím nějaká poškození, ale zdají se nepatrná -

Díky Bohu, řekla si Ann v duchu.

"Generále," ozval se znovu Hampton. "Teď nebo nikdy . ..

"My jsme hotovi," zvolal Marty.

"Ann, Marty, připoutejte se ke kýlu. Kene, chytni se tam něčeho. Jone, budeš se muset vzdálit od stanice, než zažehneme tahače."

"Hned." Ann fascinovaně pozorovala, jak se velká tmavá masa ra- ketoplánu pod ní začíná propadat do prostoru s tryskami zářícími jako reflektory. Za okamžik byla America vzdálena sto stop od své původní polohy a vypadala jako veliká, do všech detailů propracovaná hračka, vznášející se na pozadí hvězd a oparu zemské atmosféry.

"Odjistit oba tahače," nařídil Saint-Michael.

"Tahače odjištěny," odpověděl Hampton. "Spojení s pozemní stanicí v pásmu K dobré. Přenos dat .. . už běží ...

Ann ucítila tah svého těla proti svorkám, přidržujícím ji k úchytu na kýlu Stříbrné věže, když se motor tahače zažehl. Cítila intenzivní vibrace a rázy v kýlu, pak tahač náhle zhasl, ale rotace stanice pokračovala.

"Proč zhasl?" zeptala se. "Je něco -"

Neměla čas ani dokončit svou otázku, když se zažehl Saint-Michaelův tahač. Následoval dlouhý záţeh jejího tahače, doprovázený kratším impulsem tahače na opačné straně. Následkem jejich koordinovaného působení se stanice začala pohybovat i se svými připoutanými členy posádky vzhůru do prostoru rychlostí deseti mil v hodině. America se posunula zdánlivě kupředu a stranou, až na okraj zorného pole. I rozptýlené vířící úlomky se jakoby propadly, jako závoj mlhy nad mořem, odvátý svěží brízou.

Poslušny dalších povelů z pozemní stanice, se oba tahače střídavě zažehovaly, dokud se, po několika minutách, divoké víření stanice téměř nezastavilo. Jak se rotace zpomalovala, záţehy obou tahačů se stávaly delší a delší. Stanice nabírala výšku. O pár minut později se řev motorů stal nepřetržitý. Země byla nyní přímo pod jejich nohama a pomalu, ale jistě se propadala dolů. Ann už nevisela na kýlu, naopak, zjistila, že se může volně pohybovat.

První promluvil Saint-Michael: "Jone, jak mě slyšíš?"

"Hlasitě a jasně, generále," řekl Hampton. "Ken dal do pořádku maják. America je pod kontrolou autopilota. Teď ji dostanu zpátky k na- kládací plošině, takže můžeme začít s překládkou paliva."

„Zde Horvath. Obnovil jsem dodávku energie do velitelského modulu. Modul je bez tlaku. Nemyslím, že to půjde spravit; jsou v něm dvě nebo tři příšerné díry-„

„Jak to vypadá s ovládáním klimatizace a SBR?"

"Myslím, že klimatizaci dokážu opravit, pane. Nemám představu, jestli je zařízení SBR funkční, ale ve všech pultech

je proud."
Víc než jsme doufali, pomyslela si Ann. Stříbrná věž žije. Jen jestli nám Rusové poskytnou dost času ...

Tjuratam, SSSR

Maršál Govorov vstoupil do řídícího sálu Velitelství kosmické obrany, kývl na plukovníka Guljajeva a vyrazili spolu spěšným krokem k monitoru hlav- ního sledovacího počítače, přes který běžely informace.
"Nevšimli jsme si změny, dokud stanice nebyla ve výšce dvou set padesáti kilometrů .. . " řekl Guljajev. "Mysleli jsme, že je to chyba, nějaká anomálie –„
"To je nemožné," řekl Govorov, uvědomuje si zároveň, že mluví jako kremelský byrokrat, proti kterým celá léta bojoval. Byl zklamán sám se- bou. Dobrá, vycházejme tedy z toho ... Ale, nevyžadovalo by urychlení stanice více času?
"Soudruhu maršále, uvědomím -"
"Nikoho neuvědomíte. Chci mít ty údaje potvrzené."
Guljajev odběhl do komunikačního centra navázat spojení se Sary-Šeganem. Odpověď na sebe nedala dlouho čekat. Za minutu byl zpět u hlavního pultu, kde čekal velitel Kosmické obrany - sám, protože mu všichni šli raději z očí.
"Soudruhu maršále, kontrolní stanoviště Širovo právě vydalo zprávu. Pozorování je ... potvrzeno. Zdá se, že Armstrong se pohybuje vlastní silou a směřuje na standardní kruhovou oběžnou dráhu se sklonem necelých pět stupňů k rovníku... Je to možné, že by Američané dokázali obnovit pozorování nad Perským zálivem nebo Arabským mořem. . .?"
Govorov k němu přistoupil blíže a vrhl na něj vražedný pohled. Pak zavrtěl hlavou, usiluje o získání sebekontroly. "Přetlakové moduly stanice jsou neobyvatelné. Naše střely proděravěly radarové antény a palivové nádrže. Trvalo by to měsíce, dát Armstronga do pořádku. Nebo by to alespoň mělo trvat . .. " Tleskl, jakoby ze sebe chtěl setřást nezvyklý pocit strachu. "Dobře, zajistěte mi okamžité spojení tajnou linkou s Romer- dunovem a Chromejevem. Telekonference bude v přednáškové místnosti číslo tři. A chci, aby tady byl generál Kulovskij z rozvědky. Sežeňte ho,"
Guljajev spěchal vyplnit rozkazy. S pocitem úlevy zaregistroval, že už je to zase ten starý Govorov, kterého znal, ovládající se, na výši situace, přinejmenším o krok před Američany ...
Ale proč měl pocit, jako by byli spíše o krok pozadu?

Videofonní terminál byl umístěn na podstavci v čele velké konferenční místnosti nedaleko Govorovovy pracovny. Govorov a generál Kulovskij stáli před terminálem a čekali na spojení s oběma členy Hlavního stanu.
Nemuseli čekat dlouho. Videofon zabzučel a jeho obrazovka ožila. Objevili se na ní náměstek ministra obrany Chromejev a velitel leteckých a kosmických sil Romerdunov.
Chromejev promluvil první. „Už víme o americké kosmické stanici. Předpokládám, že máte vysvětlení."
Govorov se necítil nejlépe, když uslyšel, že ho sledovací stanice zřejmě předběhla s hlášením. Nedá se nic dělat, řekl si, než být upřímný.
"Soudruhu náměstku, není tomu tak, jak jsme doufali a věřili. Pravda. Ale jsem přesvědčen že stanice byla zničena do té miry že je v dohledné době nepoužitelná –„
"Tak jak to, že se vůbec pohybuje?" přerušil ho Romerdunov.
"Myslím, že Američané dopravili nahoru kosmické tahače, potřebné k dopraveni stanice na vyšší oběžnou dráhu. Je to pravděpodobné."
„Není pravděpodobnější, vložil se Chromejev že jste zveličil škody způsobené stanici?"
„Ano, soudruhu náměstku to je možné ale chtěl bych poukázat na to, že nákladní prostor Americy - pokud víme - je dost velký, aby pojal palivovou nádrž a několik malých raketových tahačů, které lze připojit na kýl stanice."
Govorov stiskl tlačítko dálkového ovládání a podstavec s monitorem se pootočil, takže kamera zabrala velký model stanice Armstrong s plastiku a balsy, visící ze stropu místnosti. Pečlivě sestavený model, přesný v každém detailu, byl právě tak přesně poškozen na několika místech.
"Model, na který se díváte, soudruhu, představuje poslední záběr stanice, který byl pořízen zaměřovačem mého Elektronu." Pomocí dlouhého
ukazovátka pak podrobně popsal všechny poškozené systémy stanice.
"Dobře, dobře. A váš názor, generále Kulovskij?"
"Že stanice není schopna vzdorovat zemské přitažlivosti," řekl Kulovskij. "I s plným výkonem motorů nemůže stanice změnit výšku více než o sto kilometrů bez doplnění paliva. Takže, jak říká Govorov, raketoplán musel dopravit ke stanici raketové tahače."
"Nejdůležitější cíl pro mě a plukovníka Vološina," řekl Govorov, bylo uchycení antén SBR. Jak vidíte," ukázal ukazovátkem, "tři ze čtyř spojovacích uzlů byly zasaženy a dva byly zničeny."
"Takže zbývají dvě antény SBR," řekl Chromejev.
"Ano, ale to nestačí k tomu, aby Američané obnovili pozorování v dřívějším rozsahu," řekl Kulovskij.
"Další údery proti stanici," pokračoval Govorov, "odtrhly nebo poškodily sluneční baterie, které jsou nezbytné pro dobíjení staničních baterií a přeměnu vody na palivo .. . poškodily palivové nádrže na kýlu a přetlakové moduly samotné. Je možné, že lze tyto trhliny opravit na oběžné dráze, ale jsou tak rozmístěny, že moduly jsou neobyvatelné, ledaže by posádka byla po celou dobu ve skafandrech. Nicméně, soudruhu, připouštím, že zdánlivě nemožné může být možné. Nejsme neomylní a já Američany nepodceňuji. Léta jsem před tím varoval a nebudu na tom nic měnit. A tak ..."
"A tak . .. ?" řekl Romerdunov. "Dokončete myšlenku, maršále."

Govorov přijal rozhodnutí, ke kterému směřoval, i když s oklikami, od začátku této malé přednášky. „A tak, soudruhu, jsem přesvědčen, že by- chom neměli ponechávat možnost, jakkoli nepravděpodobnou, aby Arm- strong obnovil svou kapacitu a stal se opět hrozbou. Navrhuji provést další útok proti stanici…

Chromejev si očividně nebyl tak jistý. "První útok na stanici byl snadno ospravedlnitelný," řekl. "Američané přemístili svou stanici přímo nad sovětské území a používali ji k přímému útoku na naše obranné síly. Ale když provedeme další útok proti zmrzačené stanici, která neobíhá, alespoň v dané chvíli, nad sovětským územím, světové veřejné mínění se s největší pravděpodobností obrátí proti nám. Už jsme byli velmi kritizováni kvůli mrtvým na palubě záchranného člunu. Jestliže zaútočíme na jediný americký hypersonický raketoplán, který zdánlivě letěl pro těla zbytku posádky, která zahynula při Govorovově prvním útoku, mohlo by se nám dostat takového mezinárodního odsouzení, že by se konflikt mohl rozšířit mimo své současné hranice - a to je něco, čemu se musíme vyhnout."

"Souhlasím, soudruhu."

Chromejev a Romerdunov se krátce poradili. Pak se Chromejev obrá- til ke kameře.

"Maršále Govorove, pokračujte v monitorování oběžné dráhy Arm- stronga a okamžitě nám hlaste jakékoli výraznější změny, nebo kdyby u stanice přistálo jakékoli další kosmické plavidlo. Odpovědnost za určení, zdali stanice představuje ohrožení nebo nikoli, leží přirozeně na vás."

To nebylo to, co chtěl Govorov slyšet, i když nebyl překvapen. Zřej- mě odvedl až příliš dobrou práci, když problém prezentoval tak "vyvá- ženě". Ale pokud znal Američany, a začínal je poznávat až příliš dobře, brzy mu poskytnou dobrý důvod k prosazení útoku, o němž byl přesvědčen, že je nezbytný.

11

Říjen

Kosmjcká stanice Armstrong, o dva dny později

Bylo to nepříjemné.

Velitelský modul, spojovací tunel, strojní modul a kontrolní modul Skyboltu propouštěly vzduch jak prasklá pneumatika. Poplašný signál kontroly životního prostředí nepřetržitě zvonil, nabádajíc už vyčerpanou a nervózní posádku, aby si nasadila kyslíkové masky. Ale pro Jasona Saint-Michaela to představovalo velký krok ke znovuoživení stanice, a když na to nazíral takto, musel připustit, že řinčící signál je nádherný.

Saint-Michael dobrovolně převzal první hlídku, zatímco zbytek po- sádky se přesunul na palubu Americy a dopřál si první spánek po osmačty- řiceti hodinách. Nevěřil docela opravám, které provedli v modulech, trhlinám "zalepeným žvýkačkou a sdrátovaným dohromady", takže nařídil, aby všichni s výjimkou jedné osoby spali v raketoplánu. America byla nyní spojena se stanicí pomocí improvizovaného zařízení, vyrobeného z ne- poškozených částí spojovacího modulu, takže posádka mohla přecházet mezi stanicí a raketoplánem aniž by se musela oblékat do skafandrů.

Generál se udržoval ve stavu bdělosti občasným nadechnutím čistého kyslíku ze své masky a kontroloval systémy stanice, všechny v různém stádiu oprav. Byl pyšný na to, jaký kus práce už udělali. Naštěstí na palubě byly prostředky k utěsnění otvorů v přetlakových modulech. Tyto pro- středky a řádná dávka potu navíc umožnily postoupit s prací tak daleko.

Utěsnění modulů, aby mohli pracovat bez skafandrů, to byla ma- ličkost ve srovnání s obnovením dodávky energie a přemístěním stanice. Marty Schultz musel vynaložit tři hodiny vyčerpávající dřiny na přečerpání paliva z velké nádrže, kterou sem dopravili ze Země, do dvou nepoško- zených nádrží na stanici. Ale vyplatilo se to; o hodinu později byla obno- vena dodávka energie a tím byla obnovena i činnost systémů, umožňujících vestavěnému automatickému kontrolnímu zařízení analyzovat další závady a škody a informovat o nich posádku. Jakmile zařízení začalo zkoumat samo sebe a sdělovat svým lidským pánům, co není v pořádku, všechno bylo rázem o něco snazší.

Teď bylo třeba pokusit se dostat stanici na použitelnou oběžnou dráhu. Jeden z hlavních motorů a oba hlavní palivové články byly zničeny útokem sovětských raketoplánů. Po doplnění zbývajících palivových článků, zajišťujících elektřinu. musel Marty upevnit palivovou nádrž, v níž zbývalo ještě tři čtvrtiny paliva, ke kýlu a připojit ji k systému pohonných a stabilizačních motorů stanice. Ke konci prvého dne uvedli do činnosti systémy inerciální navigace a přenosu navigačních údajů z družic do té míry, že mohli spustit motory a s daleko větším podílem ručního řízení než obvykle přemístit stanici na nízkou rovníkovou dráhu. Sledujíc ve výšce dvou set mil skoro přesně rovník, prolétávala stanice přibližně šest set mil jižně od bojové skupiny Nimitze v Arabském moři. Při rychlosti sedmnáct tisíc mil za hodinu mohli teoreticky při každém oběhu sledovat flotilu dvacet minut, neboli dvacet minut z každých devadesáti - skoro čtvrtinu času. Za předpokladu, že se jim podaří dát SBR do provozu. Neměli sebou žádného specialistu, ale pokud fungoval hlavní procesor systému, dokázal operátorovi sám označit závady. Dalších čtyřiadvacet hodin se lopotili na systému SBR, až konečně Saint-Michael řekl dost.

Teď zde byl sám, sledoval činnost systémů a držel hlídku pro případ ruského útoku - ačkoli kdyby k němu opravdu došlo, neměli žádnou možnost ho zavčasu zjistit a neexistovala ani žádná zatracená věc, kterou by mohli udělat, i kdyby věděli, že Rusové přichází. Stříbrná věž nebyla ještě připravena k boji. Ještě ne.

Pohlédl na hlavní pult SBR. Pokud se dalo soudit, velká obrazovka nebyla poškozena, ale z nějakého důvodu

nepracovala. Poté, co ji vyňali z rámu, aby ji mohli opravit, použil někdo k jejímu opětnému upevněni na stěnu několika pruhů speciální lepící pásky. Obešel pult a zkontroloval další dvě obrazovky, jednu z nich kanibalsky vybranou z televizoru v místnosti pro odpočinek v modulu Skyboltu. Kdyby obrazovka SBR řádně fun- govala, objevila by se na ní politická mapa, do níž by se promítalo pozo- rování získané pomocí SBR. Bez zobrazení mapy jediné údaje, které dostá- vali, byly série složitých číselných znaků běžící na televizní obrazovce, představující azimut, deklinaci, zeměpisnou šířku a délku, inerciální rychlost a korekce planetárního pohybu stanice ve vztahu k Zemi. To by mohlo být zrovna tak dobře napsáno staroegyptskými hieroglyfy a užitek by byl stejný.

Vrátil se k tomu, co zbylo z jeho křesla /jedna z ruských střel urazila opěradlo/, připoutal se a pomyslel si, že ve dnech před ruským útokem by si automaticky nasadil sluchátka s mikrofonem a zapojil je. Teď ne. Nebylo proč - i když byl staniční maják aktivován, systém přenosu údajů z družic byl v pekle. Mohl by mluvit pouze s někým na Zemi na frekvenci UHF, která byla omezena přímou viditelností. S pomocí TDRS se dá mluvit nebo vyměňovat údaje s kýmkoli na odvrácené straně planety - pomocí UHF, pokud se prodere šumem statické elektřiny, pokud je noc, se snad dá na- vázat spojení s pozemní stanicí, kterou je vidět oknem. Snad.

Byl by si přál, aby stejná bariéra ležela mezi ním a myšlenkami na Enterprise…

Pomyšlení na zničený raketoplán a jeho mrtvou posádku ve spojo- vacím modulu ho zabolelo v duši a zanechalo v něm hluboký pocit frus- trace a hněvu. Nic, co on ani kdokoli jiný udělali, nemohlo už na věci nic změnit, pokud šlo o ty mrtvé. A tím, že prosadil tuto misi, vystavil další členy posádky ... včetně Ann ... stejnému riziku ... Ale přece, ne. Musel si připomenout, že tato mise měla být víc než jen pomsta. Měla zachraňovat životy. Americké životy tam dole, v Perském zálivu…

To řekl sboru náčelníků štábů a presidentovi při jejich schůzce. Nejdříve to vypadalo beznadějně... Stuart odvedl dobrou práci, když přesvědčil kdekoho, že velitel stanice Armstrong je vyřazený a odepsaný člověk, který pro své vlastní dobro a pro dobro své vlasti musí vypadnout z ringu. Protože chce zbytečně provokovat Rusy. Saint-Michael oponoval velice pravděpodobným scénářem událostí, které nastanou, když neuvedou stanici znovu do provozu, a když skončil, zdálo se, že dokonce i ministr obrany Linus Edwards pochopil vážnost situace. Saint-Michael dostal po- volení na poslední chvíli, přesto dokázal zdržet start a zorganizovat vý- měnu nákladu…

Když byl nyní sám ve velitelském modulu, nebyl si tak stoprocentně jistý, že má pravdu. A s touto myšlenkou přišla další: že by měl skončit na nějaké yankeejské Sibiři, jestli jeho plán zkrachuje.

USS Nimitz v Arabském moři

"Nejdokonalejší radarové lodě na světě," zabručel admirál Clancy, "a pořád se cítím jako nahý v trní."

Velitel bojové skupiny adresoval svá slova kapitánu Edgewaterovi, veliteli Nimitze, v bojovém informačním středisku. Mluvil o křižnících USS Ticonderoga, Shiloh, Valley Forge a Hue City, operujících společně s Nimitzem.

Ticonderoga a její sesterské lodě byly skutečně jedny z nejdo- konalejších na světě, i když byly více než deset let staré. Jejich čtyři mohutné radarové antény dokázaly sledovat oblohu na stovky mil daleko ve všech směrech, zajišťovat spojení mezi desítkami lodí a řídit dělostřelecké, raketové a letecké útoky na stovky cílů zároveň. Nesly zařízení na úrovni 21. století v ceně skoro půl miliardy dolarů každá. Jenže zde, uprostřed Arabského moře, byly skoro bezmocné díky složitosti své výzbroje a pře- vaze nepřátelských sil, které je obklopovaly.

Clancy ukázal na pětistopový displej z tekutých krystalů v bojovém informačním středisku. "Potřebuji víc očí tam nahoře, kapitáne," řekl, zabodávaje prst do středu Arabského moře. "Ticonderoga dokáže objevit vysoko letící letouny maximálně na vzdálenost tři sta mil, hladinová plavidla a nízko letící letouny do dvou set mil, a střely a rychlé letouny v přízemním letu do osmdesáti mil." Edgewater souhlasně přikývl. Clancy pokračoval: "To nestačí. Ruské křižující střely a jejich nadzvukové bombar- déry, které mohou nést pět tisíc liber bomb rychlostí Mach dva padesát stop nad hladinou Ticonderoga sotva zachytí. Křižující střela AS-6, která na nás střemhlav nalétává rychlostí blízkou zvuku, ponechává našim doprovodným plavidlům pouhých pět minut na obrannou reakci. Backfire v přízemní výšce se dostane na dostřel dříve, než stačíme kloudně zareagovat."

"Nejdřív musí proniknout naší obranou, admirále," řekl Edgewater. "Máme skoro sto odpalovacích zařízení, plus padesát stíhaček na Nimitzi, připravených vzlétnout -"

"Ale už jedeme na doraz," řekl Clancy a ukázal na okrajové doprovodné lodě. "Valí se na nás sovětské lodě z Rudého moře a Jemenu, sovětské letouny a křižující střely z Íránu a svaz Archangelska z jiho- východu." Zavrtěl hlavou a pokusil se vykouzlit truchlivý úsměv, ale ne- úspěšně. "Starý mořský vlk ... " mávl rukou "... Hlavní obrana letadlových lodí spočívá v tom nedostat se do nebránitelné taktické situace, to v první řadě. Tady je perfektní příklad, jak se to nemá dělat: nechat se obklíčit ze všech stran… potřebovali bychom spolehlivý přehled alespoň do vzdálenosti pěti set mil, abychom mohli tuhle skupinu bezpečně bránit. Právě teď ho nemáme. Potřebujeme pomoc, máme-li se z toho dostat se zdravou kůží."

"To nej1epší, co tady máme po ruce," řekl Edgewater, „jsou naše vlastní palubní EF-18 a letouny Hawkeye s radarem AWACS."

"Které budou prvním cílem, až začne střílení na krocana. A my nemůžeme uvolnit jedinou stíhačku na jejich ochranu."

„Můžeme vypustit další čmeláky ..."

Clancy zavrtěl hlavou. 'Ti čmeláci mají cenu vlastní váhy ve zlatě, ale jsou to sedící kachny v prostoru, kde je velká koncentrace protivzdušných prostředků. Přede dvěma dny jsme vypustili čtyři a Rusové si z nich udělali cvičné terče." Na okamžik se odmlčel, pohlédl na obrazovku a pak řekl: "Nějaké zprávy z ostrova Diego García? Poskytnou nám

nějakou leteckou podporu?"

"Stejný problém jako s E-3C AWACS letectva," odpověděl Edgewater. "Flankery je hned vyhmátnou. Velitelství nechce riskovat a posílat je tak daleko bez stíhacího doprovodu."

„Oni se pokouší mně vykládat něco o riziku." Clancy se sarkasticky usmál. "Já ho mám přímo před očima." Chvíli studoval displej před sebou. "Víš, co potřebujeme. Joe?"

Joe věděl. Potřebovali mít své oči ve vesmíru.

Kreml, SSSR

Posledních deset minut poslouchal generální tajemník jen se stěží skrý- vanou netrpělivostí Chromejevovo a Romerdunovovo hlášení o jejich roz- hovoru s Govorovem.

"Tak dost," řekl, zvedaje ruku. "Už jsem slyšel dost. Děkuji pěkně, ale přes důraz, který kladete na Govorovův odhad škod, způsobených stanici, nemůžete popřít, že doporučil druhý útok."

"To jsme ani nechtěli, soudruhu," řekl rychle Chromejev. "Ale už jsem zdůvodnil, proč by teď nebylo moudré zaútočit. Dále, naše rozvědka přišla s velmi věrohodným vysvětlením; že Američané prostě zachraňují součástky."

"Tomu nevěřím. Američané by nepodstupovali všechny ty potíže s uvedením Armstrongu na vyšší oběžnou dráhu, kdyby jejich jediným důvodem byla záchrana vraku. Govorov měl se stanicí skoncovat, když měl možnost."

"Ovšem, já souhlasím, soudruhu," řekl Romerdunov. "Ale logika nám říká, že je vyloučeno, aby opravili a znovu uvedli do provozu stanici včas, tak aby mohla podporovat operace amerického loďstva na Středním východě. Jejich záchrana vyřazené stanice nemůže mít řádný vliv na naši operaci ."

"Rád bych věřil vašemu ujišťování ... " Generální tajemník se vrátil do křesla za svým stolem, nechávaje oba muže stát. Vrhl na ně upřený pohled. "Takže vaše doporučení je nedělat nic?"

"Ne, soudruhu," řekl Romerdunov. "Vůbec ne. Vyhlásil jsem plnou pohotovost Velitelství kosmické obrany. Nová oběžná dráha Armstronga bude pečlivě sledována a jakékoli další kosmické plavidlo, které se pokusí se stanicí spojit, bude sledováno a ohlášeno Hlavnímu stanu. Také budeme sledovat radarové vyzařování stanice pro případ, že by se Američanům nějakým způsobem podařilo částečně aktivovat jejich systém SBR-„

„Takže vaše absolutní ujištění není tak docela absolutní." Generální tajemník zavrtěl hlavou. "Víte stejně dobře jako já, jaké následky by to mělo, kdyby Američané mohli používat opět svůj kosmický radar. Veškeré výhody, které doufáme získat přesunem Archangelska do oblasti bojů při- jdou vniveč; rovnováha sil bude obnovena."

"Soudruhu," řekl Chromejev rychle, pokoušeje se odporovat, ale ne příliš tvrdě, "výhoda, spočívající ve vlastnictví poškozené stanice s částečně pracujícím radarem se nedá srovnávat s vlastnictvím nejsilnější válečné lodě na světě."

"Ale viděli jsme, co radar na Armstrongu dokáže. A co dokáže Archangelsk, to teprve uvidíme." Na okamžik se odmlčel a uvažoval. "Ačkoli máte pravdu, pokud se týče účinku útoku na stanici v této chvíli, bez ověření, že ji Američané znovu uvedli do provozu a vzápětí po tom nešťastném incidentu se záchranným člunem . To by nepochybně obrátilo světové veřejné mínění proti nám, možná by to dokonce poškodilo i vztahy s některými našimi spojenci. Zdá se tedy, že máme jedinou možnost ..."

"A tou je, soudruhu?" Chromejevovi se nelíbilo, kam debata smě- řovala. Přál si, aby se této schůzky účastnil ministr obrany Čilikov, ale ten jim povolil podat hlášení generálnímu tajemníkovi přímo, domnívaje se, že nedojde k přijetí žádných opatření. Teď se ukazovalo, že to byla možná chyba.

"Mělo by vám být zřejmé, že už nemůžeme otálet a musíme vydat Archangelsku rozkaz k útoku. Nedovolím, abychom ztratili výhodu, kterou ted' máme."

Chromejev se pokusil zachovat klid. "Soudruhu, obě flotily od sebe dělí ještě několik dnů plavby. Nemůžeme vyslat velký útočný svaz na takovou vzdálenost -"

"K čertu, tak po letecké síly z Archangelska pozemními bombardéry nebo křižujícími střelami. Těžké Tupolevy s křižujícími střelami byly přece nejúčinnější –„

"Proti cílům v Iránu," skočil mu do řeči Romerdunov. "Bombardéry mohly odpálit své střely ještě nad svým vlastním územím. Kdybychom měli zaútočit na Nimitze, museli bychom poslat bombardéry až nad Ománský záliv, což by je přivedlo na dosah stíhaček z Nimitze."

"Tak použijte rychlejší bombardéry. Pošlete nadzvukové Tu-22 místo turbovrtulových Tu-95 - stejně nevím, proč je ještě máme ve výzbroji."

"Soudruhu," hledal Chromejev správná slova, jak říci generálnímu tajemníkovi, že by měl nechat plánování vojenských operací na svých gene- rálech. "Chtěl bych navrhnout, abychom pozvali Čilikova. Nepochybně bude chtít svolat zasedání Hlavního stanu; jsou zde ještě další faktory, které je třeba vzít v úvahu -"

"Mám už dost schůzí, Chromejeve! Každá hodina odkladů je pro nás ztracená a umožňuje Američanům, aby se na nás připravili. Máme převahu - ted' je čas jednat!"

Posadil se zpět do křesla a díval se na ně, bubnuje prsty o stůl. Tak dobře, informujte Čilikova. Svolejte své zasedaní. Ale ve čtyři ... ne, ve tři hodiny mi předložíte kompletní plán útoku. Jasné?"

Kosmická stanice Armstrong

Sotva slyšitelné zapraskání ve sluchátkách upozornilo Saint-Michaela, že s ním chce někdo z paluby Americy mluvit. Přitáhl si mikrofon před ústa.

"Zde Saint-Michael."

"Jasone, tady Ann. Jdu k tobě."

Generál byl překvapen. Od návratu posádky na palubu raketoplánu uplynuly pouhé tři hodiny.

"V pořádku," řekl, sahaje po své kyslíkové masce, "pojď".

Ve spojovacím tunelu se okamžitě rozezněl poplašný signál. Improvizovaná přechodová komora silně propouštěla vzduch, jakmile ji někdo otevřel. Ann ve skafandru měla asi minutu na to, aby se dostala do spojovacího tunelu, hermeticky za sebou zavřela dveře a znovu natlakovala tunel dříve, než atmosférický tlak poklesl na nebezpečnou úroveň. Přitom vždycky poněkud poklesl i tlak ve velitelském modulu. Proto si během přestupu musel nasadit masku i Saint-Michael. O chvíli později Ann vstoupila do velitelského modulu.

Saint-Michael sňal masku. "Přišla jsi sama?"

"Už jsem nemohla spát," řekla, odkládajíc masku. "Myslela jsem, že by bylo pěkné být s tebou alespoň pár minut o samotě ..."

"To je dobrý nápad. Neměli jsme příležitost promluvit si už od Colorado Springs."

"A tenkrát sis dělal starosti s rozhodnutím Kosmického velitelství ... Neřekl jsi to, ale já jsem to věděla. Jsem ráda, že to vyšlo. Musím se přiznat, že před startem jsem už moc nedoufala."

"No, bylo k tomu potřeba i trochu štěstí - což budeme potřebovat ještě víc během příštích pár dnů..."

"Oni přiletí, že?"

Saint-Michael ji k sobě přitáhl a ucítil, jak se k němu přitiskla. "Jo," řekl, "budou muset... Určitě si všimli, že Stříbrná věž nezanikla v atmo- sféře. Pravděpodobně se zeptají Govorova, pilota jejich Elektronu, jak těžce byla podle jeho názoru stanice poškozena. Když ho pošlou znovu nahoru, bude to akt agrese, a oni si budou chtít být zatraceně jistí, že je to nezbytné. Nejsou to blázni ani idioti, navzdory tomu, co si o nich myslí naši kancelářští hrdinové ve Washingtonu. Vsadil bych se, že se je Govorov vynasnaží přesvědčit o tom, že by měl znovu zaútočit. Příliš se vychloubali účinností prvního útoku. Bude mít pocit, že musí tu práci dokončit . .. Ann, říkala jsi, že Skybolt fungoval. Funguje?"

"Nevím," řekla, nešťastná, že nemůže dát lepší odpověď. "Nestačila jsem ještě zkontrolovat všechny systémy, ale soudě podle stavu SBR, ne- myslím . . .

"Musíme to vědět, Skybolt je naše jediná obrana proti Elektronům. Od této chvíle se budeš věnovat výhradně Skyboltu. Já budu pracovat na SBR. Marty a Ken mohou dokončit přemístění stanice a provést generální prohlídku. Možná se najde další způsob obrany stanice, dokud nebude Skybolt opraven. Prověřím –„

"Teď ne, Jasone. Podívej, musíš si trochu odpočinout. Nebudeš k ni- čemu, když -"

"Jistě, ale teď nemáme čas … " Otočil se ke komunikačnímu panelu. "Myslím, že se Marty už dost vyspal." Zapojil mikrofon.

"America, zde Alfa."

"Dobré ráno, generále," ozval se plukovník Hampton. "Slyším."

"Potřebuji tady Martyho Schultze."

"Ano, pane."

"A Jone, ať sebou Marty vezme něco k jídlu a kávu."

Obrátil se k Ann, která na něho vrhla kyselý pohled. "Já vím, já vím," řekl. "Vyspíme se později. Chci, abys šla ke Skyboltu hned, jak se najíš. Dej ten svůj patent do pořádku za každou cenu. Já zatím budu muset svolat své letectvo."

"Letectvo? Ty chceš použít Americu jako -

"Kdepak Americu. Až to střílení vypukne, chci aby byla America co nejdále odsud - až na Zemi, když to bude nezbytné."

"Tak co tedy?"

Ale než stačil odpovědět, vstoupil Marty Schultz a Ann byla pone- chána svým spekulacím, což měl Saint-Michael v úmyslu, jak ho pode- zírala.

Pro Martyho Schultze byla tahle nová práce skoro stejně bolestná jako pohled na spálená a znetvořená těla jeho kamarádů, uložená nyní ve spojovacím modulu. Enterprise pro něj představoval něco zvláštního; byl přece expert na jeho operace. Létal už se všemi raketoplány z flotily, starými i novými, ale Enterprise byl prostě jeho.

Byl ještě dítě, když začaly první zkoušky s raketoplány a bylo to právě vypuštění Enterprise z paluby upraveného Boeingu 747, která vznítilo jeho touhu stát se astronautem. Představoval si sám sebe, jak opravuje družice, zachraňuje zbloudilé astronauty a staví města ve vesmíru.

Když byl Enterprise vylepšen a uveden do služby jako náhrada za Challenger, Marty to pocítil jako novou výzvu. Každou minutu svého bdění věnoval přípravě k letu na jeho palubě a od té doby létal s Enterprise častěji než kdokoli jiný.

A teď uviděl ... Enterprise ve vzdálenosti několika set yardů ... a ten pohled mu sevřel srdce. Uviděl místo, kde ruská střela raketoplán zasáhla, uviděl stopy exploze a požáru na dolní palubě, uviděl zničené manévrovací trysky na přídi. Spojovací adaptér raketoplánu a jeho přechodová komora byly dokořán otevřené jako tlama mrtvé velryby, vyplavené na pobřeží. Rameno dálkového manipulátoru trčelo šikmo z otevřeného nákladního prostoru, jeho mechanické prsty roztažené jako prsty ruky, natahující se pro pomoc.

Dobrá, proto zde byl, aby pomohl. "Začínám s přesunem," řekl.

"Rozumím," odpověděl plukovník Hampton. Marty sevřel ovládací rukojeti své jednotky MMU a zamířil k raketoplánu.

Hampton nervózně pohlédl na inerciální výškoměr. "Jsme jen pár mil nad hranicí atmosféry. Nebude moc času.

Dokážeš s tou věcí letět bez předních manévrovacích trysek?"

"Poletí přímo nádherně. Bude těžké s ní zakotvit - možná nemožné - ale jestli je na palubě energie a palivo, bude to v pořádku." Musel dodat svému hlasu tón, jako by tomu opravdu věřil. Kvůli sobě i kvůli ostatním.

Proplul nad nákladním prostorem, pak odepjal svou MMU a připevnil ji k úchytům na přední části pilotní kabiny, pak přeručkoval k adaptéru, prošel komorou a vstoupil do nitra lodi. To, co uviděl, ho vyděsilo. "Já… jsem ted' na střední palubě. Všechno je v tahu. Tady se asi nedá nic zachránit." Odmlčel se. Pak, hledaje si cestu mezi zbytky sedadel posádky, oznámil "Přecházím na letovou palubu."

"Rozumím."

O chvíli později už seděl na velitelském sedadle a zkoumal přístroje. "Vypadá to dobře, Americo. V bateriích je ještě šťáva. Pokusím se nahodit palivové články."

Vyzkoušel panel elektrického rozvodu na pravé straně pilotní kabiny. Spínače byly umístěny na desce s čárami a šipkami, zobrazujícími vztah mezi různými okruhy a jejich ovládači, ale on je měl vryté v paměti. Pokud články nebyly zničeny, říkal si v duchu, měly by fungovat ...

"Kyslíkový a vodíkový kohout jedna, dva a tři otevřeny," recitoval, když zapínal spínače. "Proud z baterie zapojen. Ohřívače nádrže zapo- jeny …"

Pokračoval v odříkávání kontrolní procedury, identifikuje zároveň místa zkratů a prováděje nutné opravy. Konečně se rozsvítila světla na hlav- ním panelu.

„Dokázali jsme to Americo," řekl vzrušeně. „Enterprise žije." S rostoucím nadšením dokončil oživení palivových článků a posadil se zpět do velitelského křesla.

"Tak pojď holka," řekl Marty a poplácal panel digitálního autopilota. "Já vím že jsi živá. Teď se potřebujeme dostat zpátky na parket."

Monitor před ním byl prázdný s výjimkou malého blikajícího čtve- rečku, ne většího než obilné zrnko - ale ta malá tečka měla kardinální význam. Mozek Enterprise, počítač GPC pracoval. Problém byl v tom, že všechno zapomněl. Musel do něj zavést iniciační program, sérii příkazů, které počítači řeknou, že je počítač.

Udělal to rychle, zaváděje do počítače příkazy a instrukce, které mu poví, kde ve své permanentní paměti najde program, který spustí rychlou výuku počítače. Po každé lekci počítač složí závěrečnou zkoušku tím, že pro sebe zapíše další program do krátkodobé paměti, pomocí něhož se dostane k další lekci. Marty sledoval každý krok pomocí příkazů, které se periodicky dotazovaly počítače na jeho postup. Na Zemi tyto komplikované procedury prováděl pozemní personál, takže když posádka zaujala svá místa, nalezla perfektně pracující počítač, nakrmený všemi potřebnými informacemi. Marty byl jeden z mála těch, kteří si našli čas sledovat tyto procedury od začátku.

"Jak to jde, Marty?"

"Už jsme na střední škole."

„Cože … opakuj ...?"

„Jde to dobře, úplně dobře."

O třicet minut později se obrazovka monitoru naplnila zprávami, informujícími o závadách, problémech s klimatizací a úbytku provozních médií. Ale pro Martyho to znamenalo, že Enterprise byl schopen opět my- slet. Vložil do počítače závěrečný kód a sevřel řídící páku.

"Americo, Enterprise je připraven k manévru."

"Rozumím. Dělám místo." Hampton přikázal počítači Americy, aby uhnul Enterprise z cesty. "Máš volno."

"Už jdeme." Marty dvakrát překontroloval polohu ovladačů a posunul páku dopředu.

Nic.

"Tak jdeme, holka." Posunul páku ještě o kousek dále. Stále žádná odezva.

"Enterprise, jak to jde?'

"Moment." Marty vymazal letový kód a znovu ho zavedl. Tentokrát ho počítač odmítl přijmout. Marty se znovu posadil a začal zkoumat přístrojovou desku.

"Poslední možnost," řekl směrem k panelu. Zkontroloval ukazatele tlaku paliva, napětí proudu, stavu palubních okruhů - všechno v normě.

"Nemáme moc času, Enterprise. Nastartuj nebo vystup."

"Ještě minutu." Znovu vymazal letový kód. "Tak poslouchej, ty troubo. Když nebudeš fungovat, tak tě v tom nechám." Znovu zavedl letový kód 202 a obrazovka zešedla.

"Počítač GPC nepřijímá letový kód," ohlásil Marty Hamptonovi.

"Tak odtud k sakru vymázni. Teplota stoupá. Když budeš ještě če- kat..."

"Už jdu," řekl Marty. Právě se chystal opustit velitelské křeslo, když ho zastavil náhlý nápad. Vymazal letový kód a vyťukal kód vymazávající paměti IPL. Eliminoval veškeré školení raketoplánu. Náhle se kód vrátil jako "202" - letový a manévrovací kód.

"Perverzní ženská ... zvrácená psychologie, jako vždycky-".

"Cože... opakuj, Enterprise?"

Marty se znovu posadil a sevřel řídící páku.

"Říkám, že Enterprise je v pořádku a připraven k manévru."

Marty Schultz, zajišťován Kenem Horvathem, se vznesl nad zbývající volně se vznášející sekci pultu SBR, zachytil ji a upevnil na správné místo pomocí speciální pásky.

"Pozor na stanici," ozval se v interkomu Saint-Michaelův hlas. "Pře- chod horizontu cílové oblasti za jednu minutu. Stanice v červené pohotovosti."

Horvath šťouchl Schultze do žeber, rozhlíželse po velitelském modulu. Skoro všechny panely a pulty v celém modulu - umístěné na stěnách i na stropě - byly během posledních pěti dnů odstraněny a jen asi polovina jich byla zatím namontována zpátky. Zbytek se vznášel, všelijak připevněn k ostatním částem zařízení, různě po celém modulu. Svazky drátů všech druhů křižovaly modul ve všech směrech: pro členy posádky bylo snazší se jim vyhýbat než se je pokoušet vést stále se měnícím vnitřkem improvizované se stavy elektronického zařízení modulu. Části zařízení vypůjčené z ostatních modulů - počítače a monitory z obytného modulu, vedení z Enterprise, trubky a izolace ze skladovacího modulu, celé úseky ovládacích pultů z výzkumného modulu - spojeno do zdánlivě nahodilých celků, se vršilo na nejneočekávanějších místech po celém modulu. Ale hromady zařízení pouze částečně zakrývaly veliké silikonové záplaty na stěnách modulu, ožehlá místa a občas blikající výstražné signály kontroly životních podmínek /výstražné sirény už dávno odpojili, ale i tak každý sledoval výstražná světla" .

Jedna ze silikonových záplat byla před nedávnem odstraněna a otvo- rem byl protažen silný kabel pro přenos dat. Pak byla upevněna nová zá- plata. Kabel vedl z velitelského modulu volným prostorem do nákladního prostoru Americy. Raketoplán byl připojen ke stanici pomocí svého mani- pulačního ramene, uchyceného pevně na centrálním kýlu. Několik pultů bylo přemístěno na letovou palubu raketoplánu a spěšně zapojeno.

Jone, za par minut budeme připraveni k přenosu, ohlásil radiem Saint-Michael na palubu Americy.

"Rozumím," odpověděl Hampton. "TDRS zapojen na taktickou frekvenci flotily, přenos z Americy na Armstrong aktivní. Jsme připraveni."

Saint-Michael se otočil zpět k hlavnímu pultu radaru SBR - nebo, lépe řečeno, k tomu, co nyní sloužilo jako hlavní pult. Část zařízení pultu byla roztahána po celém modulu, ale hlavní ovládací prvky se jim podařilo namontovat tak, že je mohla obsluhovat jedna osoba. Ken Horvath zaujal své místo vedle Saint-Michaela a studoval displeje, kroutě přitom hlavou.

"Tedy jak tohle všechno budu luštit ...

"Já ti to vysvětlím," řekl mu Saint-Michael. "Měl bys předávat tyto informace na Nimitz nebo Ticonderogu jako řídící letového provozu, pokud nebude přenos TDRS fungovat. Počítač SBR je v tahu, takže nám nemůže promítnout cíle do mapy. Ale dostáváme údaje o vzdálenosti, směru, výšce kursu a rychlosti sledovaných objektů. Tohle všechno se promítá na těchto dvou obrazovkách. SBR může dokonce analyzovat cíl - říci nám, jestli je to letadlo nebo loď, jeho původ a pravděpodobné určení - a to se zobrazí na levé obrazovce. Ty si jen označíš cíle identifikačními kódy, abys věděl, který je který."

"To nevypadá moc složitě," připustil Horvath.

"Tak jednoduché to zase není. SBR dokáže zachytit objekty o váze pouhých pár set liber, takže budeme dostávat příval informací. Pravdě- podobně to budeme muset trochu přiškrtit - vymazat to, na co se nebudeme chtít dívat. Máme monitor, který zaznamenává ty věci, které stornujeme, ale odsud na něj nevidíme. Tak buď opatrný ... Jestli se spojíme s Nimitzem via TDRS, třetí monitor bude zobrazovat jeho polohu. Doufám, že počítače na Ticonderoze dokážou převést naše údaje na digitální displej v jejich informačním centru."

Saint-Michael zkontroloval displej po své pravici. "Pozor na stanici. Přechod horizontu. Teď."

Pak ohlásil na palubu Americy: "Aktivuj spojení TDRS, Jone."

USS Nimitz

„Admirále, blesková zpráva z Ticonderogy."

Edgewater rychle přelétl očima blanket. "Admirále, to je z Arm-stronga. Zase vysílají...

Clancy už překvapeně pozoroval opakovací display z tekutých krystalů. Obraz na něm se rozvlnil, jako by přes něj stékaly proudy fosforeskující vody. Nejdříve se změnilo měřítko displeje samotného, pak se na něm objevily symboly lodí Clancyho svazu. Za pár okamžiků se na displej promítla i mapa oblasti včetně politických hranic.

A na pravé straně obrazovky se vynořil svaz vedený Archangelskem, roztažený do formace tvaru "Ruské hvězdy." Brzy se objevily i další podrobnosti: displej identifikoval letouny, helikoptéry, dokonce i typ radarového vyzařování z každého plavidla. Po straně displeje naskočily kódy, přidělené každému plavidlu a jejich kursy a rychlosti.

Clancy spěšně přistoupil k hlavnímu pultu a uchopil mikrofon. "Pře-
pojte mě na Ticonderogu. Chci mluvit s kosmickou stanicí."

Trvalo to pár minut, ale za chvíli Clancy uslyšel známý praskot satelitního přenosu a ještě další důvěrně známý zvuk .. . "Nimitzi, zde stanice Armstrong. Jak mě slyšíte? Přepínám."

"Jasone, ať visím ... Zaslechl jsem cosi, že snad někdo z Kosmického
velitelství zvedl svůj zadek, aby dal do pořádku tu stanici, ale zakázal jsem si věřit tomu. Moc rád slyším tvůj hlas."

"Nápodobně, admirále," řekl Saint-Michael. "Nemáme moc času. To
hlavní jsem sdělil na Ticonderogu, ale naše situace je taková: v této chvíli jsme na rovníkové oběžné dráze. To znamená, že pokrýváme vaši oblast pouze dvacet minut z každých devadesáti. Víc dělat nemůžeme.'

"Rozumím, Jasi. Je to skvělé. K čertu, i dvacet minut údajů z SBR je cenných. Poslyš, jak moc je stanice poškozená? Můžete se nějak bránit?"

Saint-Michael pohlédl stranou na Martyho Schultze, který právě opouštěl velitelský modul.

"Pracujeme na tom, admirále. Možná budeme mít i překvapení pro každého, kdo by nám chtěl ubližovat. Každopádně, jsme zde. Konec."

Útočná formace Ruslan

Plán útoku byl propočítán a zkoordinován do poslední sekundy.

Šest sovětských bombardérů Tupolev-26 Backfire neslo po jedné protilodní křižující střele AS-6 Kingfish, zavěšené na centrálním závěsníku, plus po dvou protiradarových střelách AS-12 Kegler zavěšených pod křídly. Ve vzdálenosti tří set mil od nejseverněji umístěných doprovodných plavidel Nimitzova svazu měly bombardéry z výšky jedenácti tisíc metrů odpálit své střely. Zatímco střely budou stoupat do své přeletové výšky a nabírat rychlost, bombardéry přejdou do nadzvukového letu těsně nad hladinou moře a ve vzdálenosti devadesáti kilometrů od americké flotily odpálí své protiradarové střely.

Ve stejném okamžiku, kdy budou odpáleny střely AS-6, odstartuje z Archangelska směrem k Nimitzi první vlna stíhačů Suchoj Su-27 Flanker. Současně odstartují z doprovodných letadlových lodí Sevastopol a Novorosijsk dvě vlny po pěti nadzvukových bombardérech Suchoj Su-24 Fencer a zaútočí na americkou flotilu z jihu a ze západu. Každý bombardér ponese dvě protiradarové střely AS-12, čtyři modernizované protipancéřové střely s dlouhým doletem AS-16 a jeden třicetimilimetrový rotační kanon.

Útok ze dvou stran za účasti dvaceti čtyř těžce vyzbrojených nad- zvukových bombardérů byl načasován téměř perfektně. Druhý pilot vedou- cího bombardéru Backfire, nadporučík Ivan Tret odpovídal za dodrženi časového harmonogramu šesti Backfirů ze základny v Baku.

"Blíží se kontrolní bod," oh1ásil navigátor Treťjakovi. "Pozor... teď."

"Zpoždění sedm sekund," řekl Treťjak, porovnávaje letový plán s chronometrem. "Nová rychlost, navigátore?"

"Okamžik ... Nová rychlost k příštímu kontrolnímu bodu - jedna-jedna-devět-pět kilometrů za hodinu."

„Slyším," odpověděl pilot, major Andrej Budanov. S očima upřenýma na stupnici dopplerovského rychloměru posouval plynové páky obou motorů Kuzněcov NK-144 dopředu, dokud se na stupnici neukázala požadovaná rychlost, pak přestavil křídla. "Rychlost nastavena." Přepnul na velitelskou frekvenci. "Ruslanův roj, nové nastaveni plynu: devadesát procent. Nastavení křídel: čtyřicet stupňů." Všech pět letounů rozkaz potvrdilo.

Perfektní, pomyslel si velitel. Přesně na čas a ani náznak toho, že by byli objeveni. Perfektní…

USS Nimitz

"Pane, SBR hlásí šest velkých rychlých letounů na kol kursu ze severozá-padu. Pravděpodobně Backfiry."

"Vzdálenost?"

"Letouny jsou ještě nad Iránem, pane," řekl námořník na můstku.

"Šest set šedesát námořních mil. Blíží se rychlostí zvuku ve velké výšce."

"Vyhlaste poplach," nařídil Edgewater a pohlédl na Clancyho, očekávaje odvolání nebo změnu. Místo toho uslyšel: "Zvedněte poho- tovostní roj Romeo. Whiskey jedna na katapulty. Vyšlete křižník Mississippi na severozápad na podporu Tomcatů. Vysílejte na všech frekvencích výstrahu všem letounům v okruhu čtyř set mil, ať se okamžitě identifikují, nebo budeme střílet bez další výstrahy."

"Rozkaz, pane."

Pobočník podal Clancymu přilbu a pomohl mu navléknout záchran- nou vestu.

"Nimitzi, zde Armstrong. Sledujeme letouny, které míří k vám. Slyšíte?"

"Máme je, Jasone," spokojeně zavrčel Clancy. "Vy mládenci jste je zaměřili tři sta mil předtím, než bychom se vůbec dověděli, že tam jsou. Možná jste právě zachránili tenhle bojový svaz. Dobrá práce."

Saint-Michael vzdychl. Můžeme udržovat dohled nad oblastí ještě patnáct minut. Doufejme, že Rusové nebudou příliš bojechtiví, zatímco bu- deme na odvrácené straně dráhy."

„Taky doufám. Ještě jednou děkuji." "Mnoho štěstí, admirále. Armstrong končí."

Útočná formace Ruslan

"Devadesát sekund do odpálení," ohlásil Treťjak.

"Rozumím," odpověděl bombometčík ve tmavé komůrce pár metrů za Treťjakem. Chabarov vrhl rychlý pohled úzkým průchodem na operátora obranných systémů, vytáhl z boty láhev a dopřál si dlouhý doušek.

Ale nebyl dost rychlý. Operátor elektroniky nadporučík Artěmčuk ho zahlédl. Průšvih, pomyslel si Chabarov, ale k jeho překvapení Artěmčuk jen kývl hlavou a nastavil dlaně. Chabarov mu mistrně láhev hodil.

Artěmčuk ji otevřel a přičichl k obsahu. To není vodka? Zakroužil s lahví a pohlédl tázavě na Chabarova. Bombometčík si položil dlaň na žaludek a významně s ní zakroužil. "Blížíme se k bodu odpálení."

"Rozumím." Chabarov ukázal Artěmčukovi vztyčený palec a zkontroloval polohu spínačů odpalovacího zařízení. "Kontrola provedena. Připraven k povolení a desetisekundovému odpočtu."

"Ruslanův roj, Ruslanův roj," ozval se ve sluchátkách Budanovův hlas, "odpálení povoleno, opakuji, odpálení povoleno."

Bombometčík Chabarov přesunul ovladač do polohy POVOLENO.

Artěmčuk opětoval Chabarovův pozdrav a přikývl. Jeden hlt neuško- dí. Jsou ještě míle daleko od maximálního dosahu amerických radarů. Při- ložil láhev ke rtům -

Na jeho panelu se náhle rozezněl výstražný bzučák. Polekaný Artěmčuk vdechl plný doušek doma destilovaného

čistého alkoholu rovnou do průdušnice a do plic.

"Obranná sekce. Bezpečnostní výstraha. Kurs a typ, okamžitě."

Artěmčuk se divoce rozkašlal, ale to mu příliš nepomohlo - nemohl popadnout dech, nemohl promluvit. Láhev mu vyklouzla z ruky a alkohol se rozlil po jeho kalhotách a po podlaze.

"Obrano, hlaste se. Typ a azimut těch cílů ...

Žádná odpověď.

"Ruslanův roj, únikový manévr Echo-pět-Echo. Proveďte!"

"Ne!" zvolal Chabarov. "Ještě zbývá pět sekund do odpálení střel ...

"Vykašlete se na střely, bombometčíku! Zastavte odpočet a připravte se k odpálení po ukončení únikového manévru. Obrano, dej mi azimut těch cílů!"

Ale už bylo příliš pozdě. Jediný únikový manévr, který bylo možno provést v čelní řadě, byl střemhlavý sestup při třech "g" do bezpečí v blíz- kosti mořské hladiny, ale protože bylo během manévru nutno zachovat původní kurs vzhledem k tomu, že nebyl čas vydat další příkazy, únik se nepodařil. Střela AIM-54 Phoenix amerického námořnictva urazila pravé křídlo bombardéru Backfire a stopadesátitunový stroj se v divoké vývrtce roztříštil o hladinu Arabského moře.

Po útoku dalekonosnými střelami Phoenix ze vzdálenosti sto mil vyrazilo šest stíhačů F-l4E Tomcat Plus z Nimitze k rozprášené formaci bombardérů. Střely Phoenix byly na maximální vzdálenost relativně ne- spolehlivé. ale i když svůj cíl nalezla pouze jedna, útok splnil svůj účel. Křižující střely AS-6 vyžadovaly v posledních deseti sekundách před odpálením ustálenou startovací základnu, pohybující se v poměrně úzce stanoveném rozmezí rychlostí, a ruské bombardéry toto rozmezí už překročily.

Zkáza pokračovala. S protiradarovými střelami AS-12, zavěšenými na vnějších závěsnících, činila maximální povolená rychlost Backfiru Mach 1,5 - ale bombardéry se již před zahájením únikového manévru pohybovaly rychlostí Mach 1. Při střemhlavém letu v krátké době dosáhly a pak pře- kročily maximální povolenou rychlost. Ty šťastnější své střely odhodily před dosažením mezní rychlosti Mach 1,8; ostatní se rozpadly na kusy.

Ze šesti bombardérů přežily první útok Tomcatů tři. Jeden z nich byl poté zasažen a zničen infranaváděcí střelou středního dosahu Sidewinder. Druhý neodhodil jednu střelu AS-12, která se teď utrhla a urazila ho- rizontální stabilizátor, čímž letoun pozbyl řízení.

Zbývající Backfire přerušil únikový manévr krátce po jeho zahájení, znovu zamířil svou křižující střelu AS-6 a odpálil ji několik sekund předtím, než ho dva Tomcaty zasáhly třemi střelami. Střela AS-6, táhnoucí za sebou dlouhou, jasně žlutou vlečku plamene, zamířila k obloze, vystoupila do výše padesáti tisíc stop a zamířila rychlostí Mach 3 na jihovýchod. Americké Tomcaty neměly žádnou naději dostihnout ji.

Ale střela AS-6 směřovala přímo nad raketový křižník USS Mississippi, který naváděl Tomcaty z Nimitze a střelu zachytil ihned po jejím odpálení. Zamířil své zdvojené vrhače Mark 26 na přídi a zádi lodě a odpálil proti ruské střele salvu čtyř raket SM2-E Standard. AS-6 navzdory svému modernímu řešení, přesnosti a ničivé síle nebyla schopna jakéhokoli únikového manévru. Letěla ve velká výšce v přímém kursu k cíli a to z ní činilo snadný terč. O pár sekund později ji americké rakety zničily.

USS Nimitz

"Můstek, zde informační středisko. Aegis hlásí radarový kontakt. Letouny, směr jedna-pět-nula přesně, vzdálenost tři-jedna-pět, rychle se blíží. Mnohonásobný cíl."

No, tentokrát nám Armstrong nepomůže, pomyslel si admirál Clancy, když s Edgewaterem vyšli na můstek, dělíce svou pozornost mezi operace na letové palubě a obrazovku radarového opakovače.

Edgewater pohlédl na stínítko.. "Na jihovýchodě máme na hlídce roj Tango, admirále. Čtyři Tomcaty." Sáhl po mikrofonu. "Středisko, zde Edgewater. Kolik je těch cílů?"

"Nevím, pane. Zdá se, že jen tři, velká výška i rychlost, dvě stě mil od udané polohy našeho křižníku South Carolina."

"Raději zvedneme další roj na pomoc roji Tango. Nevěřím, že by Archangelsk poslal jen tři stroje. To budou spíš tři formace - dvě útočné a jedna jako stíhací doprovod.'

"Rozkaz, pane." Edgewater odložil mikrofon, spojující ho s bojovým informačním střediskem a spojil se s řízením leteckých operací. "Operační, zde můstek. Whiskey jedna start, Sierra na palubu. Whiskey jedna na pomoc Tangu. A hoďte sebou!" Otočil se zpět ke Clancymu, který sledoval ruch, obklopující dva stroje F-14 Tomcat na katapultech. Za vztyčenými deflektory čekaly další dva Tomcaty, až se uvolní místo na katapultech a dalších osm stálo seřazeno za nimi. Výtah číslo tři vynášel z hangárové paluby stále další Tomcaty a ty se postupně řadily na palubě. Spustil se studený déšť. Hluk na letové palubě vzrůstal a můstek zaplavil pach spáleného leteckého petroleje, ale Clancy byl ve svém živlu, když byl se svými námořníky při jejich práci.

Zacinkal zvonek a do Edgewaterovy ruky vklouzl proužek papíru z počítačové tiskárny. "Zpráva z Mississippi, admirále," zvolal. Když Clancy neodpověděl, vyšel za ním Edgewater na boční lávku. "Mississippi hlásí, že sestřelila ruskou křižující střelu AS-6, vypálenou ze severního sektoru Arabského moře, pane."

"Co Backfiry? Podařilo se Tomcatům .. .

"Všech šest,' řekl Edgewater a usmál se. "Pět sundaly Tomcaty. Šestý přišel o řízení."

Clancy zvedl oči k obloze, nechávaje kapky studeného deště dopadat na svou tvář.

Díky, Armstrongu ...

Tjuratam, SSSR

Téže noci zabušil na dveře Govorovova domu na základně Velitelství kosmické obrany muž v uniformě. Zabušení vyděsilo Govorovovu ženu a způsobilo, že se jejich pětiletá dcerka probudila a zeptala se, jestli hoří. Govorov otevřel dveře a uviděl pobočníka ministra obrany se zapečetěným dopisem v ruce.

V dopise stálo, že na něho na letišti čeká připravený MiG-33; měl se okamžitě hlásit v Kremlu. Dopis uváděl přesný čas jeho schůzky s Hlavním stanem.

Govorov byl rozčilen, ale skryl to před Čilikovovým pobočníkem. Bylo vyloučeno, aby se dostavil v určenou dobu, i když poletí nej- rychlejším stíhacím letounem na světě. Ale v tom byl záměr, zřejmá snaha dát mu najevo, jak hluboce je s ním Hlavní stan nespokojen.

Řekl pobočníkovi, ať chvíli počká, odešel do koupelny a začal se ho- lit. Jeho žena se nadzvedla na lokti v jejich posteli. "Kdo to byl, Alexan- dře?"

"Kurýr z Moskvy. Potřebují mě tam."

"A to ses chtěl holit potmě?" Vstala z postele a rozsvítila světlo v koupelně. "Podívám se na Káťu. Kurýr ji vylekal."

Uslyšel konejšivý hlas ženy, snažící se uklidnit dcerku a musel pevněji sevřít břitvu, aby se nepořezal. Když někoho z členů Hlavního stanu vytáhli takhle v noci z postele, bylo to na pováženou. Nestál příliš o ceremonie a privilegia, ale oni s ním jednali jako s velitelem pluku.

Samozřejmě, věděl proč . . . protože americká stanice nebyla zničena do té míry, jak si myslel ...

Oholil se. umyl a oblékl do kombinézy Velitelství kosmické obrany. Žena na něj čekala u dveří s leteckou bundou, termoskou kávy a obloženým chlebem se šunkou a vejci, zabaleným v papírovém sáčku.

Vzal její tvář do dlaní a políbil ji na ústa. "Nezasloužím si tě," řekl.

"Ale ano," řekla, pomáhajíc mu obléknout bundu, "ale já tebe taky." Zapnula mu zdrhovadlo bundy a přidala dlouhý, horký polibek. "Zavoláš mi před startem?"

Její otázka byla neočekávaná. "Kdybych dokázal odhalit záhady ženy, dokázal bych odhalit záhady vesmíru a možná dokonce i Hlavního stanu." Usmál se, ale poněkud nuceně. "Ano," dodal rychle. "Pokusím se zavolat."

"Miluji tě, Sašo."

Její tón ho zarazil. Vyhledal její oči. To, co v nich uviděl - vzedmulo v jeho nitru náhlý poryv bolesti ...

"Zavolám ti," řekl a spěšně vyšel z bytu. Cestou ke schodům málem vrazil do pobočníka. Muž spěchal před ním, aby mu přidržel dveře. Oba vyšli do studené tmy a nasedli do připraveného vozu.

Jakmile se rozjeli, Govorov zvedl sluchátko radiotelefonu a vyťukal čtyřmístné číslo. "Zde maršál Govorov. To je dozorčí? Kde je Guljajev? Dejte mi ho. Nikolaji, dostal jsem rozkaz letět do Moskvy. Zavolej dis- pečink a odvolej pilota MiGu-33. Poletím sám. Pošli mi do letounu příkaz k letu a výstroj . Dej připravit ke startu Elektron jedna. Odlet ihned po mém návratu. S Elektronem 2 poletí plukovník Koželub a s Elektronem 3 plukovník Litčenko. Připrav rozkaz k letu s Jedničkou pro Vorožejkina, pro případ, že bych se nevrátil. Až se vrátím, přejde zpět do pohotovosti s Pokryškinem."

Govorov odložil sluchátko zpět do vidlice a opřel se. "Jeďte rychleji." Před očima mu vyvstal živý obraz jeho ženy a dcerky, ale násilím ho potlačil. Předtím uviděl v jejich očích něco, co mohl sotva změnit. Měla strach, strašný strach.

"Rychleji!"

12
Říjen

Pohotovostní bojové stanoviště

Novomoskovsk, SSSR

Bylo to poprvé po dlouhé době, kdy se někdo z členů Hlavního stanu dostal na záložní velitelské stanoviště umístněné sto šedesát kilometrů jižně od Moskvy. Toto zvláštní stanoviště se nikdy nepodílelo na žádném cvičení a bylo obsluhováno pouze malým štábem zvlášť pečlivě vybraných a pro- věřených techniků a vojáků. Nemělo ani své letiště - do Novomoskovska se létalo výhradně helikoptérami. Další, všeobecně známá velitelská stano- viště pod Kremlem a v Puškinu přitahovala zájem a publicitu a v případě vypuknutí termonukleárního konfliktu se měla podle předpokladů stát pro Západ žádoucím cílem.

Novomoskovsk, vzdálený ode všech vojenských cílů, továren, a - což bylo nejdůležitější - dobře utajený, měl sloužit jako útočiště v případě nejvyšší potřeby. Pokud by už střetnutí nevypuklo a zbýval by čas, jedenáct členů Hlavního stanu i se svými pobočníky a asistenty vědělo, že novomoskovské velitelské stanoviště je mnohem bezpečnější a chráněnější než kterékoli jiné v Sovětském svazu.

Ve skutečnosti bylo novomoskovské velitelské stanoviště pravdě- podobně nejbezpečnější místo v celé východní Evropě. Když v Sovětském svazu zdokonalili techniku sváření ultrasilných kovových desek, okamžitě tuto technologii použili při stavbě tohoto zařízení. Základní konstrukce krytu byla sestavena z ocelových desek čtyři stopy silných, svařených ma- lými jadernými výbuchy v průmyslových reaktorech. Celá ocelová skříň bunkru spočívala na mohutných tlumičích, chránících ji před otřesy a schopných absorbovat i energii nukleárního výbuchu. Dva tucty mužů a žen zde mohly žít a pracovat v přijatelném pohodlí alespoň měsíc bez kontaktu s okolním světem. Novomoskovsk byl bezesporu místem, kde se dala přežít i nukleární válka.

Nicméně ani toto místo neposkytovalo v této chvíli ochranu před hněvem generálního tajemníka KSSS. Sovětský vůdce seděl v čele stolu a poslouchal s rostoucím podrážděním výklad prvního náměstka ministra obrany Chromejeva, stojícího vedle elektronické informační tabule a po- dávajícího přehled o posledním vývoji Operace Peří. Ostatní členové Hlavního stanu seděli naproti generálnímu tajemníkovi. Každý měl před sebou komunikační terminál a telefon.

Včera, když byl zahájen masivní vzdušný úder proti bojovému svazu Nimitze, odložil generální tajemník všechna svá vystoupení a jednání a osobně převzal velení. Prolomení americké blokády Perského zálivu stálo nyní v popředí jeho zájmu a postupně v něm rostl vztek, když viděl, že nic nejde podle plánu. A kdo se mu mohl divit? Jeho doménou byla spíše domácí ekonomika. Jeho vojáci by si měli dokázat poradit se svými úkoly, když jim jednou byly vytčeny cíle a základní strategie.

"Bojová skupina Archangelska brzy prorazí průchod blokádní clonou pro rychlé letouny," začal Chromejev. "Tento průchod zajistí relativně vol- nou cestu pro naše námořní stíhací bombardéry MiG-23, kterými posílíme skupinu Brežněva. Očekáváme -"

"Dost," přerušil ho generální tajemník. "Co je to „relativně volná cesta?" Jak to vypadá s Nimitzem? Ještě stále blokuje Hormuzskou úžinu, že? Proč nepokračujeme v útocích na Nimitze? Proč neovládáme Arabské moře? Proč nemůže proniknout bojová skupina Archangelska do Omán- ského zálivu? Proč?"

"Nepodařilo se nám dostatečně omezit bojeschopnost Američanů, aby naše plavidla mohla proniknout do oblasti," řekl admirál Čerčerovin. "Soudruhu, to si vyžádá určitý čas -"

"Jak moc jste omezili jejich bojeschopnost? Kolik lodí jsme potopili?" Čerčerovinovo mlčení mluvilo za všechno.

"Žádnou? Nepotopili jsme žádnou loď?"

"Konflikt ještě nedospěl do fáze přímého střetnutí hladinových pla- videl," vmísil se ministr obrany Čilikov. "Tato fáze nastane až za několik dní. Zatím probíhají vzdušné boje, které našim lodím prorážejí cestu vpřed…"

"A těžce jsme poškodili řadu amerických plavidel," dodal Čerčerovin. "Naše střely AS-l2 jsou vysoce účinné proti starším americkým radarům. Jakmile budou vyřazeny jejich raketové křižníky, naše bombardéry vyčistí cestu pro Archangelsk - "

"Vy máte, admirále, patrně fixní ideu, že jediným účelem poslední ofenzívy je to, aby Archangelsk pronikl do Perského zálivu," řekl generální tajemník. "To není naším cílem. Naším cílem je vytlačit Nimitze z Pers- kého zálivu vůbec a jednou provždy. Když to bude nutné, nechám Nimitze a jeho doprovod sfouknout z hladiny . .. myslím, že to je obrat, který vy a vaši lidé rádi používáte, admirále. Je to teď jasné?"

"Ano, soudruhu generální tajemníku," hlesl admirál, zalit potem. Vrchní velitel se obrátil k ostatním členům Hlavního stanu. "No," řekl, "tak sem s dalšími špatnými zprávami. Jaké jsou naše ztráty?"

"Ztráty na hladinových plavidlech jsou prakticky nulové," řekl rychle Chromejev. "Poškozeno bylo pět plavidel, všechny protiradarovými stře- lami. Fregata Komarov byla poškozena těžce, ale je schopna dalšího boje. Ztráty letadel hlášené z Archangelska činí: 20 stíhacích letounů Su-27, 3 protiponorkové vrtulníky Kamov-27 -"

"Dvacet stíhaček" řekl generální tajemník. "Během dvou dnů jsme ztratili dvacet stíhaček z Archangelska? Kolik jich tam bylo na začátku?"

„Sedmdesát čtyři –„

"Ztratili jsme skoro čtvrtinu našich palubních stíhaček? Jak to?" Obrátil se vztekle na Čerčerovina. „O Archangelsku jste tvrdili, že to bude rozhodující zbraň. Prozatím se ukázal být téměř bezcenný."

"To není pravda, soudruhu," řekl admirál rychle. "Naše ztráty byly vyšší než jsme předpokládali, protože Američané se zjevně neohlíží na nebezpečí možné eskalace tohoto konfliktu ústící do velké konfrontace. Nimitz by se měl stáhnout z oblasti Perského zálivu - namísto toho nejenom blokuje námořní přístupy, ale brání i přeletům této oblasti –„

"Admirále, v čem je problém . .. ? My jsme měli napadnout nepřítele, ať to stojí, co to stojí. My jsme měli vnutit boj jim. Místo toho jsme byli vytlačeni z Arabského moře mnohem slabším protivníkem." Pohlédl na Čilikova, očekávaje jeho repliku. Když nepřišla, dodal: „Myslím, že je načase, aby velení nad flotilou v Arabském moři převzal nějaký mladší, agresivnější admirál."

Admirál Čerčerovin rychle přelétl pohledem místnost, hledaje pod- poru. Ale nikdo neřekl slovo. Ani Čilikov. Tehdy

admirál pohlédl na Alexandra Govorova.

"Myslím, soudruhu generální tajemníku, že byste se měl nejdřív zeptat maršála Govorova na stav americké vojenské kosmické stanice. Ta stanice, kterou údajně zničil, očividně zvýšila možnosti Američanů odrážet naše letecké útoky v průběhu minulých dvou dnů.

Generální tajemník pochopil, že Čerčerovin se pokouší svalit vinu na někoho jiného, ačkoli to admirál přímo nevyjádřil. Věnoval admirálovi pohled, kterým mu dával na srozuměnou, že z toho tak lehce nevyklouzne a pak se obrátil na Govorova. "Maršále, rozvědka hlásí, že radar na Arm- strongu zase pracuje. Podle signálů satelitního přenosu lze usuzovat, že stanice varuje americká plavidla před našimi útoky a řídí útoky proti našim silám. Je to možné?"

"Ano, soudruhu generální tajemníku, je to možné. Mýlil jsem se ve svém odhadu poškození stanice. Při prvním útoku jsme měli jen dvacet střel s nevýbušnými hlavicemi a plukovník Vološin zahynul dříve, než vystřílel všechny své střely. Když jsem po něm pátral, vyčerpal jsem palivo a musel jsem přerušit útok. Škody na subsystémech stanice byly -"

"Maršále Govorove, vážím si vás. Alespoň mě neobtěžujete stu- pidními výmluvami a omluvami, ačkoli jste se dopustil určité hloupé nebo přinejmenším nerozumné věci. Postarat se o soudruha je chvályhodné, ale jsou chvíle, kdy je nutno přijmout drastická rozhodnutí. Nechal jste práci napůl nedokončenou. A to stálo životy mnoha mužů. No nic, maršále, na tom nezáleží. Máte nějaké návrhy, jak zjednat nápravu?"

V té chvíli si Govorov s palčivou naléhavostí uvědomil vratkost své pozice. A pochopil, že shovívavost generálního tajemníka je dvojsečná. Jistě, dostal další šanci - zčásti proto, že byl stále ještě nejvhodnější osobou pro tento úkol. Ale pochopil rovněž, že kdyby znovu neuspěl, bylo by pro něho nejlepší, kdyby se vůbec nevrátil.

"Soudruhu generální tajemníku, navrhuji další útok proti stanici, který osobně povedu. Dokončíme, co jsme měli udělat už poprvé." Otočil se k ostatním členům Hlavního stanu. "Vlastnímu útoku bude předcházet zničení nové americké geostacionární družice nad Indickým oceánem pomocí našeho laseru v Sary-Šeganu. Laser začne pálit na družici v oka- mžiku, kdy stanice Armstrong bude na odvrácené straně Země. Zničení družice nám poskytne jistotu, že náš start zůstane nepozorován. Pozemní stanice nás budou moci sledovat jen s obtížemi, když nebudou znát místo startu a místo určení, takže lze předpokládat, že stanice Armstrong nebude předem varována ...

Útok tentokrát provedou tři ozbrojené Elektrony. Dva z nich ponesou po deseti střelách Bavinaš vybavených výbušnou hlavicí namísto průbojné. Jejich úkolem bude zničit anténní systém SBR, pohonné systémy stanice a její obrannou výzbroj. Můj Elektron ponese daleko důležitější náklad, soudruhu. Střely Bavinaš nedokážou totálně zničit tak velkou stanici a naše raketoplány ji nemohou vtáhnout do atmosféry. Proto budu mít na palubě speciální dvoutunovou bombu. Jakmile bude obrana stanice neutralizována, přiblížím se k ní a upevním na ní bombu. Pak se vzdálíme a bomba expo- duje... Při svém prvním letu jsem pozdržel útok, abych umožnil posádce opustit stanici. Neomlouvám se za to. Ale rovněž si uvědomuji, že to poskytlo Američanům čas k obraně, což stálo život plukovníka Vološina. Tím, že se Američané na stanici vrátili a znovu ji uvedli do provozu, dali najevo, že naše raketoplány nepovažují za hrozbu. Takže tentokrát udeříme bez jakýchkoli skrupulí. A tentokrát tu stanici zničíme."

Generální tajemník to nedal najevo, ale byl potěšen. Tento mladý důstojník alespoň přicházel s návrhy. Přál si, aby i ostatní v této místnosti dokázali být tak tvůrčí. "Zní to jako proveditelný plán. Souhlasíte, Čilikove?" Čujkov souhlasil. "Připomínky?" Žádné nebyly. "Takže je to schváleno."

"Děkuji, soudruhu," řekl Govorov. "Start bude připraven na osmou hodinu. Útok bude zahájen přibližně tři hodiny poté."

"Výborně, maršále. Můžete jít." Govorov vstal, zasalutoval a vyšel z místnosti.

Po jeho odchodu se generální tajemník znovu obrátil na Čerčerovina: "Máte nějaké další obětní beránky, admirále?" Čerčerovin mlčel.

"Jestliže, jak jsem přesvědčen, maršál Govorov splní svůj slib a zničí americkou stanici," řekl generální tajemník, "bude to znamenat, že Ar- changelsk donutí Nimitze ke stažení, nebo je tady ještě něco, co mi zamlčujete, nějaká další výmluva, kterou máte nachystanou pro případ, že opět neuspějeme?"

. "Letouny, které Archangelsk ztratil, musí být doplněny," řekl Čerčerovin. Nemáme přesné údaje, kolik letounů ztratili Američané – „

"Což na mě dělá dojem, že neztratili žádný," přerušil ho generální tajemník. "Předpokládám to nejhorší. Když z vás nemůžu dostat pravdu, celou pravdu, budu předpokládat tu nejhorší možnost ... takže budeme mít za to, že Američané neztratili žádný stíhací letoun a my jsme jich ztratili dvacet. Jak brzy můžeme poslat dvacet stíhaček na Archangelsk?"

"To není tak jednoduché," řekl admirál pomalu, očekávaje další vý- buch. "Su-27 v úpravě pro palubní službu jsou umístěny pouze ve Vladi- vostoku, domovském přístavu Archangelska. Jejich přelet zabere při- nejmenším den na přípravu a půl dne na let samotný.

"Den a půl," řekl generální tajemník. "A to je, předpokládám, velmi optimistický výpočet. A tím se dostaneme pouze na tu úroveň sil, na níž jsme byli před ztrátou těch dvaceti letounů. Až bude ta stanice konečně zničena, co máme k dispozici, abychom té výhody využili?"

Generální tajemník vstal a začal přecházet po místnosti. "Teď mě poslouchejte. Nenechám se donutit k použití nukleárních zbraní v téhle íránské záležitosti. Nevstoupím do dějin jako první sovětský vůdce, který použil nukleární zbraně, zvláště proti slabšímu nepříteli. Tak, a teď chci slyšet alternativní návrhy."

„Mám návrh, soudruhu generální tajemníku, řekl Ilanovskij, vrchní velitel pozemních sil. 'Soudruhu, hlavním úkolem je zničit nebo vyřadit Nimitze a jeho doprovod. Jsem stále přesvědčen, že hromadný útok křižu- jících střel je ten nejvhodnější způsob, ale střely odpalované ze vzdušných nosičů se k tomu nehodí. Letový profil našich AS-6 a AS-4

je činí příliš zranitelnými americkou obranou a nové střely AS-15 jsou nukleární."

"A co jiného máte potom k dispozici?"

"Máme nedávno vyvinutou pozemní křižující střelu, zdokonalenou variantu námořní křižující střely SS-N-24, běžně používané na našich starších útočných ponorkách. Nazývá se GL-25 Vzdálená smrt. Pohybuje se rychlostí zvuku, má inerciální a komparační řídící systém s aktivním ra- darovým zaměřovačem. Může nést jedenáct set kilogramů vysoce účinné trhaviny nebo termonukleární hlavici o účinku sto kilotun s vysokou přesností na vzdálenost více než tří tisíc kilometrů. Zatím jich máme jenom něco okolo stovky, ale většina z nich byla odeslána do Jižního vojenského okruhu v rámci cvičení Rudá bouře. Z Taškentu a z hor severně od afghánské hranice by bylo možno udeřit na americkou flotilu v Arabském moři."

"Ale Nimitzův doprovod už prokázal, že je schopen ubránit se útoku křižujících střel," vložil se Čerčerovin.

"Ale ne proti GL-25," řekl rychle Ilanovskij. "Tato střela se nepohybuje ve velké výšce jako AS-6 nebo AS-4, ale je naprogramována na přízemní let nad nepřátelskou oblastí, přičemž posledních sto kilometrů do- sahuje nadzvukové rychlosti. Až ji Nimitz nebo jeho doprovod zpozoruje, bude už příliš pozdě."

"Ale naplánovat takový útok bude vyžadovat čas -"

"Střely lze přeprogramovat během pár hodin," řekl Ilanovskij. "Střely jsou v palebných postaveních od začátku operace Peří. Jsou namířeny na předpokládaná střediska odporu v Iránu a Afghánistánu. Mohou být při- praveny k útoku dříve, než maršál Govorov skoncuje se stanicí Armstrong."

Rozhostilo se ticho. „Nějaké další námitky," zeptal se generální tajemník. Námitky nebyly. "Pak tedy souhlasím s touto operací." Pohlédl na Ilanovského: "Kolik střel můžete použít proti americké flotile?"

Ilanovskij chvíli mlčel a uvažoval, pak řekl: "Soudruhu, v rámci Rudé bouře bylo odesláno na jih sedmdesát střel. Musíme připustit určité procento nezpůsobilých v důsledku běžných závad, ale jsem přesvědčen, že nejméně padesát jich budeme proti Nimitzi moci použít."

"Padesát střel proti dvaceti americkým lodím. Může jich být určitý počet zaměřen přímo na Nimitze?"

"GL-25 nemohou být zaměřeny tak přesně, soudruhu. Jakmile se dostanou do určité vzdálenosti od cíle, uvede se v činnost radarový za- měřovač a střela letí přímo k největšímu odrazu v dané oblasti. Ale americká flotila je natolik rozptýlena na ploše Arabského moře, že je nanejvýš pravděpodobné, že si každá střela vyhledá svůj vlastní cíl. Myslím, že účinek na americkou flotilu bude zničující."

Generální tajemník spokojeně přikývl. "Okamžitě připravte útok střelami GL-25 s konvenčními hlavicemi. Před startem chci zprávu o přes- né letové dráze střel."

Ilanovskij s úlevou a s nadšením přikývl a vydal rozkazy svému pobočníkovi, pověřující ho, aby vyhlásil pohotovost raketovým brigádám na jihu SSSR.

Kosmická stanice Armstrong

Saint-Michael přepojil na kanál TDRS a upravil si sluchátka. "Nimitzi, zde Armstrong. Přechod horizontu za minutu. Přepínám."

"Slyším, Jasone," ozval se hlas admirála Clancyho. "Zůstaňte na příj- mu. Zkouška přenosu dat."

Takhle to proběhlo během posledních dvou dnů už několikrát a rozdíl mezi tím, když měli k dispozici oči stanice a tím, když je neměli, byl děsivý. Když byl Armstrong na odvrácené straně planety, musel se Nimitz spokojit s průzkumnými letouny FR-18 Hornet, E-27 Hawkeye a bez- pilotními stroji Himlord. Nimitz vysílal dva Hawkeye a jednoho Horneta a USS Kidd čtyři Himlordy. Všechny se mohly snadno stát cvičnými cíli pro sovětské stíhačky. Dva Hornety, jeden Hawkeye a celá peruť Himlordů už ostatně padly sovětským útokům za oběť.

V kontrastu s tím poskytoval SBR mnohem větší měřítko a mnohem detailnější pohled na sledovanou oblast; ve skutečnosti už admirál Clancy zahájil rozhovory s příslušnými místy o tom, že by námořnictvo mělo získat své vlastní, v kosmu umístěné radary, které by byly přiděleny všem bo- jovým svazům. Nebylo tedy divu, že každé znovuobjevení se stanice vítal s živými pocity radosti.

Saint-Michael sledoval na monitoru běžící výsledky testu. Ken Horvath ukázal prstem na blikající řádek: "Tenhle okruh zase blbne."

V řídícím modulu Skyboltu si Ann setřela pot z čela, přiložila k obličeji kyslíkovou masku a několikrát se zhluboka nadechla. Ležela na zádech a upevňovala zajišťovací šrouby desky s tištěnými spoji. Horní část modulu byla po prvním sovětském útoku prohnutá a vpáčena dovnitř, takže obrazovky a kontrolní panely, které byly původně nad hlavou, byly teď přiraženy téměř k podlaze. V modulu byla zima a vzduch byl díky ne- těsnostem tak řídký, že dostávala závratě, kdykoli zapomněla po pár minutách nadýchat se kyslíku.

Několik palců nad její hlavou viselo nechráněné vedení o napětí deset tisíc voltů a všude okolo ležely součásti počítače, připevněné k velcrové podložce. Paměťové čipy, původně určené pro jeden okruh, si teď musely poradit se třemi či čtyřmi. Ale ta práce se vyplatila . .. snad. Přinejmenším byl Skybolt zase pohromadě. Ale bude fungovat?

"Hotovo. Jsem připravena ke zkoušce."

"Je mi líto. Právě se chystáme opět překročit horizont."

Ann zbývalo pouze prověřit spojení Skyboltu s SBR a to nemohla udělat nad Arabským mořem, kde byl SBR v činnosti. Proto si udělala přestávku.

O pár minut později vstoupila do velitelského modulu se třemi šálky kávy a několika tvrdými suchary, jedinou potravou, kterou momentálně na stanici měli. Saint-Michael a Horvath sáhli po kávě.

„Jak to vypadá tam dole?"

„Špatně, ale lepší se to. Ruská střela rozbila celý okruh SBR, který ovládal subsystém zrcadla laseru. Snažím se připojit na jiný okruh, ale je to práce pro vraha. Začínám přicházet na to, kolik toho nevím o celém tom elektronickém krámu. Budu muset provést systémovou zkoušku, až kles- neme pod horizont."

"Budeš ji mít." Saint-Michael přelétl pohledem údaje na monitoru. "Automatický test ukončen," oznámil a stiskl klíč POTVRZUJI. Pak pře- pnul svou komunikační linku na systém TDRS. "Nimitzi, zde Armstrong. Kontrola přenosu údajů ukončena. Jak mě slyšíte?"

„Ticonderoga potvrzuje ukončení kontroly přenosu údajů. Čekáme na
potvrzení z Nimitze. Zůstaňte na příjmu."

Uplynulo několik minut. Horizont cílové oblasti byl již překročen a oni čekali s tichým zadostiučiněním, až se Ticonderoga a Nimitz začnou hladově krmit údaji předávanými ze Stříbrné věže.

"Armstrongu, zde Nimitz. Ohlaste se." Vážný hlas admirála Clancyho vymazal úsměvy na tvářích posádky stanice.

"Zde Saint-Michael, pane. Slyším vás."

"Jasone, Velitelství protivzdušné obrany nám právě předalo sdělení Obranné zpravodajské služby. Když jste byli při posledním oběhu na od- vrácené straně Země, laser v Sary-Šeganu zaútočil na náš náhradní satelit nad Indickým oceánem. Satelit byl zničen. Kaput. Teď nemáme možnost zjišťovat starty raket a kosmických těles v této oblasti."

Horvath pohlédl na Saint-Michaela: "Co to znamená, veliteli?"

"To znamená úvodní rozehrávku, přesně jako posledně," řekl Saint-Michael. "Jejich raketoplány teď mohou nepozorovaně odstartovat. Můžeme je tady čekat každou chvíli." Do mikrofonu pak řekl: "Rozumím, admirále. Můžete zajistit alespoň omezenou hlásnou službu nad Asií?"

"Záporná odpověď. Jsme odkázáni na taktický průzkum nebo na SBR. Nemáme možnost provádět dálkový průzkum. SPACETRACK nebo Pacifická radarová bariera by je možná dokázaly zachytit, ale nejbližší stanice jsou v Pulmonsanu v Jižní Koreji a v San Miguel na Filipínách." Zlověstná pauza, pak Clancy pokračoval: "Můžeme vám zařídit spojení se San Miguelem, ale k ničemu vám to nebude. Tak je to, Jasi. Je čas zmizet. Budete muset opustit stanici, lidičky."

Saint-Michael se podíval tázavě na Ann. "Co říkáš? Bude Skybolt pracovat? Je naděje?"

"Vázne to na SBR, Jasone. Jeho funkce identifikující chyby nebyly určeny pro interface Skyboltu - musím hledat všechna ta místa sama. Myslím, že to dokážu, ale -

"Nekomplikuj to, Ann. Bude fungovat nebo ne?"

Zaváhala, pokoušejíc se oddělit realitu od svých zbožných přání. "Já nevím. Myslím, že ty chyby dokážu najít, ale bude to nějakou chvíli trvat -"

Přitáhl si mikrofon ke rtům a jeho slova je všechny zasáhla s razancí řízené střely: "Rozumím, Nimitzi. Okamžitě zahájíme evakuaci. Upo- zorněte nás, pokud budou nějaké problémy s přenosem SBR. Armstrong končí." A vypnul spojení.

"Opouštíme stanici?" řekla Ann nevěřícně.

"Nemáme jinou možnost."

"Ale celá naše práce . .. uvedli jsme tu stanici znovu do provozu ...

"Ann, já nemůžu pominout ty mrtvé ve spojovacím modulu. Ti muži zemřeli, protože jsem se rozhodl zůstat, po tom prvním laserovém útoku -"

"Ale měl jsi k tomu zatraceně dobrý důvod-„

"Dobrý, špatný ... jsou mrtví. Teď se situace opakuje, jen jsme na tom hůř. Stanice je na rozsypání. Riskuji vaše životy pokaždé, když otevřeme ten zatracený průlez…" Na okamžik se odmlčel a zlehka se dotkl jejího ramene. "Poslyš, Skybolt byl naše poslední naděje, naše eso v rukávu - a teď... teď mi nemůžeš zaručit, že ho máme. Nemáme na vybranou ... Zbývá nám pravděpodobně ještě pár hodin, než se k nám ty raketoplány dostanou. To nám dává určitý čas na přípravu. Můžeme zachránit Skybolt, když se vám s Kenem podaří odpojit ho od stanice. Můžeme naložit Skybolt do Enterprise a kontrolní modul do nákladního prostoru Americy a dostat je oba na parkovací dráhu."

Ann nešťastně přikývla.

„Pokusím se nastavit hlavní počítač SBR na automatický provoz nebo na dálkové ovládání," řekl Saint-Michael. "Snad tím získáme ještě pár hodin činnosti SBR ... než ji definitivně zničí."

Když se rozešli po své práci, nikdo z nich nepochyboval, že tentokrát Rusové odvedou svou práci dokonale.

Mnoho času nezbývalo.

Načasování bylo bez chyby, vlastní provedení perfektní. Devadesát sekund činnosti laseru na plný výkon nejprve satelit nad Indickým oceánem
oslepilo, pak porušilo jeho palivovou instalaci a způsobilo explozi, která ho vychýlila z dráhy. Radary v Tjuratamu změnu dráhy snadno zjistily a do operačního střediska se rozletěla zpráva, že satelit je vyřazen.

Govorov s plukovníky Kožedubem a Litčenkem byli už připraveni na palubách svých Elektronů a startovní odpočítávání bylo zablokováno v čase T - 10. Jakmile dostali zprávu o zničení americké družice, odpočítávání se okamžitě znovu rozeběhlo.

"Tri . .. dva .. . odín . .. Ogóň!"

První se odpoutal od země Govorov, za ním v třicetisekundových intervalech druzí dva.

Trojnásobný start jako první zjistila seismická kontrolní stanice NATO v tureckém Pincirliku, ale bez údajů z družic se americké Kosmické velitelství nedovědělo nic, kromě samotné skutečnosti, že došlo k několika- násobnému startu.

Nicméně, letová trajektorie ze západu na východ dovolovala radarům systému SPACETRACK na malém ostrůvku Diego García, více než tři tisíce mil jižně od místa startu, zachytit startovací stupně, vracející se do atmosféry. SPACETRACK skutečně zjistil dopad prvního stupně v Mon- golsku a druhého v Tichém oceánu severně od

Japonska. Další údaje, upřesňující oběžnou dráhu, získaly radary Pacifické radarové bariéry v San Miguel na Filipínách a radary systému včasné výstrahy v Texasu a v Georgii. Ačkoli třem raketoplánům dosažení výšky oběžné dráhy Armstronga nezabralo mnoho Času, bylo třeba ještě dvou oběhů - přes tři hodiny k dosažení výchozí pozice k útoku.

S využitím signálů z pozemních i družicových monitorovacích stanic nařídil Govorov přiblížení s využitím třetího stupně, ještě stále spojeného s raketoplány. Snažil se najít optimální poměr mezi spotřebou paliva pro rychlé přiblížení a ztrátou času a kyslíku při pomalém stíhání.

Rozhodl se být tentokrát trpělivý. Všechno - jeho život, jeho kariéra, úspěch operace Peří - záviselo na tom, jestli neudělá další chybu. Čas spěchat bude až tehdy, až bude dokončeno stíhání americké stanice a započne poslední útok ...

Govorov ukončil první oběh Země, zkracuje vzdálenost mezi svou formací a Armstrongem, když na jihu SSSR došlo k další sérii startů…

V desetisekundových intervalech vyšlehovaly ohnivé jazyky z horského údolí jižně od Taškentu. Poháněny startovacím motorem na tuhé palivo opouštěly křižující střely GL-25 Vzdálená smrt svá odpalovací zařízení, namontovaná na železničních vagonech, a stoupaly k temné obloze. Připomínajíce malý tryskový letoun s dlouhým válcovitým trupem, šípovými křídly a křížovými ocasními plochami, mířily střely k jihu nad rozeklanými horskými hřebeny a ozvěna jejich hřmění se lámala o granitové stěny horských údolí.

Raketový motor urychlil střelu na rychlost pěti set kilometrů v hodině, pak se odpojil od trupu a dopadl do opuštěné oblasti Zeravánských hor severně od Afghánistánu. Vzduchové vstupní kanály na bocích trupu se otevřely a náporový motor střely se zažehl. S plným výkonem motoru střely GL-25 rychle akcelerovaly a s využitím inerciálního navigačního systému, doplněného srovnávací navigací za pomoci snímků terénu, zamířily ve výšce pouhých tří set metrů ke svému cíli rychlostí osmi set kilometrů v hodině. Za tři hodiny aktivují svůj radarový zaměřovač a vyhledají si své individuální cíle - devatenáct plavidel Nimitzova svazu.

V opuštěných horách nebyly radary, schopné zachytit rychle se pohybující střely v přízemní výšce. Pastevci a farmáři, rozptýleně žijící v divokých horských oblastech, byli zvyklí na uši trhající řev sovětských letounů přelétávajících jim nad hlavami a ignorovali skoro nepřetržité výbuchy raket. Tak zůstala nepozorována i vlna smrtících střel, řítících se na své cíle.

Kosmická stanice Armstrong

O dvě hodiny později už Annin dech byl mělký a pomalý, jak se blížila k závěru kyslíkové dechové přípravy. Byla ve velitelském modulu, kde pomáhala při přeprogramování počítače SBR. Zbývající počítače si musely umět poradit s řízením stanice stejně jako se zajišťováním spojení mezi Stříbrnou věží a různými vojenskými a civilními odborníky na Zemi, kteří mohli poskytnout posádce radu či pomoc.

Ale její úkol byl mnohem obtížnější. Zatímco se podrobovala pře- depsané proceduře dechové přípravy, studovala diagramy spojovacích bodů a uzlů modulu Skyboltu. Vyhledávajíc mechanická, elektrická a pyro- technická separační zařízení a mechanismy, studovala i údaje o stavu kontrolního modulu Skyboltu. To poslední, co chtěla, bylo poškodit laser nebo jeho kontrolní modul při odpojování od stanice. Když mluvila s ge- nerálem Saint-Michaelem o nebezpečí spojeném s manipulací s generál- torem paprsků, trochu přeháněla, ale ne příliš. Na tom však nezáleželo. Její práce byla zachránit Skybolt a dostat ho na parkovací dráhu, aniž by ho poškodila tak těžce, že by byl v budoucnu k nepotřebě.

Saint-Michael řekl, že od ní čeká hlášení před jejím výstupem do kosmu, takže nyní čekala, až se přestane věnovat terminálu a pohlédne na ni.

"Jsi připravena k odpojení?" zeptal se po chvíli. Mrzutě přikývla. "Okay. Je tady ještě jedna věc. Zachráníme Skybolt jedině, když bude dost času. Jestli Govorovovy raketoplány odstartovaly vzápětí po tom laserovém útoku, nebudeme mít možná čas naložit modul na Enterprise. Budeš muset pracovat rychle…

Pochopila skrytý vzkaz - žádná poslední nostalgická procházka modulem. Uvolnila se z velcrových úchytů, pohlédla na kontrolní desku na stropě a -

Náhle ucítila, že letí do nejvzdálenějšího konce modulu. Stanicí otřásla děsivá exploze.

"Co, ksakru, bylo tohle?" Odstrčila se od stěny a znovu se zachytila velcrových úchytů. Otřela si krev z nosu.

Saint-Michael nestačil odpovědět, když se ozvala další exploze a na krytu průlezu do spojovacího tunelu se rozsvítila výstražná světla.

"Pokles tlaku ve spojovacím tunelu!"

Zdálo se, že stanice jakoby klouže stranou, jako nákladťák na zmrzlé silnici. Přemáhaje odstředivou sílu, přelezl Saint-Michael k hlavnímu pul- tu, zapojil mikrofon do svorky na své kyslíkové masce, nasadil si ji a stiskl tlačítko interkomu: "Všem členům posádky: opusťte stanici. Okamžitě!" Odpojil svou dýchací soupravu od staničního přívodu kyslíku. "Ann, jdeme..." '

Další exploze - měl pocit, jakoby to bylo přímo nad jejich hlavami - S nimi mrštila na podlahu.

Ann se doplížila ke kontrolnímu panelu nouzového odhazování mo- dulů, zavřela a uzamkla jeho bezpečnostní kryt a spěšně vyrazila k průlezu a do spojovacího tunelu.

Saint-Michael ji uviděl a zapojil svůj mikrofon. "Americo, Jone. Ann jde. Pomoz jí... "

Stanicí se rozlehla čtvrtá exploze, následovaná skřípěním trhajícího se a bortícího kovu. Ve spojovacím tunelu se rozzářila i požární výstražná světla. Saint-Michael byl vržen po hlavě zpátky a zamotal se do drátů, vyrvaných z jejich provizorních úchytů. Podařilo se mu osvobodit se a zno- vu vyrazil k průlezu. Cestou ještě vyhlédl pozorovacím

průzorem.

Co uviděl, to mu vyrazilo dech.

America se bezmocně vznášela stovky yardů od stanice a z jejího roztrženého trupu šlehaly plameny.

"Bože…" Saint-Michaela neděsily tolik plameny a ztráta raketoplánu jako pomyšlení, že tam byli lidé, včetně Ann, pokud se jí podařilo dostat dovnitř, než se raketoplán oddělil od spojovacího adaptéru… Pak zaslechl ve sluchátkách hlas, její hlas: "Jasone ... jsi v pořádku?"

"Kde jsi?" vypravil ze sebe s námahou. "Ve Skyboltu. Viděl jsi Martyho?"

"Ne. Marty, hlas se . . ."

Nic.

"Byl v Enterprise ..."

Saint-Michael přepojil na frekvenci UHF.

"Marty, zde Jason. Hlas se. Hlas se, k sakru ..."

Ticho. Ale když vyhlédl průzorem, pochopil kam Marty zmizel. Enterprise se rychle vzdaloval od Stříbrné věže a už mizel z dohledu.

"Marty, na palubě Enterprise . . . ozvi se ...

Raketoplán Enterprise

Marty Schultz seděl na levém velitelském sedadle v pilotní kabině Enter- prise, páku tahu motorů na doraz ve snaze vzdálit se od stanice a útočníků, směřujících k ní. Už se rozhodl. Nebude zvěří, bude lovcem. Ne z pýchy nebo pro slávu, ale proto, že bylo lepší pokusit se provést svůj bláznivý nápad, než trpně čekat, až si ruská střela najde jeho raketoplán.

Knoflíkem na řídící páce zapojil svůj mikrofon. "Promiňte, že se hlásím pozdě, generále. Jak jste si, hádám, všimli, byl jsem teď poněkud zaneprázdněn tady, na Enterprise -"

"Co chceš ksakru dělat? Kam ke všem sakrům letíš?"

"Po pořádku, generále. Připravoval jsem se k naložení Skyboltu… uviděl jsem, jak ruské střely zasáhly Americu… Hampton a Horvath to nakoupili ... teď se vzdaluji od Stříbrné věže. Počítám, že se ti parchanti pustí za mnou. Víte, vždycky jsem chtěl vědět, co tahle holka dokáže. Teď to poznám…"

Saint-Michael měl chuť zakroutit mu krkem ... Byl tak unaven, že nepostřehl ironii, skrývající se v této myšlence… Nejdříve Jerrod Will. Teď Marty Schultz. Co to bylo s těmi kosmickými žokeji? Chtěli se všichni stát hrdiny ...?

"Marty, poslouchej…"

Ale Marty neposlouchal. Ponechávaje motory Enterprise běžet na plný tah, odpoutal se a přešel na místo specialisty pro náklad. Dveře nákladního prostoru byly otevřené a on mohl dvojicí kontrolních průzorů nahlédnout dovnitř.

Odjistil rameno manipulátoru, zvedl ho a zamířil širokoúhlou tele- vizní kameru do prostoru za raketoplánem.

Téměř okamžitě se na obrazovce objevil perfektní záběr dvou so- větských raketoplánů Elektron, které ho pronásledovaly.

"Mám za zádí dva Elektrony," ohlásil na stanici. "Hošani budou koukat ..."

Raketoplán Elektron 1

"K čertu," zařval Govorov do mikrofonu, "nenechte ten raketoplán upláchnout -"

Koždeb a Litčenko vypálili po dvou střelách na Armstronga, když Govorov zahlédl, jak od spodních přetlakových modulů náhle vyrazil raketoplán. Nemohl vědět, jestli je to bluf či nikoliv, ale zdálo se, že raketoplán pilotuje astronaut ve skafandru, a proto nařídil svým číslům, aby ho sestřelili.

Na okamžik zadoufal, že Litčenko přenechá tu práci Koždebubovi, protože ze své výhodné pozice asi kilometr za a mírně nad Elektronem 2 a 3 viděl, jak Litčenkova druhá střela pronikla raketoplánem America, zakotveným u stanice a zapálila ho. Plameny v otevřeném prostoru, to byl neobvyklý pohled. Výbuch musel mít sílu přinejmenším jedné kilotuny TNT.

Přesvědčen, že není nutno, aby čekal na jejich návrat, stiskl Govorov nově instalovaný spínač vedle svého pravého kolena. Hydraulicky poháněná paleta za jeho zády vysunula bombu z nákladního prostoru.

Začal zvolna manévrovat s Elektronem 1 ke kýlu stanice, co nejblíže k přetlakovým modulům, bez rizika nárazu do antény nebo některého z vět- ších úlomků, vznášejících se všude okolo stanice. Až zaujme správnou polohu, jemně přitlačí bombu k centrálnímu kýlu, až se zachytí pružné západky, pak uvolní bombu i s paletou a vzdálí se. Jakmile bude od stanice alespoň pět kilometrů - co by měla být v tomto případě bezpečná vzdálenost - dálkově bombu odpálí. Bude to rychlé a spolehlivé. Už žádnou další chybu…

Během svého pomalého postupu bedlivě sledoval přetlakové moduly. Nechtěl postupovat naslepo. Logika sice říkala, že posádka opustila stanici na palubě Americy nebo Enterprise, ale podobný předpoklad už stál život plukovníka Vološina při jejich prvním letu. Tentokrát měl dost času. Mohl vyčkat a sledovat explozi, mohl pozorovat, jak se obrovská americká stanice láme a trhá na kusy. Pokud se týče mužů, kteří by ještě mohli být na stanici, snažil se na ně nemyslet. Alespoň zemřou rychle ...

Posunul svou řídící páku dopředu a pozoroval, jak v okénku laserového dálkoměru naskakuje postupně se krátící

vzdálenost ke stanici: 3000 metrů, 2850 metrů, 2700 metrů…

Raketoplán Enterprise

Teď už byli dost blízko…

Podle zvětšení TV kamery na konci ramene manipulátoru Marty Schultz odhadoval, že oba Elektrony, které ho pronásledovaly, nebyly od něho dále než pět mil. Enterprise, poháněný svými dvěma monometyl-hydrazinovými motory, zvýšil svou rychlost už o tisíc mil v hodině, ale Rusové ho pomalu ale jistě dotahovali. Přesně jak potřeboval.

Vypnul motory a pomocí polohových trysek obrátil Enterprise přídí dozadu. Uchopil ovládací páky manipulátoru a sleduje monitor, sáhl mani- pulačním ramenem do nákladního prostoru a vytáhl z úchytů v jeho střední části velký válcovitý předmět.

Svůj plán pojal krátce poté, co se mu podařilo uvést Enterprise znovu do letuschopného stavu. Uvědomoval si, že nový ruský útok může přijít téměř bez varování, což by jim znemožnilo opustit včas stanici, a proto navrhl umístit do nákladního prostoru Enterprise střely Thor a dálkově je odpálit.

Přestože první pokus použít střely Thor k přímé obraně stanice skončil tragicky, generál Saint-Michael s Martyho plánem vyslovil souhlas a nařídil Martymu a Hamptonovi, aby střely do Enterprise naložili. Ale po útoku sovětského laseru svůj názor změnil. Enterprise měl sloužit jen k dopravě Skyboltu na parkovací dráhu.

Tak tomu i bylo - dokud se Marty nevrátil zpět na palubu Enterprise, aby se připravil na přijetí Skyboltu, až ho Ann odpojí. Z místa v blízkosti centrálního kýlu, kde raketoplán kotvil, bylo osm zbývajících Thorů, krátce předtím vyložených, v dosahu ramene manipulátoru. Když začal sovětský útok, nebylo nijak těžké odpojit dvě střely, vtáhnout je do nákladního prostoru a odstartovat pryč od stanice. Úmyslně ji nejdříve obletěl, aby na sebe upoutal pozornost Rusů a pak potlačil páky obou motorů na plný tah…

Vytažení obou střel z nákladního prostoru mu trvalo asi třicet sekund. Pak zapnul vysílačku: "Armstrongu, zde Enterprise. Ozvěte se."

"Marty,' ozval se znovu Saint-Michaelův hlas. "Kde jsi?"

„Tam, kde jsem měl být, generále. Poslyšte, potřebuji povolení k od- pálení Thorů."

"Ty máš na palubě nějaké Thory?" Saint-Michael nečekal na odpověď a vrhl se k hlavnímu pultu SBR, hledaje kontrolní panel střel Thor. Skoro všechny panely byly vyměněny nebo odstraněny a otřes při první explozi je rozmetal po celém modulu. Ale po chvíli hektického hledání panel objevil a nastavil na něm povolení k automatickému startu všech střel Thor.

Šest střel pod kýlem nereagovalo, pouze dvě na Enterprise ožily. Oba Elektrony byly vzdáleny necelé tři míle, když se motory Thorů zažehly. Marty sledoval, jak obě střely vyrazily do prostoru vstříc ruským ra- ketoplánům, pak se vrátil do pilotní kabiny a připoutal se.

Čas zmizet, holka, zabručel. Znovu zapojil digitálního autopilota. Věděl, že jestli střely nezasáhnou, Rusové za ním přijdou se vším, co mají…

Dohodli se mezi sebou, kdo vypálí první ránu. Tato čest připadne plukovníku Koželubovi. Plukovník Litčenko, který zničil Americu, nechal sice svůj laserový zaměřovač zapojený, ale zamířil jím přímo před sebe. Kdyby totiž svým laserem ozářil Enterprise, mohla by Koželubova střela sklouznout do druhého paprsku a minout cíl nebo by interfáze mezi oběma lasery mohla vzájemně vyrušit jejich účinek.

"Letí pryč!" vykřikl Koželub, když se Enterprise zvolna otočil kolem své osy a vyrazil v pravém úhlu k letové dráze obou elektronů.

"Dokážeš ho sledovat?" řekl Litčenko. "Já mohu -"

Koželub nepoděkoval.

Litčenko chtěl něco říci ale pohled na čelní přístrojovou desku mu zmrazil slova v hrdle. Přímo ve středu jeho laserového paprsku byla střela Thor a právě rozvinovala svou ocelovou síť!

„Pozor! Raketoplán právě odpálil střely!" zaječel Litčenko, pokoušeje se zároveň uhnout doprava a vyhnout se tak střele. Vzápětí znovu spustil motory a vrhl se dolů v tak ostrém úhlu, že jeho přilba narazila do krytu pilotního prostoru. K ničemu to nevedlo. Střela ho stále sledovala a zdála se větší a větší…

Byla od něho necelou míli, když Litčenko v posledním zoufalém úsilí odpálil na Thora tři své střely. Dvě explodovaly neškodně v jeho síti, ale třetí zasáhla přímo hlavici Thora a přivedla ji k výbuchu. Neozval se žádný zvuk, ale do malého raketoplánu udeřila vlna horka a energie a v nekon- trolovatelných přemetech ho odmrštila.

Litčenko bojoval o vládu nad strojem doufaje, že se v silné turbulenci nerozpadne, ale trvalo to několik minut, než Elektron začal znovu poslou- chat řízení.

Koželub měl větší smůlu. Veškerou pozornost věnoval svému zamě- řovači a střelu Thor vůbec neuviděl. Ve stejném okamžiku, kdy Litčenko vykřikl svou výstrahu, zasáhl Thor pravé křídlo a vybuchl nad krytem pi- lotní kabiny. Koželub zemřel okamžitě a o sekundu později Elektron 2 explodoval.

Litčenko zaslechl ve sluchátkách ozvěnu zděšeného výkřiku svého kamaráda, ale měl plné ruce práce, aby zabránil svému Elektronu vstoupit do atmosféry. Když se mu to podařilo, začal pátrat v okolním prostoru, dokud neobjevil Enterprise, mířící zpět ke stanici. Okamžitě zvýšil výkon motoru na maximum a začal ho pronásledovat, hnán touhou po pomstě ...

USS Nimitz

"Jasone, zde Clancy. Ozvi se. Ztratili jsme signál SBR."
Žádná odpověď.
"Najděte je, Sparksi," řekl Clancy komunikačnímu důstojníkovi. "Za každou cenu."
Sparks se pokusil, ale bezvýsledně. "Mrtvé ticho, pane. Žádná nosná vlna, žádné údaje, nic. Je to, jako kdyby -"
Clancy na něj pohlédl. "Neříkejte to, Sparksi. Ani na to nemyslete."
Ale ačkoli nevysloveno, věděli to oba: Na Stříbrné věži došlo k další tragédii.

Kosmická stanice Armstrong

"Ann, co je s tím -?"
"Hotovo, Jasone. Skybolt připraven k zapojení SBR ..."
Saint-Michael se zhluboka nadechl a položil prst na spínač SBR. Pak stiskl.
Na Annině pultu se okamžitě rozsvítilo návěstí TRACK. "SBR sle- duje cíle," oznámila Ann. "Dva nepřátelské objekty. Identifikace vlastních objektů ukončena… rozlišení cílů… vypadá to, že zaměřovací laserový projektor je vyřazen…" Projektor sloužící k rozlišení mezi pravými a klamnými cíli byl zničen už při prvním útoku. "Přeskoč to."
Saint-Michael začal pátrat v nabídce příkazů SBR, nalezl správný příkaz a zavedl ho.
"Hotovo."
"Příkaz přijat." A co teď?

Raketoplán Enterprise

Marty Schultz ucítil přítomnost nepřítele za sebou ještě dříve, než se o tom mohl vizuálně přesvědčit.
„ Jeden nám ufoukl," řekl nahlas sobě i raketoplánu. „Teď v tom pěkně lítáme, holka." Teď musíš uvažovat vícerozměrně, řekl si a nastavil na voliči autopilota příkazy ROTATE a PULSE. Pak trhnutím posunul řídicí páku vpřed. Bez předních polohových trysek z toho vyšel spíše kotrmelec, ale nákladní prostor teď mířil ve směru letu. Znovu zažehl hlavní motory, které uvedly Enterprise do střemhlavého letu přímo k Zemi…
V tom okamžiku oslnivý světelný záblesk vymazal jeho vidění. Řídící páka v jeho ruce se zdála nejprve teplá, pak horká a jako z gumy i přes tlusté nylonové rukavice. V Martyho sluchátkách se začaly ozývat vý- stražné signály, podobné zmatenému volání raketoplánu o pomoc.
Raketoplán Elektron 3

Plukovník Litčenko také pocítil vlnu horka, ale pro něho to nebyl jen krátký záblesk - topil se v oslepujícím moři světla, které zdánlivě tryskalo z každé škvíry v pilotním prostoru. Sevřená oční víčka ani sluneční štítek, který spustil, když konečně ovládl své svaly, neměly žádný účinek.
Když po chvíli začal znovu vidět, vypnul všechny motory a pustil se do kontroly systémů svého raketoplánu. Objevil pár drobných závad, ale nic vážného. Rty měl vyschlé, jakoby nedostal pít už celé dny a kůže na tváři ho pálila jako omrzlá. Nemá smysl letět napůl naslepo… Zabrzdil svůj dopředný pohyb a zapnul mikrofon.
"Elektrone jedna, já trojka. Slyšíš mě?"

Raketoplán Elektron 1

Govorov byl jen pár metrů od modulu Skyboltu, když pocítil, jak se jeho kůže napjala. Neucítil spalující žár jako posádky druhých dvou raketoplánů,
nacházejících se v blízkosti paprsku volných elektronů, ale boční laloky energie, vlnící se kolem ústí nukleárního laseru jakoby přeměnily jeho Elektron v obrovitý tranzistor. Energetický ráz, pronikající jeho tělem, způsobil, že se mu před očima objevily hvězdičky a v konečcích prstů ho začalo brnět a pálit, jakoby se dotkl plamene.
Když tyto pocity pominuly a on začal zase jasně uvažovat, pochopil, co se stalo. Někdo na palubě právě použil výkonného laseru. Armstrong nebyl vůbec opuštěný...
"Elektrone jedna, odpověz!"
Govorov stiskl tlačítko svého mikrofonu.
"Litčenko, kde jsi?"
"Pronásleduji americký raketoplán ... byl tam nějaký výboj energie. Teď provádím kontrolu."
"Nevšímej si raketoplánu. Stanice je ještě obsazena a mají tam nějaký druh laseru. Potřebuji, abys mě kryl, zatímco budu připevňovat bombu."
"Ale Andrej byl zabit střelou z toho raketoplánu -"
"Udělej, co říkám! Později bude spousta času na sestřelení toho raketoplánu."
Govorov náhle umlkl a zadíval se upřeně na velitelský modul. Byl teď vzdálen od stanice necelých patnáct metrů, dost blízko na to, aby viděl záplaty na dírách, které způsobily jeho střely, dost blízko, aby uviděl přenosové kabely…

A když se přiblížil ještě víc, zahlédl postavu, vyhlížející průzorem velitelského modulu. Použil jemně zpětného chodu a trochu se vzdálil.

Ano, to byl generál Saint-Michael, o kterém tolikrát slyšel a četl, jehož fotografii viděl. Vždycky byl zvědav, jaké by to bylo, vidět svého nepřítele tváří v tvář. Myslíval si, že by dal přednost… boji muže proti muži, bez techniky, která zabíjí neosobně. Teď už si tím nebyl tak jist -

"Vracím se na pětikilometrovou orbitu, jedničko."

Litčenkův hlas ho přivedl zpět do reality. "Pokračuj, trojko. Teď připevním bombu."

Govorov zvolil přechod minus-Y a začal se vzdalovat. "Sbohem, generále," řekl a pokynul hlavou směrem k velitelskému modulu. Podivné, vůbec necítil povznesenou náladu. Spíš smutek ...

Kosmická stanice Armstrong

Laser tentokrát nezpůsobil zeslábnutí světel ve velitelském. modulu, jako předtím. Přesto Saint-Michael nevěděl, jestli něco zasáhl.

"Ann, co se stalo?"

"Těžko říct. Přepojuji okruh SBR - je přetížený. Laser pálil, ale ne- dokážu říct, jestli -

"Armstrongu, zde Enterprise. Ozvěte se."

Saint-Michael skoro vyskočil. "Marty! Mysleli jsme -

"Generále, máte raketoplán hned vedle velitelského modulu. Vy- hlédněte ven."

A tehdy ho Saint-Michael uviděl. Raketoplán Elektron, v jehož proudnicových tvarech se skrývala technická krása, kompaktní a vyvážený, byl také smrtícím výtvorem. Jeho pohled neodbytně přitahovala hladká kopule pilotního prostoru. Nerozeznával jasně tvář pod přilbou skafandru, ale měl velice intenzivní pocit - téměř podvědomou jistotu - že se dívá na Alexandra Govorova.

Pohled na okamžik přikoval Saint-Michaela na místo; pak raketoplán zmizel z výhledu právě tak rychle, jako se objevil. Nemohl si pomoci, ale odvaha pilota, manévrujícího v tak těsné blízkosti modulu, na něho za- působila hlubokým dojmem. To musel být Govorov ...

"Vzdaluje se," hlásil Marty vzrušeně. "Nic nevystřelil. Pohybuje se směrem ke kýlu - hej, jeho nákladní prostor je otevřený ..." "Ann ... nějaké další cíle v blízkosti?"

"Ano. Jeden rychle se pohybující ve vzdálenosti tří mil ... vzdaluje se. Druhý je Enterprise... je od nás necelou míli. Dva raketoplány - to znamená, že Skybolt musel minout . . .

„Generále," Martyho hlas téměř zahltil sluchátka, "ten ruský raketo- plán u kýlu ... něco k němu připojuje, těsně vedle Skyboltu . .. můj Bože ... vypadá to jako bomba, veliká bomba . .. připevnil bombu ke stanici ..."

Saint-Michael uviděl, jak se raketoplán rychle vzdaluje od stanice. Tak proto ten druhý raketoplán odsud tak rychle upaloval ...

"Marty, zůstaň stranou. Vzdal se od stanice -"

"Dostanu se k té bombě, generále, dokážu to. Zůstaňte na příjmu …"

"Zakazuji! Nebude Čas. Koukej zmizet!"

Marty ho ignoroval a zamířil ke stanici. Odpoutal se a vrátil se k pul- tu specialisty pro náklad. Schultzi, říkal si, raději se modli, aby to netrvalo moc dlouho. Modli se ...

Saint-Michael sledoval, jak se Govorovův raketoplán zmenšuje ... a pak: "Ann, miř na ten bližší raketoplán, ten co se právě vzdaluje. Govorovův…"

"Ale Skybolt nezaměřuje –„

"To je jedno, pal! Nejširším možným paprskem. Snad ho dokážeme dostat, než na dálku odpálí bombu."

Čekání bylo mučivě dlouhé. Govorov téměř zmizel z dohledu, ztrá- ceje se mezi hvězdami a v namodralém oparu, obklopujícím Zemi. Už mu- sel být dostatečně daleko, aby mohl odpálit bombu.

Raketoplán Elektron 1

Govorov, s laserovým zaměřovačem a dálkoměrem zamířeným na stanici, se rozhodl počkat s odpálením bomby, dokud nebude od stanice vzdálen deset kilometrů. Jestliže byl laser v provozu, následná sekundární exploze laserového modulu mohla být daleko ničivější než výbuch samotné bomby. Počkal, až laserový dálkoměr ukáže vzdálenost deseti kilometrů od stanice, pak položil dlaň na malý panel v blízkosti pravého kolena a stiskl ...

První výboj volných elektronů minul Govorova o více než sto stop, ale i na tuto vzdálenost dvěstěmegawattový výboj dokázal roztavit ocel. Ve zlomku sekundy se ochranný štít pilotní kabiny z křišťálového skla, schopného vydržet teploty při návratu do atmosféry, doslova vypařil. Alexandr Go- vorov byl spálen atomovým žárem paprsku. Druhý výboj Skyboltu pronikl raketoplánem samotným. Vnitřní atmosférický tlak na zlomek sekundy vytvořil bublinu z roztaveného, kapalného titanu, která se okamžitě rozprskla do všech stran. Žár byl tak intenzivní, že palivo nemělo ani čas explodovat. V jediném okamžiku - oba impulsy za sebou následovaly v roz- mezí desetiny sekundy - se raketoplán Elektron 1 a velitel sovětských kosmických sil prostě změnili v obláček plazmy.

Raketoplán Elektron 3

„Elektrone jedna, slyšíš mě? Přepínám."
Litčenko nedostal odpověď. Už od posledního výboje energie - laseru, říkal Govorov - byl kanál hluchý.
Postup při ztrátě spojení byl u této mise poněkud odlišný od jiných kosmických letů více než jedné pilotované lodě. Standardní procedura předpokládala okamžité dosažení nejbližší stovkové výšky - sto kilometrů, dvě stě, tři sta - převedení lodě na kruhovou oběžnou dráhu a vyčkání instrukcí pro návrat nebo spojení s kosmickou stanicí Mir. Pro tento let byly instrukce jednodušší:
Pokud jsou na palubě zbraně, pokračovat v útoku na kosmickou sta- nici Armstrong. SBR, palivové nádrže, přetlakové moduly a záchranná pla- vidla mají přednost. Stáhnout se pouze tehdy, až jsou spotřebovány všechny střely.
Litčenko obrátil svůj Elektron, přiblížil se o několik kilometrů ke stanici a zamířil laserový dálkoměr na pravou anténu SBR. Vypálil jednu ze svých pěti zbývajících střel. Střela zasáhla anténu a výbuch v ní udělal díru o průměru deseti metrů. Anténa se rozvlnila, pak se zkroutila, rozlomila se na dvě části a zřítila se na kýl.

Kosmická stanice Armstrong

"Bomba nevybuchla!" vykřikl Saint-Michael. "Ann, tys to dokázala! Skybolt fungoval -"
Jeho gratulaci přerušilo hlasité zadunění a silné vibrace, které otřásly velitelským modulem. Bylo slyšet, jak se jediný fungující stabilizační motor snaží vyrovnat stanici, ale ta se přesto začala pomalu převracet. Monitory se zaplnily hlášením chyb a závad na SBR, ale nepotřeboval ani obrazovku SBR k tomu, aby věděl, že alespoň jeden ruský raketoplán je zpět.
"Jasone, zapoj SBR. Rychle!"
Vrátil se k terminálu a vložil příkaz zapojit radarové okruhy. Ale po- čítač příkaz odmítl.
"Nebere to!"
"Musíš najít poškozenou sekci a odpojit ji," řekla Ann, "nebo jinak SBR zkratuje."
Saint-Michael začal luštit zprávy o chybách a závadách, míhající se na obrazovce. Zdálo se, že každá jednotlivá část SBR byla zasažena ruskou střelou. Přepojil na frekvenci Enterprise.
"Marty, vidíš stanici? Co zasáhl?"
"Moment." Marty, který se přestal pokoušet odpojit ruskou bombu poté, co laser zničil Elektron 1, se vzdálil od kýlu a obrátil vzhůru nohama, aby měl lepší výhled.
"Zkuste anténu číslo jedna."
Saint-Michael vymazal zápis chyb a právě vyklepával na klávesnici kód, dezaktivující poškozenou anténu, když velitelským modulem otřásl hromový výbuch.
"Oheň na kýlu," vykřikl Marty. "Hlavní nádrž zasažena."
Na všech zbývajících panelech zablikala výstražná světla, ale Saint-Michael je ignoroval. "SBR zapojen, Ann. Pospěš si, každou chvíli budeme bez proudu -"
Ve stejném okamžiku hlavní světla ve velitelském modulu potemněla a zhasla. Rozsvítilo se několik nouzových světel, napájených z baterie, ale ozařovaly mrtvolu. Stříbrná věž byla znovu mrtvá.

Raketoplán Elektron 3

Druhá Litčenkova střela měla konečně viditelný účinek, dokonce výraznější, než zhroucení radarové antény. Sekundární exploze, plameny a jiskry okolo zasažené nádrže vytvářely mnohobarevný ohňostroj, který se zvolna posunoval po kýlu směrem k přetlakovým modulům. Plameny šlehaly jen pár metrů od středních modulů, ale konečný důsledek plukovníka Litčenka uspokojil ještě mnohem více; zbývajících pár světel na stanici zhaslo. Poslední zásah stanici konečně vyřídil.
Byla mrtvá, ale ne zničená. Govorov nařídil stanici zničit. Američané už jednou dokázali oživit "mrtvý" vrak; mohli by to udělat znovu. Litčenko přejížděl zvolna svým laserovým zaměřovačem po stanici. Nakonec se červený paprsek zastavil na nejlepším cíli ze všech: na nevybuchnuvší Govorovově bombě.
Tím celá historie skončí, pomyslel si, nastavil salvu tří střel Bavinaš a stiskl spoušť. Střely vyrazily k cíli -
A všechny tři zachytil intenzivní svazek volných elektronů, který vytryskl ze stanice. Skybolt potřeboval pouze milisekundy k oživeni zapa- lovacích obvodů laseru, a jakmile ožily - jeho vnitřní baterie dokázaly zbytek. Paprsek laseru proměnil ruské střely v páru a během tří miliontin sekundy urazil zbývajících pět mil k Elektronu 3 a přeměnil stopadesáti- tunové kosmické plavidlo i jeho pilota v několik miligramů kosmického prachu.
Když se Saint-Michael a Ann Pageová horečně oblékali do skafandrů, první sovětské střely GL-25 byly už jen několik desítek mil od pobřeží.
Nikým nezpozorovány přeletěly západní cíp pohoří Selseleh Ye Safid v západním Afghánistánu, pronikly údolím Margow a podél Chagalských vrchů k iránsko-pákistánské hranici. Teď byly nad provincií Makrán v ji- hozápadním Pákistánu a od pobřeží Ománského zálivu je dělilo jen pár minut letu. Jejich kurs byl sovětskými programátory zvolen dobře, takže se střely, kryté drsným a členitým terénem vyhnuly všem pozorovacím stanovištím a větším obydleným místům.

Každá z padesáti střel GL-25 už spotřebovala tři čtvrtiny svého paliva, ačkoli překonala pouze dvě třetiny cesty, ale zbývající část letu byla nejsnazší. Jakmile se ocitnou nad mořem, střely postupně vystoupí do výšky dvaceti tisíc stop, kde jejich náporové motory budou nejúčinnější. V této výšce poletí, dokud se nedostanou do vzdálenosti tří set mil od vnějších doprovodných plavidel americké flotily. Pak znovu sestoupí na padesát stop. Ve vzdálenosti přibližně sto mil od poslední známé polohy Nimitze se aktivují jejich radarové zaměřovače…

A likvidace americké flotily začne ...

13
Říjen

Kosmická stanice Armstrong

Bez proudu byla Stříbrná věž sotva něčím víc, než létajícím mauzoleem za padesát miliard dolarů. Vzduch nemohl cirkulovat a díky četným trhlinám v plášti nebylo možno udržet tlak v modulech. Elektronické pohlcovače kysličníku uhličitého nefungovaly a staré lithium-hydroxidové pohlcovače měly silně sníženou účinnost, když jimi vzduch nuceně neproudil. Polohově motory, které udržovaly stanici na zvolené oběžné dráze byly bez užitku, když nebyly řízeny počítačem.

Stanice byla náhle slepá, hluchá a němá.

Ale pár dní předtím, hned po svém návratu na stanici, se Saint-Michael a jeho posádka připravovali na dal útok a zajištění náhradních zdrojů energie bylo jejich hlavní prioritou. Označili svůj improvizovaný kontrolní panel jako „bedničku na sazenice", protože k jeho sestavení použili jednu ze skříní na rostliny z velitelského modulu. I teď připomínal bedničku na sazenice, z níž pučely desítky svazků drátů. Některé končily v zásuvkách a konektorech, další se táhly do dalších částí velitelského modulu. To nebyl terminál počítače nebo složitá elektronická rozvodna; obvody byly tvořeny dráty samotnými. Pokud se týká vypínačů, jestliže byl jeden drát spojen s druhým, bylo "zapnuto" . Když byly dráty rozpojeny, bylo „vypnuto". Každý svazek drátů měli označený popiskou, odkud dráty vedou a k čemu slouží.

Saint-Michael se zachytil na podlaze, pokryté velcrem a začal rozpo- jovat dráty, kontrolovat je a znovu spojovat, dbaje na to, aby konektory do sebe řádně zapadaly. Světla v modulu se rozsvítila.

Sáhl dolů na ovládací panel svého skafandru a přepnul na celostaniční interkom. "Ann, jak mě slyšíš?"

"No, slyším tě, Jasone."

"Přepni si na frekvenci A." Sám rovněž přepojil na frekvenci raketo- plánu. "Marty, jak mě slyšíš?"

"Hlasitě a jasně, generále. Přišli jste o ohňostroj ke Čtvrtému červenci. Ty ruské raketoplány chytly jak prskavky, když jste je pohladili laserem. To jste dokázali tou jednou sirkou? Můžu se vrátit a vyzvednout si své cestující?"

"Můžeš se vrátit, ale my neodjíždíme. Je to možná bláznivé, ale pokusíme se uvést stanici znovu do provozu."

"Je tady jeden problém, generále. Poslední ruská střela zničila váš hlavní palivový článek. Kde chcete získat energii? Já jí mám dost, ale nedokážu přijít na to, jak ji dostat z Enterprise na Stříbrnou věž."

"Jak to vypadá se slunečními bateriemi? Můžeš se na ně podívat? V jakém jsou stavu?"

"Okamžik." O chvíli později se Marty znovu ozval: "Vypadá to špat- ně, generále. Polovina jich je pryč. Trojka a čtyřka jsou ještě na stanici, ale zbortily se na kýl. To by chtělo hromadu techniků, raketoplán a týden času - jestli je vůbec možné je opravit."

Ticho. Pak se ozvala Ann: „Jasone, možná vím, jak na to… pořád máme na stanici zdroj energie vydatnější, než všechny palivové články a sluneční baterie dohromady. Mluvím o reaktoru MHD."

"Chceš říct, že zapojíš reaktor na staniční silové okruhy?"

"Proč ne? Než jsme to s Kevinem Bakerem dali do pořádku, dělal to přece sám od sebe. Můžu některé ty opravy, co jsme udělali, zase zrušit, přepólovat relé a pustit proud z MHD přes zapalovací okruhy do staničních baterií. Jejich ochrany by je měly uchránit před přepětím a proudovým rá- zem. Musíš jenom přepojit proud z baterií z nouzového rozvodu na hlavní staniční rozvod a mělo by to fungovat a nabít baterie."

"Zní to příliš jednoduše," řekl Saint-Michael, ale jeho ironie v této chvíli Ann nedošla. "Dobře, dejme se do toho."

Marty řekl: „A já přivážu Enterprise ke kýlu a přejdu-„

"Nepovoluji," řekl Saint-Michael, který právě začal překopávat zaří- zení ve velitelském modulu. "Potřebuji, abys navázal kontakt s někým na Zemi, informoval ho o naší situaci a požádal o vyslání záchranné výpravy co nejdříve."

"To bude problém," řekl Marty. "Vůbec jsem neopravil vysílač TDRS."

"Tak použij pohotovostní vysokofrekvenční kanál. Stanice v Dakaru by tě mohla zachytit. Nebo Yarra Yarra nebo Manila. Zkoušej to. Nevím, za jak dlouho nám dojde vzduch . . . Rozumíš, Marty?"

USS Mississippi

Střely GL-25 překročily obratník Raka, stále neobjeveny – všechny větší lodě už dávno opustily Ománský záliv a

Arabské moře, uklidily se do vedlejších uliček jako obyvatele městečka na Divokém západě když si na Hlavni třídě začali vyřizovat své účty šerif a psanci. Dvě ze střel měly poruchu na řídicím systému a automaticky se zřítily do moře ale ostatní udržovaly přesně svůj kurs a řítily se ke dvaceti americkým plavidlům. Ve vzdálenosti tři sta mil začaly svůj naprogramovaný sestup do malé výšky, který je měl uchránit před objevením námořními radary.

Střely byly naprogramovány tak, jakoby Nimitzova doprovodná pla- vidla stále zaujímala kruhovou obranu okolo letadlové lodi. Kdyby svaz tuto formaci zachoval tak, jako tomu bylo před dvanácti hodinami, kdy byly střely programovány, nebylo by možno střely objevit, dokud by nebylo příliš pozdě. Výchozí bod zteče, kdy se aktivoval radarový zaměřovač, byl zvolen tak, že bral v úvahu možné pohyby flotily, ale programátoři vy- cházeli z předpokladu, že flotila zůstane pohromadě a nezmění svou polohu po vypuštění střel o více než sto mil. Utajení znamenalo pro úspěch sovětského raketového útoku vše…

Ale jedna z lodí, USS Mississippi už nebyla v Nimitzově skupině. Po posledním útoku Backfirů byla Mississippi vyslána do oblasti, kde došlo k souboji mezi Backfiry a Tomcaty, aby vylovila sestřelené ruské letce. Několik hodin zabrala plavba na místo střetnutí a dalších osm hodin se loď zdržela na miste a lovila z more trosečníky a těla. Když pak zamířila zpět, aby znovu zaujala své místo v kordonu, byla vzdálena od své původní polohy přes sto mil. Což ji přivedlo do vzdálenosti tří set mil od prvních střel GL-25.

Velitel Jeffrey Fullbright, kapitán Mississippi, byl na velitelském můstku a právě se pokoušel zahřát šálkem horké kávy.

"Ti Rusové z nás byli pořádně vyděšení," říkal Fullbright poručíku George Collenovi, svému palubnímu důstojníku. "Počítám, že si mysleli, že plujeme napadnout jejich flotilu. Důsledek negativní propagandy."

"Nebo dobrý starý strach z odplaty, pane," řekl poručík Collene. "Kdybych se právě pokusil bombardovat nepřátelskou loď, dal bych si za- tracený pozor, abych se pak nedostal na jejich palubu."

Fullbright pohlédl na mladého důstojníka a sevřel pěst pravé ruky. "Nechtěl byste jít tam dolů a řádně ty čubčí syny přivítat na palubě USS Mississippi?"

Collene se podíval přes vrchol svých brýlí na Fullbrighta. "Tohle, pane, je to, co jim jejich političtí důstojníci říkají, že uděláme."

„Tak bychom je neměli zklamat-„

"Můstek, zde informační centrum. Radarový kontakt, letoun, azimut nula-čtyři-nula přesně, vzdálenost dvě stě osmdesát námořních mil. Rychle se pohybuje na jih."

Fullbright zvedl sluchátko. "Informační centrum, zde Fullbright. Provedli jste identifikaci?"

"Záporná, pane."

"Hlaste mi počet." Odložil sluchátko a nařídil palubnímu důstoj- níkovi: "Pane Collene, kurs nula-šest-nula. Pokusíme se je odříznout, ať je to kdo je to. Plná vpřed. Podíváme se na ně."

"Nula-šest-nula přesně, plná vpřed, rozkaz, pane." Cohene opakoval příkaz kormidelníkovi, který ho nahlas zopakoval, nastavil kormidelní zaří- na udaný kurs, předal příkaz strojovně, a když všechno bylo provedeno, přečetl Collenovi údaje svých přístrojů.

"Na kursu nula-šest-nula. Plná vpřed, dvacet sedm uzlů, pane."

"Velmi dobře."

"Můstek, kontakt jedna nyní dvě stě šedesát pět mil, azimut nula-čtyři-pět. Hrubý odhad výšky anděl deset a klesá. Rychlost šest set uzlů." "Nějaké identifikační majáky? IFF?"

„Ne, pane."

"Pane Cohene, kurs nula-devět-nula, udržujte rychlost. Potřebuji -" "Můstek, radarový kontakt dva, vzdálenost dvě stě šedesát mil, azimut nula-tři-osm, stejný kurs jako kontakt jedna. Rychlost a výška stejná jako kontakt jedna."

Fullbright zaklel a zvedl druhé sluchátko.

"Spojovací, zde můstek. Zavolejte Nimitze přes FLEETSATCOM. Informujte ho o našich kontaktech. Vyšlete na všech nouzových frekvencích výstrahu všem letounům na kursu a výšce našeho kontaktu. Řekněte jim, aby změnily kurs a vzdálily se od všech lodí v této oblasti, jinak budou napadeny bez dalšího varování –„

"Můstek, radarový kontakt tři, vzdálenost dvě stě čtyřicet, azimut nula-tři-nula, anděl pět. Stejný kurs a rychlost jako… radarový kontakt čtyři, stejný kurs a výška . .. vypadá to jako proud, pane. Teď kontakt pět…"

"Nechte toho. Dostávám obraz," řekl Fullbright. "Pane Collene, vyhlaste poplach."

Kosmická stanice Armstrong

V téměř totální destrukci stanice byla jistá ironie: kdyby velitelský modul nebyl děravý jako cedník, trvalo by protaženi kabelů od Skyboltu a reaktoru přes velitelský modul k soupravám baterií celé dny. Takhle byla instalace hlavních i pomocných rozvodů a spojovacích uzlů téměř hračkou.

Saint-Michael měl zapojit záložní systém na hlavní rozvod. Zane- dlouho s tím byl hotov. Ohlásil to Ann, která ho na oplátku informovala o ukončení prací v modulu Skyboltu. Saint-Michael tedy zavolal Martyho: "Zapálíme reaktor, Marty. Připrav se."

"Rozumím. generále ... hej, počkejte, zaslechl jsem něco na UHF… Seychely nebo něco takového. Vypadá to na námořnictvo. Něco se děje..."

"Okay, poslouchej a pak nám podáš zprávu. My to teď nakopneme a uvidíme, co to udělá."

Ann připlula k řídicímu panelu, jedinému osvětlenému místu v celém modulu. Proud z baterie do zapalovacích obvodů zapojoval jednoduchý spí- nač. "Jasone, až spustím reaktor, proud z baterií půjde naplno, dokud nedostanu do

řídících okruhů vlastní proud. Doufám jen, že to baterie zvládnou…"

"Podívej se na to tak: kdyby to nevyšlo, stejně na tom nebudeme hůř, než jsme teď. O jednu explozi na kýlu víc ... Spusť to."

Ann se dotkla spínače a zavřela oči. "Vabank . . .

Sovětský útok zatím probíhal přesně podle plánu.

Pět minut poté, co poslední ze střel GL-25 dosáhla výchozího bodu zteče, začaly z palub letadlových lodí Novorosijsk a Sevastopol startovat první nadzvukové bombardéry Suchoj-24 Fencer. Su-24, bombardér s mě- nitelnou geometrií křídel, jakási směs technologie, vypůjčené od americké F-111 a britského Tornáda a přizpůsobená použití na letadlových lodích, byl vyzbrojen čtyřmi laserem řízenými protilodními střelami AS-N-l6, tři- cetimilimetrovým kanonem a závěsným pouzdrem s dalšími dvanácti říze- nými střelami, která mohly být použity proti libovolným cílům.

Úkolem těchto letounů bylo proniknout vnější obrannou linií Nimitze vzápětí po dopadu střel GL-25, kdy bude americká flotila nejvíc oslabena a zaútočit svými střelami "vystřel a uteč" přímo na Nimitze. S využitím svých vyspělých rušících zařízení a za letu těsně nad hladinou byly Fencery takřka nezjistitelné, zvláště ne ve zmatku po raketovém útoku ...

USS Nimitz

V rozruchu, který vypukl poté, co Mississippi vyhlásila poplach, zůstal start Fencerů z Novorosijska a Sevastopolu skoro nepovšimnut.

Raketová fregata FFG-48 USS Vandergrift byla prvním plavidlem, zasaženým střelou GL-25. Byla nejseverněji vysunutým protiponorkovým plavidlem, chránícím Nimitze, a právě proto, že její základní účel byl boj proti ponorkám, měla její protivzdušná obrana omezenou kapacitu: nesla na přední palubě pouze jedno odpalovací zařízení Mark 13. Ačkoli Nimitz předal výstrahu z Mississippi všem doprovodným plavidlům, fregata nebyla schopna ubránit se sama útoku. Jakmile ji střela objevila a zaměřila svým radarovým zaměřovačem, zvýšila svou rychlost na Mach dva a zasáhla ji do středu vrtulníkového hangáru dříve, než stačila vypálit jedinou ránu. Vý- buch fregatu téměř přeřízl na dvě poloviny…

Některé doprovodné lodě měly více štěstí, ale přesto byly jedna za druhou vyřazovány střelami GL-25, které si klestily cestu přímo k Nimitzi samotnému. Křižníky třídy Aegis byly vysunuty daleko na západ a nemohly zasáhnout proti tak mohutnému útoku ze severu. I když novější a rychlejší střely Standard-ER a Valkyrie odvedly proti nalétajícímu hejnu kus práce, starší Standardy, kterými byla většina doprovodných pravidel vyzbrojena, je mohly sotva zadržet.

GL-25 zvítězily. Ačkoli ke zničení každé americké lodi bylo třeba tří střel, severní obranná linie přestala existovat.

"Co nejvíc Tomcatů do vzduchu, kapitáne," nařídil admirál Clancy veliteli letecké skupiny. „Dvě hlídky na východ, naproti Archangelsku. Zbytek okamžitě na sever s letouny Hawkeye a vyhledat ty zatracené křižu- jící střely. Udržujte čtyři Tomcaty a dva Hornety v pohotovosti ... ano, správně, jen čtyři. Jestli ty střely nesundáme, bude to jedno, kolik jich budeme udržovat v rezervě."

"Rozkaz, pane ..."

Hřmící stakato přehlušilo hluk na letové palubě pod můstkem Nimitze. Edgewater a Clancy vyběhli na levé křídlo můstku a uviděli v dálce jednu z doprovodných lodí, ozářenou ohnivými jazyky z trysek raket, odpalovaných v rychlém sledu z její paluby a stoupajících k noční obloze.

"Můstek, zde informační centrum. Shiloh ostřeluje nepřátelské cíle." Shiloh byla jedna z protiletadlových lodí třídy Aegis, přidělená Nimitzi a určená k jeho ochraně na severním křídle.

V okamžiku, kdy byla zpráva předávána na můstek, ozářila obzor mohutná exploze, vykrajujíc ze tmy siluetu stosedmdesátimetrového kříž- níku. Žádné plameny, žádný výbuch skladiště, a náhle záře opět pohasla.

"Dostali ji," zachraptěl Edgewater. "Shiloh musela dostat křižující střelu –„

Třesk na letové palubě uťal jeho slova. Zároveň se rozezněly tlampa- če: "Kolizní výstraha, všem mužům, kolizní výstraha . . ."

Zazvonil přímý telefon z informačního centra, ale než stačil Clancy odpovědět, zablesklo se a letovou palubu zahalila stěna plamenů a celá loď včetně můstku rázem zmizela v oblacích hustého, po petroleji páchnoucího dýmu.

'Hlaste škody, všechny paluby!" křičel Edgewater z můstku. "Všech- ny paluby -"

Další exploze. Jeden z Tomcatů, připravených ke vzletu, zachvátily plameny. Tlampače začaly svolávat na palubu požární a havarijní družstva...

Telefon znovu zazvonil. Tentokrát ho Clancy zvedl.

"Můstek."

"Můstek, zde havarijní jedna. Křižující střela explodovala na levoboku. Jeden výtah, jeden katapult a jedno odpalovací zařízení Sea Sparrow vyřazeny. Následné Škody utrpěl jeden F-14. Dva zranění. Ostatní paluby nehlásí zatím žádné zraněné."

"Průběžně mě informujte." Clancy zavolal bojové informační cen- trum. "Centrum, co se děje?"

"Sovětské střely jsou všude kolem, admirále," odpověděl mu com- mander Jacobs. "Naše systémy blízké obrany dostaly tu poslední těsně předtím, ne zasáhla. Shiloh byl oslepen po střele, která málem dostala je... neměli naději sundat ji ... okamžik, pane ... Zpráva z Bronsteina."

Bronstein byl třicet let stará protiponorková fregata, vyzbrojená pouze třípalcovým dělem a rotačním kanonem pro

svou vlastní obranu. "Drží se ještě na vodě, ale volá o pomoc."

"Pošlete jim na pomoc tři Dolphiny s techniky a záchranným druž- stvem," nařídil Clancy, dívaje se na obrazovku radaru a zjišťujíce polohu zbytku svého doprovodu. "Pošleme na pomoc všechny Dolphiny, když to bude nutné; jestli jsou tady někde ponorky, jsme stejně nahraní."

"Rozkaz, pane."

"To bylo o chlup," poznamenal Edgewater. "Když je teď Shiloh ne- schopen boje, ty střely si nás brzy najdou. Neměli bychom poslat Hue City na sever, aby nahradil Shiloh?" USS Hue City, první americká válečná loď, pojmenovaná po jednom z bojišť vietnamské války, tvořila ochranu Nimitze na západě.

"Nemáme na vybranou," zabručel Clancy. "Oslepený křižník nám není k ničemu -"

"Admirále, zpráva informačního centra: naše Tomcaty hlásí nepřátelské letouny sto padesát mil východně od Ticonderogy." Ticonderoga, nejlépe vyzbrojená loď doprovodné skupiny, křižovala mezi Nimitzem a Archangelskem. "Z Ticonderogy dosud žádné hlášení. Tomcaty jsou -"

"Kolizní výstraha. Všichni muži, kolizní výstraha."

Kosmická stanice Armstrong

Jakmile Saint-Michael přikázal Ann zapojit spínač, přivádějící proud z ba- terií do zapalovacích obvodů Skyboltu, udeřila do vnějšího pláště modulu mohutná exploze. Ze všech škvír se vyvalil kouř, který brzy tak zhoustl, že generál nic neviděl. Zatímco ho Ann volala, jestli je v pořádku, napůl do- plul, napůl se doplížil ke kontrolnímu panelu a stiskl tlačítko dehermetizace modulu. Kouř skoro okamžitě zmizel, jak ho společně s posledními molekulami vzduchu vsál vzduchoprázdný prostor. "Jsem v pořádku," řekl. "Musel jsem dehermetizovat modul."

Ann zaslechla jeho namáhavý, přerývaný dech. "Jasone?"

"Má ... hlava." Sáhl na hrudní ovládací panel svého skafandru a zkontroloval, jestli je regulátor tlaku stále v maximální poloze.

"Jasone ... jdu k tobě."

"N-ne." Bolest byla ostrá jako nůž, ale snažil se ji vší silou své vůle přemoci. "Zůstaň tam ... " Znovu zaostřil pohled na provizorní rozvodnou skříň. "Vypadá to, jakoby vypadl SBR. Pokusím se zapojit automatické okruhy ... Marty, co vidíš tam venku?"

„Jedna z baterií na kýlu vybuchla," odpověděl Schultz. "Rozprskla se a zasáhla velitelský modul."

Saint-Michael upevnil na své přilbě malý reflektor, aby si mohl po- svítit na práci v rozvodné skříni. Znovu musel bojovat proti soustředěnému náporu bolesti.

"Škody?"

"Záporná odpověď."

Konečně se mu podařilo nalézt svazek drátů automatického okruhu a odpojit ho od hlavního rozvodu. Neměl žádnou možnost okruh prověřit a ani si nebyl jist, jestli jeho odpojením nezpůsobil další škodu.

Nejistými prsty znovu konektor zapojil. "Hotovo, Ann. Zkusíme to ještě jednou ...

USS Nimitz

Další oslepující záblesk světla na levoboku Nimitze, ale tentokrát doprovázený plamennou koulí, která se vyvalila z paluby Shiloh. Horko a otřes pocítili všichni na palubě několik mil vzdáleného Nimitze.

Edgewater ucítil intenzivní žár a pochopil, že to znamená zánik Shiloh.

"Pošlete k ní Callaghan," nařídil Clancy, otřel si pot z čela a na okamžik se zahleděl na své ruce, ušpiněné od kouře. "Ať torpédoborec převezme raněné a vyčká do příjezdu Hue City. Operační, přesuňte roj Bravo na sever, ať pomůže při pátrání po sovětských letounech. Zdá se, že Archangelsk začal jednat." Pohlédl na hořící křižník na horizontu, zahalený oblaky hustého dýmu a zvedl sluchátko informačního centra. Další exploze vyslala k obloze hřibovité mračno plamenů. Clancy počkal několik sekund, dokud k němu nedolétl zvuk výbuchu a zeptal se: "Informační centrum, jaké je skóre?" Skoro to ani nechtěl vědět.

"Valley Forge, Vandergrift, Arkansas a vaše stará vlajková loď Lasalle," řekl Jacobs a jeho hlas zněl bezvýrazně. "Všechny těžce poškozeny nebo zničeny. Vandergrift ... ztracen s celou posádkou. Je mi to, líto, pane."

Líto ... zatraceně líto ... Muselo by k tomu dojít, kdyby ho ti kan- celářští hoši nedrželi tak dlouho na krátkém vodítku ... ?

Dva křižníky třídy Aegis ... to bylo horší, než Clancy očekával. Bez protiletecké podpory, kterou oba křižníky zajišťovaly, bylo skoro jisté, že utrpí další, a ještě těžší ztráty. Během další hodiny - možná i minut - může být celá flotila zničena ...

"Naše vlastní ztráty, pane,' přinutil se Jacobs pokračovat. "Máme sto raněných a ztratili jsme oba katapulty, jeden výtah a všechnu výzbroj na levoboku. Možná budeme mít problémy s přistáváním: první sada brzdných lan je poškozena." Odmlčel se a pak se zeptal: "Vaše rozkazy, pane?"

Rozkazy? Žádné rozkazy nemohly na věci nic změnit. Ale admirálové jsou od toho, aby dávali rozkazy. Dobré, špatné, opožděné... okay, alespoň to Rusům neusnadní. Chtěli boj, budou ho mít. "Svolejte štáb na můstek," nařídil Clancy. "Musíme srazit vozy dohromady –„

Tlampače se znovu rozezněly: "Kolizní výstraha. Všichni muži, kolizní výstraha!"

"Na levoboku, admirále!" vykřikl Jacobs, ale jeho hlas se zdál podiv- ně vzdálený, jako filmová snová sekvence.

"Z levoboku, míří přímo na nás…"

Clancy vyhlédl ven rozbitým oknem můstku. Rozum mu říkal, že nedokáže zahlédnout střelu, pohybující se vysokou rychlostí těsně nad hladinou, ale přesto stál, jako hypnotizovaný.

"Ostře vlevo, plnou! " křičel Edgewater. "Signalizujte flotile, že Nimitz manévruje vlevo…"

Ale střela se neúprosně přibližovala, rozrážela vzduch nadzvukovou rychlostí a hledala svůj cíl - konec dlouhé poslední pouti.

Kosmická stanice Armstrong

Skybolt pálil. Saint-Michael měl pocit, jakoby plameny spalovaly jeho vlastní tělo. Bolest byla jako závaží, které ho drtilo.

Záře ve velitelském modulu nabyla žluté barvy. Ozval se kvílivý je- kot, hlasitější a hlasitější. neztenčený přilbou nebo sluchátky. Modul, vystavený nyní plně vlivu kosmického prostoru, měl být správně ledově studený, ale namísto toho měl Saint-Michael pocit, jako by spadl do vaří- cího kotle.

Tím vším pronikalo bušení odněkud zespodu, alespoň měl takový pocit, a stávalo se stále neodbytnějším, jak usiloval o to, udržet se při vědomí. Pak se odlomil velký kus pultu a udeřil ze strany do jeho přilby a tím rozhodl tento jeho boj. Všechno - bolest, horko, hluk - milosrdně zahalila temnota.

USS Nimitz

Záblesk, zlomek vteřiny žhnoucí bílé, podobný gigantickému kulovému blesku. Clancy zamrkal. Tak takhle vypadá smrt? Rychlý záblesk? Bác a konec?

Obrovská exploze vymrštila sloup pěny a vodní páry necelé půl míle od poškozeného levého boku Nimitze. Otřes zasáhl Nimitze a rozkýval devadesátitisícitunovou loď jako stéblo trávy ve větru, ale .. .

Ale to bylo všechno. Hřmot, tlaková vina a pak mrtvé ticho.

"Co se, k sakru ..." Admirál hmátl po sluchátku. "Zde Clancy. Co se. k čertu, stalo? Střela vybuchla sama?"

"Ať jsem zatracený, jestli to vím, admirále," řekl Jacobs udiveně. "Těsně před tou poslední explozí nás zasáhl silný výboj energie. Vyhodilo nám to veškeré zařízení. Radary, spojení, sonar… všechno vypadlo. Zrovna jsme to znovu nahodili. Neodpálil někdo tam nahoře atomovku?"

"Zatraceně, kdyby to byla atomovka, tak jsme teď na dně nebo na Měsíci. Vyžádejte si hlášení od ostatních lodí –„

Deset mil před přídí uviděl cosi, co vypadalo jako dokonale přímý blesk, prořezávající temnou oblohu. Vypadalo to jako blesk, až na to, že admirál Clancy nikdy předtím neviděl dokonale rovný blesk ...

Tento skončil v obrovské ohnivé kouli, z níž na všechny strany šleha- ly jazyky plamenů. Koule se prudce zvětšovala, ozařujíc moře jako druhé slunce a pak zmizela.

"Už je to tady zase, admirále," ozval se Jacobs zezdola. "Další po- rucha, právě obnovu -"

"Počkejte minutu ... počkejte minutu ..."

"Támhle je další, pane," řekl námořník na můstku a ukázal rukou k severozápadu. "Jsou všude kolem nás, jako nějaká zatracená bláznivá elektrická smršť!"

"To nejsou blesky," řekl Clancy, začínaje chápat. Pohlédl vzhůru do noční oblohy, zahalené nízkými mraky a pomalu zavrtěl hlavou. "To, pánové, je náš anděl strážný ..."

V příštích minutách se scenérie začala podobat futuristickému obrazu. Oblohu prořezávaly rovné blesky, následované ohnivými koulemi nízko nad hladinou. Několikrát blesky zasáhly hladinu vymršťujíce gejzíry vařící vody; pak sjel další blesk a znovu zazářila ohnivá koule.

Jakkoli působivý se zdál tento pohled mužům na palubě Nimitze a je- ho doprovodných plavidel, ještě více zapůsobil na pilota vedoucího bombardéru Su-24. Když se snažil soustředit svou pozornost na radar a výstražná zařízení, náhle ho upoutaly podivné světelné záblesky, tančící po obloze. Několikrát za minutu se v mracích objevil světelný kruh a pak pruh ohně šlehl dolů a zasáhl hladinu. Skoro pokaždé byl následován explozí - ale ne na amerických plavidlech. Celý jev mu připomínal sprška meteoritů, tu nejoslnivější, jakou on nebo kdokoli jiný kdy viděl.

Když se sovětská útočná formace přiblížila k americkým lodím, blesky začaly vytvářet hrozivé sloupy, blokující sovětským letounům dráhu jako zářivá opona. Zároveň se z obrazovek výstražných radarů začaly ztrácet odrazy amerických stíhačů. Dokázali Tomcatům uniknout?

Náhle byla pilotní kabina vedoucího Su-24 plná ohně a horka. Pilot se zoufale snažil získat znovu vládu nad strojem a sledoval nevěřícným pohledem radarový výškoměr, který spadl téměř na nulu.

Celá formace se náhle rozpadla. Ohnivá opona ji nyní obklopovala ze všech stran a jeden z letounů vybuchl a rozletěl se na kusy. Ostatní stroje rychle uhnuly stranou, aby se uchránily před odletujícími troskami vedoucího letounu. Necelých sto kilometrů od prvních, amerických doprovodných lodí a dvě stě kilometrů od Nimitze se přesně vyrovnaná sestava změnila v nekoordinované hejno. Několik letounů se obrátilo na zpáteční cestu k Archangelsku. Tím přispěly ke zvětšení všeobecného zmatku, protože sovětští stíhači je považovali za nepřátelské letouny.

Ticonderoga několikrát vypálila na bombardéry. ale útočníci byli rozprášeni dříve, než se přiblížili na vzdálenost účinného dostřelu. Posádka Ticon- derogy mohla jen sledovat, jak se tajemná ohnivá opona vzdaluje k vý chodu.

Když blesky zmizely, i vzduch se pojednou zdál čistší a chladnější. I kouř z požárů a výbuchů se rozptýlil. Několik

doprovodných lodí spustilo sirény na oslavu - čeho, tím si nebyli jisti. I admirál Clancy měl pocit, jakoby mu v duchu zněly sirény.

"Nařiďte start tankovacím letounům, aby doplnily palivo stíhačkám," nařídil. Proti svému zvyku mluvil pomalu a tiše, jako by se bál narušit mystické ovzduší, které obklopovalo celou flotilu. "Budeme je muset držet ve vzduchu, dokud nedáme do pořádku přistávací palubu. Jakmile to bude možné, vyvezte na palubu roj Kilo, aby vystřídal hlídky na východě." Obrátil se na Edgewatera: "Za třicet minut chci kompletní hlášení o stavu flotily."

Proti svému zvyku položil kapitánovi ruku na rameno a poplácal ho. "A doveď mě k rádiu. Chci si promluvit s jednou zatracenou kosmickou stanicí, která na nás svrchu kouká ...

Kreml, SSSR

V místnosti bylo mrtvé ticho. Generální tajemník upíral prázdný pohled na vyleštěnou desku stolu před sebou.

Po nekonečně dlouhé době promluvil. "Udeřte. Zničte Nimitze. Použijte nukleárních střel AS-l5 z Taškentu nebo střel SS-N-24 z ponorek. Zničte Nimitze!"

Ozval se nesouhlasný šum:

"Americký laser dokáže zničit všechno…"

"Co když laser zaútočí na Archangelsk ..."

"Americká stanice může navádět B-52 a řídit křižující střely ..."

"Potřebujeme čas, abychom vyhodnotili ten ... ten nový vývoj situace, soudruhu," řekl Čilikov, náhle přerušuje polohlasný šum, z něhož čišela nevíra a pocit bezmocnosti. "Nemáme k dispozici žádné proti- družicové prostředky, žádné raketoplány ... takže stanici nemůžeme zničit, zatím ne. A tím je Archangelsk ve velké nevýhodě. Nemůžeme zaútočit, aniž bychom riskovali Archangelsk."

"Já to nepřijmu," řekl generální tajemník, upíraje pohled na Čilikova. "Neustoupím. Nezbavím naši zemi přístupu k mořím -"

"Soudruhu, kontrolujeme Irán a Perský záliv –„

"Ano? Čím, prosím vás? A na jak dlouho? Je jenom otázka času, kdy nás Američané zatlačí zpět ..."

„Když se stáhneme, situace se nezmění. Když zaútočíme na Nimitze, aniž bychom se předtím vypořádali s tou kosmickou stanicí, riskujeme všechno."

Generální tajemník se znovu posadil a zadíval se na své generály. Kdysi, pomyslel si, seděl u tohoto stolu muž, který se nebál přijmout výzvu. Muž, který by, stejně jako on sám, nikdy ani neuvažoval o přijetí porážky. Byl tady někde ještě někdo takový jako on? Musel v to doufat a věřit tomu.

Jinak by si Američané mohli připsat daleko důležitější vítězství, než jenom vojenské. Mohli by nás připravit o budoucnost ...

EPILOG

Listopad

Orinda, Kalifornie

„Chtěl ležet tady, aby viděl na zátoku," řekla Ann. "Tak to napsal v posled- ní vůli: Chci odpočívat tam, kde se budu moci dívat na zátoku a dotýkat se nebe, kde žije má dcera."

Sehnula se a položila kytici na navršenou hlínu před nízkým náhrob- ním kamenem, na němž bylo vytesáno: Kapitán Matthew E. Page, námořnictvo Spojených států.

Stáli s Jasonem Saint-Michaelem na nízkém ostrohu na okraji hřbitova severovýchodně od Alameda Naval Station. Mlha a nízké mraky zahalovaly vzdálené San Francisko a Oaklandský most, ale zdálo se, že se začínají trhat a místy

dokonce prosvitlo slunce.

Saint-Michael Ann krátce stiskl ruku a odešel k okraji srázu, kde se zastavil a zadíval se do údolí. Dívala se na něj, jak odchází.

Bylo vidět, že mlha, valící se ze sanfranciské zátoky, zaútočila na jeho dusíkem trýzněné klouby; v chladném a vlhkém vzduchu se teď těžce opíral o svou hůl. Byla to stará, překrásně vyřezávaná hůl, kterou mu při soukromém ceremoniálu předal president. Přijal ji s úsměvem a potřesením ruky, ale od té doby až doposud se s tím zcela nevyrovnal. Mohl to být právě tak dobře jeho večírek na rozloučenou, protože doktoři nekom- promisně rozhodli, že další let do vesmíru by pro něj byl příliš riskantní. Protože neměl čemu velet a neměl nejmenší chuť sednout si za kancelářský stůl, souhlasil posléze zdráhavě s odchodem na odpočinek ze zdravotních důvodů, který mu Kosmické velitelství nabídlo. Od příštího měsíce bude opět civilista. Dokáže se s tím vyrovnat?

Ann doufala, že mu trochu spraví náladu, když ho sebou vzala na Den díkůvzdání do Kalifornie, ale zdálo se, že to mělo spíš opačný účinek. Její matka, Amanda, se snažila pomoci, ale ani ona neuspěla. Právě se chystal odjet domů, když zavolal Clancy a pozval ho na příští den na námořní základnu Oakland-Alameda.

Cestou se zastavili na hřbitově, aby položili malou kytici na hrob je- jího otce, ale blesklo jí hlavou, že to vůbec nebyl dobrý nápad. Připomínka smrti Matthewa Page jenom zesílila ostatní bolestné vzpomínky posledních několika měsíců a zdálo se, že jen hlouběji zarazili klín mezi nimi.

Přiblížila se k němu, zavěsila se do něj a chvíli se společně mlčky dívali do mlhy nad zátokou.

"Je to divné," řekl konečně, "ale ta stanice mi chybí. Říkám si, co to vlastně je? Počítače, panely, vedení ... A přece mi ta zatracená věc chybí. Ani nevíš jak." Pohlédl na ni a připomněl si její dovednost, která jim nepochybně zachránila život a vášnivý zápal, s jakým se věnovala svému Skyboltu. "Beru to zpátky … samozřejmě to víš."

Na to nebyla žádná odpověď Proto řekla: "Jasone, proč jsi souhlasil, abychom sem jeli?"

"Myslel jsem, že by ses měla rozloučit s otcem . . . Kdy se vracíš?"

„Kam?"

"Na stanici."

"Nikdy," řekla.

"Nikdy? Proč?"

"Protože tahle část mého života…" nedodala jeho života. "je za mnou. Nikdy neudělám nic, co by ti ublížilo."

"Ale co tvá kariéra? Je to tvoje zařízení, tam nahoře. Je to na tobě. Nemůžeš prostě -"

"Zdá se mi, jako bych si vzpomínala na jednoho nemožného chlapa, jakéhosi generála od Kosmického velitelství, který říkal, že to není můj laser. Chceš něco vědět? Měl pravdu. A chceš ještě něco vědět? Já to už ne- chci. Nedívej se na mě tak. Já s tím vážně nechci už nic dělat. Postavila jsem ten laser jako obranné zařízení, Jasone. Ne útočné."

"Tak co jsme měli dělat? Nechat ty Elektrony, aby si z nás udělaly cvičný terč?"

"Ne, samozřejmě že ne. Neměli jsme na vybranou – buď my nebo oni. Ale Kosmické velitelství už z větší části Armstronga opravilo a přemístilo ho na stejnou oběžnou dráhu nad Arabským mořem jako ty. A používaj ho ke stínování Archangelska –„

"Pořád nechápu -"

"Pokud je Skybolt považován za obrannou zbraň, chránící nás proti strategickým balistickým střelám, co ještě pohledává Stříbrná věž nad Arabským mořem?"

Chvíli mlčel. Pak řekl: "Dohled. Je to pořád daleko nejlepší pro- středek, který máme. A dokáže flotilu ochránit před útokem křižujících střel…"

"Nebo stíhaček? Bombardérů?"

"Jistě ..."

"A co zaútočit přímo na Archangelsk? Jakpak asi bude Skybolt účinný proti letadlové lodi? Zapálí pár letadel na palubě? Zničí sklady střeliva. Vyřadí elektroniku? Snad dokonce zabije i pár námořníků na palubě. Nato nemusíš mít hlavu jako barel, abys přišel na takový nápad. Náš drahý šéf sboru náčelníků štábů, ministr obrany - nebo president? Rusové budou muset s Březněvem opustit Perský záliv a odplout do Jemenu k doplnění zásob. Povídá se, že se pak spojí s Archangelskem a znovu zaútočí na Nimitze. Nebylo by pak logické zaútočit na Březněva? Zaútočit na něho v přístavu? Nebo, ještě lépe, proč nenapadneme laserem domovský přístav Archangelska, Vladivostok? Nebo Murmansk? Nebo Petrohrad? Nebo Moskvu?"

"To už zachází trochu daleko, Ann ..."

"Možná, ale jsi si tím tak jist? Pracoval jsi přece ve štábu Kosmického velitelství. Tak si představ, že máte zbraň s ničivým účinkem Stříbrné věže a Skyboltu. Chceš vážně tvrdit, že bys nikdy neuvažoval o tom ukončit válku dříve, než začne? Preventivní úder? Chirurgický útok? Nebo jenom klasické řinčení šavlí sedm set mil vysoko v kosmu?"

"Nevěřím, že bychom někdy ..."

"Byla bych ráda, kdybys mě přesvědčil. Ale víš stejně dobře, jako já, že velký úspěch jaký teď měl Skybolt, plodí touhu chtít víc a víc ... Chtěla jsem Skybolt postavit pouze pro obranné účely. Ale teď…" Nepřel se s ní, ale odvrátil se a zadíval se do mlhy nad zátokou. Dlouho stáli mlčky, dokud si nevšimla, že začíná přenášet váhu z jedné nohy na druhou.

"Musíme jít," řekla.

Rušný provoz zeslábl, když odbočili z bulváru Mount Diablo na Nimitz Freeway, vedoucí na základnu Oakland-Alameda. V bráně ukázali své iden- tifikační karty a strážný ukázal na štábní vůz, parkující za branou.

'Admirál Clancy vás očekává, generále. Jeho řidič vás s doktorkou Pageovou odveze."

Generál Saint-Michael rozpačitě opětoval jeho pozdrav a zaparkoval svůj vůz vedle velkého šedého sedanu. Jeho

řidič zasalutoval a přidržel jim otevřená dvířka.

"To je nějakých okolků," řekla Ann, vyhlížejíc zatemněnými okny. V husté mlze toho moc neviděla. "Ani nejedem na velitelství. Seržante, kam jedeme?"

"Skluz sedmnáct, paní."

"Ale my máme schůzku s admirálem Clancym?" řekl Saint-Michael.

"Ano, pane. Očekává vás."

Ann pokrčila rameny. "No, tak dobře."

Základna nebyla příliš rozsáhlá, ale budovy, skladiště a doky, které museli objíždět, jejich cestu řádně prodloužily. Po deseti minutách zastavili před suchým dokem, obehnaným vysokou ohradou. Dok byl naplněn olej- natou vodou, ve které plavaly nějaké zbytky a odpadky, ale voda působila ještě relativně čerstvým dojmem; bazén doku byl naplněn mořskou vodou teprve nedávno. Ohrada uzavírala dok ze všech stran, ale podle těžkých čtyřpalcových lan, táhnoucím se k dieselovým lokomotivám na hrázi, byla loď uvnitř veliká.

Vůz zastavil u strážní věže, umístěné asi sto yardů od ohrady. Řidič otevřel svým pasažérům dvířka, zasalutoval a rychle odjel.

"To je divné," zabručel Saint-Michael. "Zajímalo by mě -"

Náhle se z tlampačů na ohradě rozezněla siréna. Dvě lokomotivy nastartovaly a přední brána doku se začala pomalu otevírat.

"Myslím, že se to brzy dovíme . . ."

Když se vrata naplno otevřela, lokomotivy zabraly, napjaly lana a zahaleny oblaky dýmu z dieselů začaly vytahovat plavidlo skryté uvnitř. Objevilo se pouze několik stop přídě, když ho Ann náhle uchopila za ruku.

"To je California," řekla. "Číslo třicet šest. Odtáhli ji zpět do Oaklandu." Ale jak zvolna vyjížděla z doku, bylo zřejmé, že to není ta stej- ná California.

"Nemohu ji poznat. Podívej - nejsem si jistá, ale myslím, že to je zdvojené odpalovací zařízení, tam, na přídi."

"A dva vrhače RAM na zádi," řekl. "A všude kanóny . . . ale co je, k čertu, tohle?"

California byla z doku sotva víc než polovinou své délky, když oba uviděli mohutnou novou nástavbu hned za velitelským můstkem. Nej- nápadnější bylo obrovské zařízení na vrcholku nástavby, podobné protáhlé míse, čtyřicet stop široké a padesát dlouhé, nastavené tak, že její delší osa byla paralelní s osou lodi.

„Co, k sakru ... Nikdy jsem neviděl nic takového," řekl Saint-Michael. "Vypadá to jako nějaké křídlo, ale na válečné lodi ...?"

California se vynořila z doku a další dvě lokomotivy zabraly vzadu a zastavily ji. Na nábřeží se spustil můstek se známým nápisem CALIFORNIA na zábradlí z plachtoviny, ale označení lodi už neznělo DLGN-36; teď to bylo DWRS-36.

"No tak, přestaňte koukat a pojďte sem nahoru," uslyšeli z lodi. Pohlédli vzhůru na čerstvě natřený bok Californie a uviděli admirála Clancyho, jak na ně mává a ukazuje jim, aby šli nahoru. Podle námořní etikety zasalutovali vlajce na zádi, pak důstojníkovi na palubě a pospíšili si nahoru.

"Vítejte na palubě, lidičky," zahlaholil Clancy bodře. "Už se nemůžu dočkat, až vám to tady předvedu."

Museli přidat do kroku, aby stačili Clancymu, který vyběhl na můs- tek a pak na lávku vedoucí k podivnému zařízení.

"Dobře, dobře, admirále," řekl Saint-Michael když se konečně za- stavili. "Co to je, tady to všechno?"

„Budoucnost Jasone." Clancy se otočil na poručíka, čekajícího za nimi. „Spustě to, poručíku."

"Rozkaz, pane." Za okamžik se z reproduktorů ozvalo: "Pozor na palubě. Připravit k rozevření anténních panelů."

Pod nimi se ozval hřmot a náhle se začaly panely na vrcholu nástavby pohybovat a otevírat se jako obrovský květ. Za necelou minutu nabyla anténa průměru sto stop. Na přední části mísy se skvěl nápis USS California. Pak se anténa začala pomalu otáčet a naklánět, až mířila skoro přesně na jih.

"Pořádný kus práce, Jasone, co?"

"Není to špatné, admirále, ale co to je?"

"Ještě jste na to nepřišli?" Ukázal rozmáchlým gestem na anténu. "Tohle, pane, je má nová velitelská loď, určená pro spolupráci s SBR a řízení flotily, třída California. A tohle je můj přijímač údajů SBR."

"To je přijímač SBR. Úžasné .. .

"Stoprocentní příjem a přenos signálu," řekl Clancy. "Jedenáct tisíc čtverečních stop, přes sto tun - největší anténa umístěná na lodi. Chráněná proti elektromagnetickým impulsům a projektovaná pro činnost za podmínek jaderného napadení. Ale tohle není ta nejlepší věc."

Znovu si Ann a Saint-Michael museli pospíšit, aby stačili Clancymu, který je vedl dolů řadou schodišť a bezpečnostních průchodů kolem v po- zoru stojících námořníků, až došli do kruhovité místnosti, označené BOJOVÉ INFORMAČNÍ CENTRUM.

"Nové bojové informační středisko Californie," řekl admirál a zamířil do středu kruhu, kde bylo vyvýšené stanoviště, asi patnáct stop v průměru. "Ještě to není hotové, ale myšlenku pochopíte. Říkáme tomu taneční parket - DANCE, ale nebudete na něm tančit. DANCE znamená Digital Advanced Near-space Communications Equipment - pokročilé digitální zařízení pro styk s blízkým kosmem. Paráda, říkám vám. Je to vlastně situační tabule, jak bývala na velitelských lodích, ale dotažená na úroveň 21. století. Bude poskytovat veliteli v reálném čase trojrozměrnou situační mapu v okruhu tisíce mil od jeho flotily. Pokud nebudou k dispozici údaje z SBR, obraz znehybní nebo pomocí počítače polohu lodí a letounů extrapoluje a promítne jejich pravděpodobnou polohu v určeném čase. Můžeme do toho zapojit i lodní radary a údaje z ostatních satelitů. Přivedla mě k tornu vaše stanice. Vy a Ann jste zachránili tisíce námořnických životů. Když jsem si uvědomil, že žádná z mých lodí není plně schopna využít kapacity SBR, rozhodl jsem se, že si takovou postavím. Dokonce i Sbor náčelníků štábů byl pro. Co tady, k sakru, mohli dělat? Nové bojové centrum bude

hotové do měsíce, řekl Clancy a zamířil zpět na palubu. "Měsíc po tom se může vydat na svou první plavbu." Sevřel rukama zábradlí a umlkl, aby se mohl dívat, jak se obrovská anténa opět zavírá.

"Mnoho štěstí, admirále," řekl Saint-Michael. "Je nádherná. Stříbrná věž bude za dva měsíce plně operační a pokud Archangelsk a Brežněv zůstanou na Středním východě. zůstane tam i stanice -"

"Pomalu, Jasone. Ještě jsem neskončil. Budu na Californii potřebovat speciálního člověka. Někoho, kdo má velitelské zkušenosti a zná systém SBR. Myslím, že je pouze jeden člověk, který se na to hodí."

„Vy chcete mě?"

"Jo, sakra, já chci vás. Jako velitel nové sekce SBR budete dohlížet na všechny operace spojené s provozem, součinností s flotilou a nácvikem práce s novým systémem. Dokopeme spolu námořnictvo do 21. století, ať přitom ječí sebevíc, Jasi."

Z reproduktoru se ozvalo: "Pozor na palubě. Admirál Clancy na můstek. Admirál Clancy na můstek."

"Musím jít, Jasi. Potřebuji tvou odpověď„ Co nejdřív. Budeš se muset seznámit se svým novým velením a připravit výcvikový plán do měsíce.

Ann, ty jsi zázrak... pozdravuj matku." Otočil se a vyrazil k velitelské nástavbě.

"Je trochu blázen," řekla Ann, usmívajíc se. "No co, myslíš, že dokážeš strávit pár měsíců na moři s padesátiletým klukem?"

„To záleží na tom."

"Na čem?"

"Na nás." Vzal její dlaň do svých. "Já bych rád jel, to víš. Ale potřebuji tebe, chci, abychom v tom byli spolu. Zasloužíme si to. Ty by ses mohla vrátit na stanici a –„

"Ne."

"Ann, poslouchej. Nic nezměníš tím, že opustíš Kosmické velitelství. Jestli mají v plánu přeměnit stanici na pevnost a Skybolt na útočnou zbraň, pouhý tvůj odchod to nezmění. Zní to jako klišé, jistě, ale jestli chceš něčeho dosáhnout, musíš pracovat uvnitř systému, ne mimo něj . . .

"Co bych mohla dělat? Nebudu mít žádný vliv na rozhodování hlavounů -"

"Možná přímo ne, ale budeš do toho moci mluvit. A tvé názory budou mít velkou váhu . . . Nakonec, všechny mouchy toho laseru ještě nejsou vychytané. Jsi stále pravděpodobně jediný člověk, který ví, jak Skybolt funguje ... Mimoto, měli bychom jeden druhého na očích, kdyby ses vrátila na stanici. A já bych věděl, že Stříbrná věž je v dobrých rukou."

Přiblížila se k němu. "Raději bych se starala o tebe."

"Žádný problém, myslím. Clancy mě může na pár dní postrádat. Měli bychom si někam vyjet. Snad Acapulco, Bahamy, jezero Tahoe –„

"Ale generále . . . nemůžeme jen tak - "

"Můžeme," řekl a nepouštěje její ruku, dal pokyn řidiči.

Doktorka Ann Pageová nebyla upejpavá. "Ať jedeme kamkoli, pospěšme si."

Saint-Michael se naklonil dopředu, dal řidiči adresu a obrátil se vstříc pažím, které ho očekávaly.

Technický dodatek

Zpracoval: Alan Přikryl

1. KÓDY SOVĚTSKÝCH LETOUNŮ

Z důvodů větší přehlednosti a srozumitelnosti zavedly ozbrojené sily Spojených států již za druhé světové války

kódové označování typů nepřátelských letounů. Tento systém se osvědčil, takže se používá dodnes a převzaly ho i ostatní armády NATO.

Každému typu nepřátelského letounu je přidělen určitý kódový název, který se pak používá k označování tohoto typu v rádiové korespondenci. Tento název je tvořen jednoduchým anglickým slovem, začínajícím u stíhacích letounů písmenem F, u bombardérů písmenem B, u transportních letounů C, u vrtulníků písmenem H atd.

Kódy sovětských letounů, které jsou v současné době ve výzbroji ozbrojených sil SSSR nebo zemí bývalé sféry sovětského vlivu:

Stíhací letouny:

MiG-19	FARMER
MiG-2l	FISHBED
MiG-23	FLOGGER
MiG-25	FOXBAT
MiG-29	FULCRUM
Su-2l	FLAGON
Su-24	FENCER
Su-27	FLANKER
Jak-36	FREEHAND
Jak-36PM	FORGER /v knize označovaný Jak-38/

Bombardovací letouny:

Tu-16	BADGER
Tu-20	BEAR /v knize označovaný Tu-95/
Tu-22	BLINDER
Tu-22M	BACKFIRE / v knize označovaný Tu-26/
Tu-160	BLACKJACK

Transportní letouny:

An-2	COLT
An-8	CAMP
An-12	CUB
An-24	COKE
An-124 RUSLAN	CONDOR
Il-14	CRATE
Il-18	COOT
Tu-104	CAMEL
Tu-114	CLEET

Vrtu1níky

Mi-l	HARE
Mi-4	HOUND
Mi-6	HOOK
Mi-8	HIP
Mi-24	HIND
Mi-26	HALO
Mi-28	HAVOC
KA-26	HORMONE
KA-32	HELIX

2. ZÁKLADNÍ ÚDAJE O HLAVNÍCH TYPECH LETOUNŮ, POUŽITÝCH V KNIZE

McDonnell Douglas F-l5 Eagle

Jednomístný nebo dvoumístný /verze E/ dvoumotorový nadzvukový stíhací letoun, určený k obraně nebo k získání vzdušné převahy za ka počasí.

Ve výrobě od roku 1973, cena 17,5 milionů dolarů za kus.

Specifikace:

Rozpětí:	13,05 m
Délka:	19,45m
Výška:	5,67m
Nosná plocha:	56,73 m2
Hmotnost prázdná:	12 245 kg

Hmotnost vzletová:	18 145 kg
Hmotnost vzletová max.:	24 675 kg
Max. rychlost v H=12000 m:	2655 km/h
Max. rychlost v H=300 m:	1468 km/h
Pádová rychlost:	185 km/h
Přistávací rychlost:	232 km/h
Praktický dostup:	20 390 m
Maximální dolet:	4 170 km

Výzbroj : výzbroj a speciální vybavení do celkové hmotnosti 7 180 kg se zavěšuje na devíti trupových a křídlových závěsnících, případně i pod palety FAST PACK. Protiletecká a protizemní výzbroj se kombinuje v šestnácti základních variantách. Šestihlavňový rotační kanon MGl-Al je vestavěn do pravé strany draku, zásoba nábojů je 950 kusů. Do sestavy protiletecké výzbroje náleží čtyři řízené střely AIM-7F Sparrow s radiolokačním samonaváděním a doletem 37 km a čtyři řízené střely AIM-9L Sidewinder S infranaváděním pro souboje v optické dohlednosti. Protizemní výzbroj zahrnuje osmnáct pum Mk 82 Slick nebo Mk 82 Snakeye nebo tři Mk 84 Slick. Místo klasických pum lze zavěsit i pumy stejné ráže, řízené laserem, elektroopticky či s infranaváděním . Dále lze podvěsit devět zápalných nádrží BLU-27B/B nebo výmetné. kontejnery CBU-52B/B, CBU-58B nebo osmnáct Mk 20 Rockeye. Dále byly vyvinuty kontejnery TEWS k vedení aktivní protidružicové války, které může letoun nést dva.

Grumman F-14 Tomcat

Dvoumístný dvoumotorový nadzvukový palubní stíhací letoun s měnitelnou geometrii křídel

Ve výrobě od roku 1971, cena 20,2 milionů dolarů za kus /v roce 1977/.

Specifikace:

Rozpětí při uhlu šípu 20	19,54 m
Rozpětí při uhlu šípu 68	11,63 m
Rozpětí při úhlu šípu 75	10,05 m
Délka:	18,89 m
Výška:	4,88 m 2
Nosná plocha křídla:	52,49 m
Hmotnost prázdného letounu:	17 010 kg
Vzletová hmotnost:	24 948 kg
Vzletová hmotnost rnax:	32 659 kg
Max. rychlost v H=12 000 m	M = 2,34
Pádová rychlost u země:	191 km/h
Přistávací rychlost:	237 km/h
Dostup:	17 000 m
Dolet bez přídavných nádrží	1754 km

Dolet s příd. nádrží 1647 kg 2139 km

Výzbroj: se skládá z šestihlavňového rotačního kanonu M - 61A1 v levé straně přídě. Zásoba nábojů je 675 kusů. Vzhledem k poslání letounu tvoří jeho primární výzbroj šest protiletadlových řízených střel AIM-54A Phoenix a dvě řízené střely AIM-9GIH Sidewinder pro souboje na krátké vzdálenosti. Na trupových závěsnících může být umístěna také pumová a jiná speciální výzbroj v různých kombinacích do celkové hmotnosti 6577 kg. Místo přídavné nádrže lze také zavěsit kontejner obsahující panoramatickou kameru a čidla televizních a infračervených systémů.

Suchoj Su-27 Flanker B

Jednomístný dvoumotorový nadzvukový stíhací letoun pro přepadové stíhání a vybojování vzdušné nadvlády.

Ve výrobě od roku 1983.

Specifikace:

Rozpětí:	14,7 m
Délka:	21,6m
Výška:	5,5 m
Plocha křídla:	64m
Hmotnost prázdného letounu:	14 000 kg
Vzletová hmotnost:	22 700 kg
Vzletová hmotnost max:	29 000 kg
Max. rychlost v H=l5000 m	2450 km/h
Max. rychlost v H=lOO m	1350 km/h
Dostup:	20 000 m
Dolet:	1500 km

Výzbroj: jednohlavňový revolverový kanon GŠ-30 plus kombinace protile-tadlových řízených střel. Tato kombinace se skládá ze střel R-27 /v kódu NATO AA-1O ALAMO/, R-73 /AA-11 ARCHER/, případně R-60 /AA-8 AP}IJD/.

Střely AA-1O ALAMO mají tři verze. ALAMO B je raketa s hlavicí naváděnou na infračervené záření a doletem 20 km, ALAMO A je naváděna v první části letu poloaktivně radarem, dále pak aktivně a má dolet 70 km, ALAMO C má na rozdíl od ALAMA A ještě druhý hnací stupeň, díky němuž činí její dolet přes 100 km. AA-11 ARCHER je nejnovější sovětská střela pro vedení vzdušného boje. Její čidla reagují na infračervené záření a může být řízena zaměřovačem, upevněným na pilotově přilbě.

Tupolev Tu-22M Backfire /v knize Tu-26 Backfire/
Čtyřmístný dvoumotorový nadzvukový bombardér s měnitelnou geometrií křídel.
Ve výrobě od konce 60. let, verze B od poloviny 70. let.

Specifikace:

Rozpětí:	35 m
Délka:	42 m
Nosná plocha:	170 m2
Hmotnost prázdného letounu:	52 000 kg
Max. vzletová hmotnost:	118 000 kg
Hmotnost výzbroje:	12 000 kg
Dostup:	18 300 m
Dolet:	4000 km

Výzbroj : může být nesena v trupové pumovnici nebo na pumových závěsnících pod sacími kanály motorů a pod pevnou částí křídel. V zádi trupu je umístěno radarem řízené kanónové střeliště. K vlastní obraně dále letoun využívá aktivní a pasivní formy radioelektronického boje, manévrující klamné cíle a proti-radiolokační řízené střely. Hlavní útočnou výzbroj tvoří řízené střely, letounově křižující střely nebo svrhované pumy včetně jaderných.

Tupolev Tu-20 Bear /v knize Tu-95 Bean
Čtyřmotorový turbovrtulový dálkový bombardér/nosič řízených střel.
Ve výzbroji od roku 1955, průběžně zdokonalován a modifikován.
Specifikace:

Rozpětí:	51 m
Délka:	49,5 m
Výška:	12,19 m

Poznámka: U sovětských letounů jsou vzhledem ke striktnímu utajování údaje neúplné a v řadě případů jde o údaje odhadnuté nebo vypočítané.

3. ZÁKLADNÍ ÚDAJE O NĚKTERÝCH RAKETOVÝCH SYSTÉMECH POUŽITÝCH V KNIZE

AGM-84A HARPOON - systém určený k boji proti hladinovým cílům. Hlavice konvenční nebo nukleární. Ponorková verze nese označení SUB-HARPOON.

Specifikace:

Délka:	3,84 m
Rozpětí:	0,91 m
Průměr:	0,34m
Hmotnost:	522 kg
Dolet:	110 km
Rychlost:	0,85 M
Navádění:	radiolokační
Hmotnost hlavice:	227 kg

MIM-lO4A PATRIOT - systém určený k nasazení proti rychlým letounům a řízeným střelám ve všech výškách. Ve výzbroji od roku 1983. Skládá se z výkonného radiolokačního a naváděcího systému, který je schopen zachytit a sledovat až 100 cílů nezávisle na sobě a baterie odpalovacích zařízení.

Systém pracuje až s 98 % účinností, jak ukázala i válka v Zálivu.

Specifikace:

Délka:	5,18 m

Hmotnost:	1000 kg
Dolet:	60 km
Rychlost:	1600 m/s
Navádění:	povelové, poloaktivně, radiolokační

MIM-24 HAWK - raketový systém určený k ničení nízkoletících cílů ve výškách od 30 do 11 000 metrů a při rychlostech do M = 2.

Specifikace:	
Délka:	5,02 m
Rozpětí:	l,22m
Průměr:	0,35 m
Hmotnost:	590 kg
Dolet:	31 km
Rychlost:	2,5 M
Navádění:	radiolokační poloaktivní po celou dobu letu

AGM-78 STANDARD ARM - systém používaný od roku 1967 k ničení radiolokačních stanic protivníka. Jeho naváděcí systém obsahuje počítač s pamětí, který navádí střelu na cíl i po vypnutí radaru z provozu.

Specifikace:	
Délka:	4,75 m
Rozpětí:	1,08 m
Průměr:	0,34 m
Hmotnost:	816 kg
Dolet:	25 km
Rychlost:	2 M
Navádění:	pasivní přijímač radarového vyzařování

3. LETADLOVÁ LOĎ CVN 68 USS CHESTER NIMITZ

Letadlová loď na jaderný pohon zařazená do služby 3. 5. 1975. Cena 1,88 miliardy dolarů.

Loď je postavena ze speciální oceli o vysoké pevnosti, což spolu se systémem více ne dvou tisíc samostatných vodotěsných prostor a kevlarovým pancířem, chránícím nejdůležitější části trupu, zajišťuje, že k jejímu vyřazení by bylo třeba minimálně 7 - 12 zásahů řízenými střelami a k potopení nejméně dvacet zásahů.

Pohon lodi zajišťují dva reaktory A4W/A1G, které zásobují parou turbíny o celkovém výkonu 191 360 kW. Ty umožňují lodi dosahovat rychlosti přes 30 uzlů. Náplň jaderného paliva postačuje na překonání vzdálenosti 1 000 000 mil.

Loď nese letecké křídlo CVW 8 s celkem 90 letouny /stav z 1. 2. 1985/. Jedná se o typy: F-l4 AID Tomcat, F-l8A Hornet, A-6 Intruder, A-7 Corsair, E-2 Hawkeye, A-3 Viking, CH-64 Sea King, CH-69 Sea Stallion, CH-7O Sea Hawk. Jejich starty zabezpečují čtyři parní katapulty, k manipulaci s letouny slouží čtyři výtahy.

K vlastní obraně lodi slouží tři baterie řízených střel SEA SPARROW a čtyři systémy MK-l5 CIWS PHALANX ráže 20 mm proti řízeným střelám a nízkoletícím cílům, které by unikly palubním letounům a doprovodným lodím, představujícím základní složku obrany mateřské letad lové lodi.

Specifikace:	
Výtlak standardní/bojový:	91 600/91 487 t
Délka:	332,9 m
Šířka:	40,8/76,8 m
Ponor:	11,3 m
Výkon turbín:	191 360 kW
Rychlost:	30 uzlů
Posádka:	3 600 mužů

V rádiové korespondenci je v knize používáno hláskování podle standardní hláskovací tabulky NATO

A	Alfa
B	Bravo
C	Charlie
D	Delta
E	Echo

F	Foxtrot
G	Golf
H	Hotel
I	India
J	Juliet
K	Kilo
L	Lima
M	Mike
N	November
O	Oscar
P	Papa
Q	Quebec
R	Romeo
S	Sierra
T	Tango
U	Uniform
V	Victor
W	Whisky
X	X-ray
Y	Yankee
Z	Zulu

Hodinový kód

Poloha nepřátelských letadel se udává podle hodinových ručiček, přičemž "dvanáct hodin" je přímo vpředu ve směru letu.

> "Žlutý roj, já kontrola, máte narušitele na třech hodinách ... " - tzn. napravo ve stejné úrovni
>
> "Bille, pozor máš ho na šesti hodinách ... " - tzn. přímo za sebou
>
> „Modrý roj, bandita na jedenácti hodinách ... " - tzn. vpředu, mírně vlevo